

Giới thiệu Hoa Thiên Cốt 2

Như các bạn đã biết truyện Hoa Thiên Cốt đã nổi tiếng chừng nào và được chuyển thể thành phim vô cùng ấn tượng, nhưng để nối tiếp hào hứng đầy tác giả Nuôi Thả Tiểu Trư quyết định nối tiếp phần 2 mở ra gây cảm mới.

Nội dung truyện khi “Hắn cứu nàng hai lần. Hắn giết nàng một lần. Một mùi tanh ngọt dâng lên cổ họng, hắc học ra một ngụm máu tươi. Nàng quả nhiên không chịu tha thứ cho hắn sao? Bạch Tử Họa cảm thấy lạnh thấu xương, như không bao giờ có thể nhúc nhích được nữa.

Hắn quỳ xuống trước mặt nàng, làm vậy có lẽ nàng sẽ tha thứ cho hắn? Dưới bàn tay của nàng điều đó không hề dễ dàng như vậy mà phải tìm cách đàn áp tên kia!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Khởi đầu nghiệt duyên

Editor: Tojikachan

Từ sau lần đại chiến tiên ma ấy đã qua trăm năm, tam giới trở lại bình tĩnh, trời đất dần dần khôi phục phồn vinh như ngày xưa. Hoa Thiên Cốt hồn phi phách tán, lòng Bạch Tử Họa như tro tàn, hành tung vô định, không còn ai thấy hắn nữa.

Trên thiên đình có vị Bạch Liên tiên tử, chính là cháu gái của Vương Mẫu nương nương. Phẩm hạnh cao thượng, tiên pháp uyên thâm. Mọi người đều cho rằng nàng là tiên nữ băng thanh ngọc khiết nhất trong chốn tiên giới. Y phục trắng muốt, chân đi đôi giày phấn hồng, bên eo đeo một khối ngọc Nguyệt Linh, trên người tỏa ra một mùi hương thơm thoang thoảng.

Ngọc Đế ban thưởng nàng ánh trăng thiên cung, hoa viên thâm đình, tuyệt đối không cho nam tử bước vào nửa bước, bên cạnh chỉ có một vị tiên ti hầu hạ, tên gọi là Bích Diệp.

Bạch Liên tiên tử ngày ngày ở trong Nguyệt Lường cung pha chế hương thơm cho Vương Mẫu, ít ra cửa cung nửa bước. Chỉ có đi Hương Sơn thu thập hương thảo mỗi năm một lần mới ra cung. Lúc đó cửa cung chắc chắn sẽ bị đóng chặt, kết giới phong tỏa, tuyệt đối không cho người ngoài ra vào.

Diêm Vương có một tên Quỷ Tiêu, trời sanh tính phong lưu, thích nhất là đi xung quanh hái hoa ngắt cỏ. Một ngày nghe thủ hạ tiểu quỷ bàn tán nói thiên giới có một tiên nữ tên là Bạch Liên, tướng mạo lục giới vô song, phẩm tính lại cao thượng, luôn ở trong cung, ghét nhất là nam tử dơ bẩn, ngay cả cá vàng nuôi trong cung cũng là cái.

Quỷ Tiêu nghe thế, tà niệm nổi lên, chỉ muốn vịn cành bẻ đóa hoa sen lạnh lùng này. Hắn nghe nói mừng ba tháng ba hàng năm, Bạch Liên tiên tử sẽ ra cung đến Tiên Hương Sơn để hái hương thảo, đến ngày ấy, hắn sớm đứng đó chờ, từ xa thấy một bóng dáng màu trắng ngồi tiên vân nhanh nhẹn bay tới, không phải Bạch Liên thì ai.

Quỷ Tiêu nhìn bóng hình xinh đẹp ấy, nghĩ nếu cứ mạo muội bước lên thì khẳng định sẽ phản tác dụng, hắn biến thành một con thỏ nhỏ, nhảy đến bên chân Bạch Liên. Bạch Liên thấy nó thì vui mừng trong lòng, ngồi xổm xuống ôm vào trong ngực, con thỏ nhỏ này chỉ có màu trắng như tuyết, chỉ có một chút đen trên lưng, nàng lấy tay vuốt hai lần, cảm giác như tơ lụa vậy, nó còn mang một mùi thơm lạ lùng, ngửi mà say lòng người, tâm tình nàng cũng dần ấm lên như xuân tháng ba này vậy.

“Thỏ con, sao em thơm thế, ta mang em về thiên cung được không, em đến thiên cung là có thể trở thành tiên, có thể vĩnh viễn đáng yêu thế này đây.” Bạch Liên mở miệng, giọng nói dễ nghe như tiếng chuông bạc.

Con thỏ nhỏ vầy vầy lỗ tai, hai mắt híp lại giống như rất hưởng thụ. Lại nghe Bạch Liên muốn dẫn nó về thiên cung, liền nhảy vào lòng người mà dụi, chọc Bạch Liên không ngừng cười khanh khách, cuối cùng mang nó trở về Nguyệt Lường cung.

Quỷ Tiêu hóa thành con thỏ này nên đương nhiên rất có linh tính, Bạch Liên cực kỳ yêu thích, cả ngày mang theo nó, một tác cũng không rời, ngay cả buổi tối cũng cùng nhau ngủ. Nhưng đến khi đêm dài nhân tĩnh, Quỷ Tiêu liền hiện ra hình dáng thật, nằm nghiêng ở bên cạnh Bạch Liên, lẳng lặng ngắm nhìn vẻ đẹp của nàng, một đôi mắt phượng dán chặt vào nàng, tham lam nhìn khắp.

Quỷ Tiêu thổi nhẹ một hơi vào mũi Bạch Liên, khiến nàng vào cảnh mộng ảo, nàng không biết mình đang ở đâu, chỉ mơ hồ nhìn thấy một vị công tử đang đứng đằng xa, mắt phượng, hoa phục màu xanh ngọc, quý khí lại lộ ra tà khí nhân nhạ, khiến người ta vừa yêu vừa sợ.

“Người là người phương nào?”

“Bạch Liên, ta là phu quân của nàng đây.”

Nam tử mở miệng, tiếng nói từ tính lại mê hoặc tâm trí người ta.

“Phu quân?”

“Ừ.”

Nam tử kia vươn một tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt sắc của nàng, rồi cúi người hôn nàng. Bạch Liên ngửi thấy một mùi thơm lạ lùng, khiến thần trí nàng mơ màng, nhưng tay chân lại cực kỳ nặng nề, không không chế được, chỉ có thể để mặc người nọ muốn làm gì thì làm.

Bạch Liên tiên tử luôn luôn bằng thanh ngọc khiết, không hiểu chuyện giữa nam nữ, chỉ thấy càng ngày càng kỳ lạ khi bị công tử kia đùa thân thể mình, trong lòng kháng cự nhưng lại muốn nhiều hơn, muốn ngừng mà không được. Trong mộng hư hư thực thực, bỗng nhiên tỉnh lại, nào có công tử nào, chỉ có thỏ con ở bên. Nàng mặc dù thấy kỳ quái nhưng không thể hiểu nổi, đành phải bỏ qua.

Bạch Liên gặp công tử kia ba đêm liên tục, cử chỉ của hắn càng ngày càng lớn mật, cư nhiên dám cỡi y phục của nàng, một tay nắm lấy ‘bạch thỏ’ trước ngực nàng, một tay muốn len vào giữa hai chân nàng, nàng sợ tới mức tỉnh linh tỉnh dậy, trợn mắt nhìn thấy nam tử trong mộng đang đè lên người nàng, mà y phục nàng lại lộn xộn, giống hệt như cảnh trong mơ.

Quý Tiêu tà mị cười: “Nương tử, nàng tỉnh rồi à.”

Bạch Liên vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, ra sức phản kháng nhưng do sớm bị Quý Tiêu hạ Mê Hồn hương hàng đêm mà mất hơn nửa tiên lực, đầu phải là đối thủ của hắn.

Không chống cự nổi, cuối cùng vẫn bị hắn đoạt được. Lòng Bạch Liên như tro tàn, tên Quý Tiêu kia lại cười đắc ý. Hắn thoáng nhìn ngọc Nguyệt Linh trên đồng y phục bên cạnh, nhếch lên rồi nói: “Nương tử, ta cảm đi thứ này, cứ coi như đây là vật đính ước giữa nàng và ta. Yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không để người ngoài biết việc hôm nay, cam đoan danh dự của nàng sẽ không bị hủy, chúng ta cũng sẽ gặp lại nhau thôi! Ha ha ha...”

Hắn cười to, lập tức hóa thành một bóng đen biến mất khỏi Nguyệt Lược cung, chỉ còn lại tiếng cười quanh quẩn trong cung, thổi mạnh vào tai Bạch Liên, như cây kim trong lòng khiến nàng hận không thể lập tức chết đi.

May mà tên Quý Tiêu kia giữ lời, qua một thời gian, có vẻ như việc này không bị ai phát hiện, ngay cả Bích Diệp cũng hoàn toàn không biết. Bạch Liên hơi yên tâm, coi tất cả vẫn giống như trước, chỉ là trong lòng nàng không bao giờ giống bình tĩnh như hồ nước nữa, nhưng gương mặt vẫn bình thản không thay đổi, không có ai cảm thấy khác thường.

Chung quy vẫn có chuyện xảy ra khiến nàng không thể chấp nhận được.

Bạch Liên nhận ra thân thể dị thường, đúng là ngọc thai dần kết lại trong bụng, nàng cực kỳ hoảng sợ, nếu để người khác biết việc này, chưa nói đến danh dự của mình bị hủy mà còn làm thanh danh của Vương Mẫu cũng bị liên lụy.

Trong lòng nảy sinh tà niệm, nàng tự dùng tiên pháp cách thể để lấy ra thai nhi chưa thành hình, vứt bỏ vào U Minh Hà qua kính Thông Linh.

U Minh Hà ấy ở dưới mười tám tầng địa ngục, không hề có sự sống. Không có sinh mệnh, không có nước, không có không khí, không có âm thanh, là không gian hư ảo, tất cả những thứ đang chậm rãi chảy theo dòng nước đều là thai nhi chưa thành hình đã bị cha mẹ vứt bỏ, dần dần thối rữa, cuối cùng hóa thành nước sông, không có cơ hội làm người, cũng không thể luân hồi!

Không phải tại nàng ngoan độc, chỉ tại đứa trẻ này căn bản không nên có kiếp sau!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Gian nan xuất thế

Editor : Tojikachan

Thai nhi mà Bạch Liên tiên tử vứt bỏ khác với vật phàm, vừa có máu tiên lại có máu quỷ, sau khi bị bỏ ra khỏi cơ thể mẹ, bị lẫn trong đồng hỗn độn kia nhưng lại không tiêu tan, thậm chí còn hấp thu chúng làm các chất dinh dưỡng cho mình, dần dần trưởng thành lên.

Trong hỗn độn, một thai nữ dần dần thành hình, nhưng lại chỉ là một cái vỏ.

Không có hồn phách, không có tim đập, không có hô hấp, không còn sức sống, chỉ biết trôi dạt giữa U Minh Hà.

U Minh Hà là nơi tận cùng của thế giới, tất cả những thứ thuộc về lục giới đều kết thúc tại đây. Khác với Sinh Mệnh Tuyền là nơi các sinh linh trên thế giới được sinh ra, ánh sáng lung linh đầy màu, rực rỡ chói chang.

U Minh Hà, Sinh Mệnh Tuyền, đều là nơi mà vật chất không đến được, U Minh Hà sinh ra dưới địa ngục, Sinh Mệnh Tuyền gánh vác cửu trọng thiên*,

một cái dâng lên, một cái hạ xuống, hai nước giao nhau, đó là nơi sinh ra của vạn vật trong trời đất, lấy thái độ mà không ai biết không ai nhận ra để yên lặng tắm bổ vạn vật.

*(Cửu trọng thiên: ý nói trời rất rất nặng)

Hồn phách của Hoa Thiên Cốt mặc dù đã tan, nhưng trải qua trăm năm, thần phách bốn phía dần dần tự ngưng tụ thành vật thể. Ba hồn bảy phách đã dần dần đầy đủ, chỉ trôi dạt trong Sinh Mệnh Tuyền ấy, không thể luân hồi.

Phách của thần không có cơ thể thật, chỉ có thể trôi trong Sinh Mệnh Tuyền, nhất thời gặp thai nhi giữa U Minh Hà kia.

Dường như, đợi rất lâu như thế cũng chỉ vì cuộc gặp gỡ này, thần phách của Hoa Thiên Cốt là một chùm sáng ngời, hòa vào trái tim nữ thai ấy. Thai có thần thức, thần thức có thân thể, hỗ trợ lẫn nhau, nhanh chóng trưởng thành.

Không nhìn thấy, không nghe thấy, không có tiếng nói, không có mùi hương, không có gì hết, tay chân nữ thai dần dần thành hình, cũng có thể hoạt động tự nhiên.

Như vừa tỉnh lại sau một giấc ngủ dài, đứa trẻ ấy mở hai mắt, lại trống rỗng dị thường. Nàng không biết mình đang ở nơi nào, chỉ có một ý chí tự nhiên là muốn xông ra đồng hồ độn quanh mình. Nàng cố giãy dụa, cảm thấy chung quanh mình nặng nề nhấp nháy, đột nhiên tìm được một khe hở, vươn tay tìm kiếm, khe hở lớn hơn một chút, toàn bộ thân thể nhỏ nhỏ chui ra.

Cuối cùng cũng ra được bên ngoài, thân thể tiểu nữ oa từ hư không chỉ giới chậm rãi bay lên, nàng giương mắt thấy ánh sáng đỏ rực phủ kín đỉnh đầu, đó là lửa cháy ngập trời của mười tám tầng địa ngục. Cháy hừng hực khiến nàng như bị phỏng, nhưng thân thể lại không bị thương gì.

Trong đám lửa cháy đáng sợ đều là quỷ bị thiêu cháy đen, bị lửa thiêu sống mà lại không thể chết được! Hồi còn ở trần gian, bọn họ đã chiếm của công làm của riêng, đút lót, nhận hối lộ, trộm cướp, cướp giật tiền tài, phóng lửa đốt nhà, cho nên bị đẩy xuống địa ngục lửa cháy.

Tầng này có rất nhiều kẻ bị phạt, tiếng kêu rên gào khóc không dứt bên tai, tiểu nữ oa nghe mà lòng run rẩy.

Ra khỏi Liệt Diễm vực, lên trên là núi băng mờ mịt, Băng Sơn địa ngục này là để nhốt những ác phụ mưu hại chồng, thông dâm với người khác, ác ý phá thai và cả đánh bạc thành tính, không hiếu kính cha mẹ, bất nhân bất nghĩa.

Quý ở đây toàn mặc quần áo rách bươm, tay chân bị đứt lại phải chịu rét lạnh, không có quý nào là lành lặn. Tiểu nữ oa nhắm chặt hai mắt chịu đựng cái lạnh thấu xương, gian nan đi tiếp.

Bên trên là Du Oa địa ngục, hễ là yêu râu xanh, đạo tặc cướp bóc, ức hiếp người lương thiện, lừa gạt nữ nhân trẻ con, vu cáo phi báng, mưu chiếm tài sản và thể tử của người khác thì sau khi chết sẽ bị nhốt vào Du Oa địa ngục.

Một đám quỷ đông không đếm được phải nổi lơ lửng trong nồi cháo, người người da tróc thịt bong, dầu thiêu đốt yết hầu bọn họ, tiếng kêu rên phát ra từ lồng ngực của họ nhưng lại bị nghẹn lại, càng nghe âm thanh nức nở càng khiến người sờn tóc gáy.

Sau đó là Bát Thiệt địa ngục, Tiễn Dao địa ngục, Thiết Thụ địa ngục, Nghiệt Kính địa ngục, Chung Lung địa ngục, Đồng Trụ địa ngục, Dao Sơn địa ngục, Ngưu Khanh địa ngục, Thạch Áp địa ngục, Huyết Trì địa ngục, Uông Tử địa ngục, Thạch Ma địa ngục, Dao Cự địa ngục, Cực Ngạ địa ngục, Trách Hình địa ngục, tiểu nữ oa bị dọa đến mức chỉ còn một hơi, gắng gượng chống đỡ tiếp tục đi.

Cuối cùng đi đến bên cầu Nại Hà, rất nhiều quỷ đang xếp hàng, Hắc Bạch Vô Thường đứng hai bên áp giải đội ngũ dài chậm rãi đi. Mạnh Bà đang chờ đợi ở phía trước, mỗi người một chén canh Mạnh Bà, chuyện cũ sẽ bị quên lãng.

Nàng không dám đi về phía ấy, bản năng sợ bị phát hiện và bị bắt, nên đành phải bơi về vùng nước xa xa.

Đó là La Sát hải, vòng bảo hộ tự nhiên của Minh giới, bao trùm toàn bộ địa ngục, người ngoài không thể tùy ý vào, người bên trong cũng không dễ dàng ra được.

Nàng bơi ngược dòng nước chảy xiết, dùng hết tất cả sức lực. Dòng nước lạnh công áp chế thân nàng nhỏ nhỏ, không cho nàng chạy thoát. Nàng ôm hi vọng đau khổ hơn cả tuyệt vọng, liều mạng giãy dụa bơi lên. Tầm mắt mờ mịt, bỗng thấy một tia sáng nhỏ đang bay trên mặt nước, giống như thần dụ trong thời khắc nguy cấp.

Trải qua bóng tối đã quá lâu, lạnh lẽo đã quá lâu, một tia sáng ấy chính là sự kết thúc giãy dụa!

Cuối cùng cũng đến gần, đến gần hơn chút nữa, đến gần hơn chút nữa. Đầu cuối cùng cũng đâm phá mặt nước, nàng mở to mắt nhìn vào một đôi mắt lạnh như băng, trong đôi mắt ấy như có băng sương ngàn năm, tịch mịch vạn năm, mà ánh mắt ấy cũng đang bắt được ánh mắt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Gặp lại sư phụ

Editor: Hoàng Thảo

Một vầng trăng tròn nổi trên mặt biển La Sát Hải âm u, ánh sáng lờ mờ, nàng ngẩng đầu lên nhìn người phía trước đang che mặt, chung quanh quá mờ, nàng chỉ nhận ra một người mặc áo bào màu trắng, phản chiếu ánh sáng dịu nhẹ của vầng trăng, một mái tóc đen dài phủ kín lưng.

Hóa ra là Bạch Tử Họa, người đã lâu không thấy hành tung, hẳn tính tâm ngồi thiền trong La Sát Hải, muốn nơi không người thanh tịnh, tĩnh mạch khôn cùng để như vuốt nhẹ lên vết thương hằn sâu trong nội tâm.

Giờ phút này, hắn ngồi ngay ngắn giữa một lá sen Quan Âm, thấy một cái đầu nho nhỏ không biết vì sao xuất hiện trong biển, nhìn gương mặt nhỏ nhắn, gầy yếu vô cùng tái nhợt, mồ hôi ướt tóc dính đầy hai bên mặt cả vai, trông thật sự chật vật đáng thương.

Đứa trẻ này khoảng năm tuổi, kỳ lạ nhất là đôi mắt, dĩ nhiên lại là một mắt màu trắng, một mắt màu đen, cực kỳ quý dị, hơi thở suy yếu như vậy, sắp chết sao?

Này La Sát Hải hàng năm không gợn sóng, không có cỏ cây, không nuôi nổi con người nào, là nơi âm khí tụ tập, làm sao một đứa trẻ có thể xuất hiện ở đây. Trên người đứa trẻ này toả ra một mùi hương thoang thoảng, Bạch Tử Họa hơi giật mình, mùi hương này giống như của Tiểu Cốt.

Đứa trẻ này thấy hi vọng trước mặt vẫn không nhúc nhích, chỉ có thể chủ động cầu cứu: “Cứu, cứu... Mạng... xin...”, nói cũng không trôi chảy. Bạch Tử Họa không trả lời, ngón tay khẽ nhúc nhích, thân mình nho nhỏ đứa trẻ của đã ra khỏi mặt nước, ngồi trên một đám mây trắng.

Đứa trẻ chỉ cảm thấy tiếng gió bên tai vèo vèo mà qua, nàng không nhìn thấy rõ chung quanh, chỉ biết là mình hiện đang ở giữa không trung, trong lòng khẩn trương sợ hãi, chỉ nằm sắp xuống, một cử động nhỏ cũng không dám.

Chỉ chớp lát sau là đến Vân Sơn, Bạch Tử Họa đưa đứa trẻ vào phòng ngủ, việc gì cũng không có hỏi nàng, thậm chí không nói thêm câu nào với nàng đã đi khỏi. Đứa trẻ cực kỳ mệt mỏi, liền nằm vào giường nặng nề ngủ.

Trong đình dưới ánh trăng, Bạch Tử Họa khoanh tay đứng, nội tâm vốn cô tịch nhưng hôm nay gặp được bé con mà khơi dậy một tia gợn sóng. Đứa trẻ này làm hắn nhớ tới Tiểu Cốt, chẳng lẽ là ông trời không đành lòng nhìn thấy hắn thống khổ, để Tiểu Cốt trở về bên cạnh hắn ?

Ngày thứ hai, Bạch Tử Họa lấy quần áo trước kia của Hoa Thiên Cốt rồi bảo đứa trẻ mặc vào.

“Con tên là gì?”, Bạch Tử Họa hơi trầm giọng hỏi, như âm thanh của trời, đậm đặc mang theo vẻ u sầu nhẹ nhàng.

Tên? Đứa trẻ giật mình, bản thân từ đâu đến mà nàng còn không biết, làm sao biết tên chứ.

Bạch Tử Họa thấy nàng mờ mịt, trầm mặc một lúc lâu mới thân nhiên nói, “Về sau tên con là Thiên Tầm “

Thiên Tầm, Thiên Tầm, tên dễ nghe, về sau mình có tên ! Vậy vị ân nhân này cứu mình, hắn gọi cái gì?

Nâng gương mặt nhỏ nhắn ngây thơ hồn nhiên lên, nghiêm cẩn hỏi Bạch Tử Họa trước mặt: “Vậy tên người là gì?”

Bạch Tử Họa nghe vậy, trong mắt tối sầm lại, trong lòng ngực như có ngàn vạn mạch nước ngầm, cuối cùng mở miệng nói: ” Con về sau gọi ta là sư phụ là được”

Sư phụ, sư phụ, thân hình nho nhỏ âm thầm lặp lại mấy lần trong lòng, tên này cũng dễ nghe!

Bạch Tử Họa đem một viên nội đan trong lòng bàn tay đưa tới trước mặt Thiên Tầm, các đốt ngón tay rõ ràng, trắng không tỳ vết, tản ra ánh sáng lấp lánh. Nội đan này là của Tiểu Cốt trước kia vỡ vụn , hắn lại đem nó chữa trị, hơn trăm năm qua chưa bao giờ rời khỏi người.

“Đây là cái gì?”

“Nội đan này, nhận lấy thứ này rồi là con sẽ là đồ đệ của ta.”

“À.”

Thiên Tầm ngây thơ tiếp nhận, hoàn toàn không biết quý lạy theo đúng phép bái sư Bạch Tử Họa cũng không so đo.

“Nội đan là tín vật thầy trò của chúng ta, con phải cẩn thận bảo quản, không được làm mất hoặc làm hỏng.”

“Vâng!” Đứa trẻ nho nhỏ nỗ lực gặt đầu. Sư phụ ân nhân cho, nàng nhất định cẩn thận bảo quản.

“Sao con lại có thể ở trong La Sát Hải?” Bạch Tử Họa lại hỏi.

“Không biết. Con vừa mở được mắt thì đã thấy xung quanh hỗn độn. Lại gặp được rất nhiều quỷ đáng sợ, cuối cùng thấy hai quỷ một trắng một đen đội mũ cao với cái lưới dài dẫn một đội quỷ nhỏ xếp hàng, phía trước một cái lão bà bà còng lưng đưa mỗi người một chén canh, con không dám tới gần, sợ

bị bắt liền vòng qua bọn họ nên mới vào biển , vừa ra là thấy sư phụ.”

Quý? Hắc Bạch Vô Thường? Mạnh Bà? Đứa trẻ này trốn ra từ trong địa phủ? Nhưng khí tức trên người nàng thật phức tạp, không phải quý không phải yêu cũng không phải tiên, lại càng không phải người. Bạch Tử Họa không tính ra được tương lai của nàng, giống như Tiểu Cốt vậy, hẳn cũng không tính ra tương lai.

Có khi nào nàng thật sự là Tiểu Cốt trùng sinh không?

“Vi sư là người tiên giới, nơi này là Vân Sơn, là chỗ tu tiên của ta, về sau con sẽ ở đây tu hành, được không?”

“Vâng!”

Thiên Tâm chạy ra từ quý vực, người trước mặt đã cứu nàng, dù chưa hiểu thế sự nhưng nàng vẫn cảm thấy Bạch Tử Họa vân đạm phong khinh, khí chất bàng quan, tốt hơn địa phủ âm u, càng làm cho nàng vui mừng yên tâm, giống như chiếc thuyền nhỏ tìm được cảng, không bao giờ nữa muốn rời đi

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Cuộc sống ẩn cư

Editor: Hoàng Thảo

Bạch Tử Họa bắt mạch cho Thiên Tâm, phát hiện nó từ nhỏ suy nhược, sức khỏe thường thường không tốt. Đừng nói tập võ luyện kiếm, dù là cuộc sống hằng ngày thôi cũng rất mệt nhọc. Hắn thăm cân nhắc, vì căn cơ của Thiên Tâm quá yếu, phải làm cho thân thể khỏe mạnh lên. Hắn lại thấy trong cơ thể nó có một luồng tà khí, chạy loạn chung quanh, đây là nguyên nhân làm hao tổn tinh lực.

Hắn vốn là người tu tiên, biết ngay tà khí này có hại. Liền chỉ dạy Thiên Tâm ngồi thiền mỗi ngày, học tâm pháp thanh tĩnh, hấp thu khí trời đất, dạy nó dùng cơ thể cảm nhận cái thiện của vạn vật căn nguyên, áp chế lệ khí.

Thiên Tâm ngày ngày ngồi thiền luyện khí, hơn nữa Bạch Tử Họa đưa các loại linh đan tiên thảo để điều trị dần dần, thân thể cũng là từ từ khỏe mạnh lên.

Đứa trẻ thiên tính hiếu động, khỏe lên một cái là quán quít lấy Bạch Tử Họa muốn tập kiếm pháp, Bạch Tử Họa bắt đầu dĩ đành phải đáp ứng. Chỉ là nó người yếu lực nhỏ, kiếm tiên thì nó không cười nổi, liền nung một khối hiên kim, làm cho nó một thanh kiếm ngắn, đặt tên là Kim Lai cho nó luyện tập.

Thiên hiên kim là khối kim loại được ngưng tụ từ mảnh mặt trời mà Hậu Nghệ bắn rơi, đến từ thiên ngoại chi giới, rất nhẹ lại không gì địch nổi.

Thiên Tâm ngày ngày ở bên trong Vân Sơn, nó bước vào thế giới này cũng chỉ gặp một mình Bạch Tử Họa, hoàn toàn không hiểu chuyện đời, ngây thơ hồn nhiên, nhưng vẫn có thể phát hiện Bạch Tử Họa đau thương che giấu dưới sự đạm mạc, nó dĩ nhiên không thể hiểu được, chỉ cảm thấy đau lòng.

Vân Sơn bị ngăn cách, nhìn như tiên cảnh, núi cao trời xanh, mây khói bay nhẹ, chim hót hoa thơm, Bạch Tử Họa rất ít nói chuyện, nhưng so với U Minh Hà thì bình yên tường hoà, không như khung cảnh tĩnh mịch ấy.

Thiên Tâm đối với mọi chuyện trên đời hoàn toàn không biết gì cả, Bạch Tử Họa dùng một ít bộ sách võ lòng dạy nó đọc sách vết chữ, lại dạy nó đánh đàn vẽ tranh, phát hiện nó lại học cực kỳ nhanh, tiến bộ nhanh chóng, càng cố ý chỉ dẫn, khí chất trên người Tiểu Thiên càng ngày càng siêu phàm thoát tục, tâm tính lại đơn thuần tốt đẹp.

Đối với Thiên Tâm nhỏ tuổi mà nói, toàn bộ thế giới đều yên tĩnh và tốt đẹp. Nếu trời nắng, nó ở dưới tàng cây hoa đào múa kiếm, chọc hoa rơi , sư phụ hoặc là ở một bên lẳng lặng xem nó, hoặc là dù không nhìn nó, nó cũng biết hắn ngay tại bên cạnh, hắn đang ngồi thiền. Nếu đổ mưa, nó liền cùng sư phụ ở trong phòng đọc sách tập viết dâng hương vẽ tranh, trong phòng khói thuốc lượn lờ, ngoài mái hiên tiếng mưa rơi tí tách, làm cho người ta thập phần an tâm.

Thiên Tâm chỉ thấy Bạch Tử Họa thường vẽ một tỷ tỷ có kiểu tóc bánh bao, tuổi tác lớn hơn nó một chút, thường cười xán lạn, lúc thì dưới tàng hoa đào múa kiếm, lúc thì bắt bướm bướm, lúc thì lại nấu cơm. Thiên Tâm hỏi sư phụ về ai vậy, sư phụ không trả lời.

Bạch Tử Họa có mái tóc dài đen nhánh, hắn lại không muốn dùng pháp thuật, mỗi lần chải tóc có chút vất vả. Một ngày tiểu Thiên Tâm ngồi trước mặt hắn nhìn hắn cột tóc, nhìn một hồi nói: “Sư phụ, con đến giúp người được không?” Bạch Tử Họa nghe vậy, trong lòng khẽ động, nhớ tới Tiểu Cốt trước kia cũng ngày ngày chải tóc cho hắn, gật nhẹ đầu đồng ý, Thiên Tâm vui mừng cầm lấy lược, giúp Bạch Tử Họa chải tóc.

Tóc sư phụ vừa đen vừa dài, xứng với y phục thần tiên bào trắng nõn, vẻ mặt đạm mạc, khí chất lạnh nhạt siêu phàm thoát tục, chính là Thiên Tâm là một đứa trẻ cũng ngây ngốc nhìn. Tóc xõa xuống qua kẽ bàn tay, cột tóc thật sự không dễ dàng, vạn sự khởi đầu nan, kỹ thuật sao, luyện ra là được!

Những ngày bình tĩnh rốt cục vẫn có gợn sóng nho nhỏ nổi lên.

Một hôm, Ma Nghiêm cùng Sênh Tiêu Mặc đến thăm Bạch Từ Họa, thuyết phục hắn trở về Trường Lưu, nhận lại chức vị chương môn, trăm năm nay chức chương môn luôn luôn từ Ma Nghiêm làm.

Hai người vừa vào tiền viện, chỉ nhìn thấy Thiên Tầm đang lấy một cành liễu ngồi nghịch kiến trên đất, Ma Nghiêm hừ lạnh một tiếng, lại thấy Bạch Từ Họa đang ở dưới tàng cây hoa đào đọc sách, liền không dám nói cái gì.

Hắn bước lên nói chuyện với Bạch Từ Họa: “Sư đệ, đã hơn trăm năm đệ không về Trường Lưu, việc đã qua lâu như vậy, đệ vẫn không quên được. Trước kia vốn là thượng tiên Trường Lưu lòng mang thiên hạ, hiện tại lại vì tư tình nữ nhi mà sa sút đến tận bây giờ, trách nhiệm đạo nghĩa hoàn toàn không quan tâm sao!”

Bạch Từ Họa mắt cũng không nâng, từ từ nói: “Sư huynh và tam sư đệ quản lý tốt lắm, thiếu ta cũng không ảnh hưởng gì.”

Ma Nghiêm chán nản không nói gì, đành phải rời đi, ra ngoài cửa liền nói với Sênh Tiêu Mặc: “Từ Họa lại nhặt nghiệp chương từ nơi nào thế, xem ánh mắt kia của nó là biết điếm xấu rồi!”

Sênh Tiêu Mặc than nhẹ một tiếng nói: “Nhị sư huynh vẫn khổ trong lòng. Mà đứa trẻ này kỳ lạ thật, không phải tiên không phải ma lại không phải là quỷ, thật không biết là có lai lịch gì.”

“Sư phụ, bọn họ là ai vậy?”

Thiên Tầm lần đầu tiên thấy người ngoài, không biết vì sao có chút sợ hãi.

“Là sư bá và sư thúc con“, Bạch Từ Họa thân nhiên nói.

Thấy Bạch Từ Họa có vẻ mất hứng, Thiên Tầm không dám hỏi nhiều, tiếp tục ngồi trên đất nghịch kiến.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Gọi ý trong mộng

Editor: Nguyễn Trang

Cuối xuân sang hè, thời tiết ẩm áp làm người ta buồn ngủ, Bạch Từ Họa ở trong thư phòng xử lý việc, bất giác nhíu mày, trong mơ hồ cảm thấy bản thân lại trở về Trường Lưu, mình đang ở Tuyệt Tình điện, Tiêu Thiên Tầm ở một bên hồ trợ.

Đột nhiên ngoài cửa có tiểu đệ từ tiền vào, thưa: “Nghịch đồ Hoa Thiên Cốt lấy cấp thần khí đã bị thế tôn tróc nã về quy án, giờ đang bị trói tại tru tiên trụ, chờ tôn thượng xử lý.”

Bạch Từ Họa nghe xong, lập tức đứng dậy đi về hướng tru tiên trụ, xa xa nhìn thấy gương mặt Hoa Thiên Cốt, nàng vừa thấy hắn đến, hô lớn: “Sư phụ, cứu con!” Nhưng đỉnh Tiêu Hồn đang đồng loạt bay về phía Hoa Thiên Cốt, trên người nàng xuất hiện nhiều vết máu đầm đìa, tia máu tươi theo vết thương chảy ra, dọc theo tru tiên trụ uốn lượn mà nhỏ từng giọt xuống mặt đất trở thành một vùng máu.

Bạch Từ Họa giận dữ, gầm lên: “Thả nàng xuống!”

Nhưng không một ai để ý hắn.

Hoàn Hư kiếm trong tay Bạch Từ Họa được rút ra khỏi vỏ, một kiếm chặt đứt tiên tác trói buộc Hoa Thiên Cốt. Hoa Thiên Cốt người đầy máu vì thế mà ngã xuống, rơi vào trong vùng máu, hoàn toàn bất động.

Bạch Từ Họa vội vàng muốn xem xét, không ngờ chân trời bay tới một con chim ưng màu đen lớn, móng vuốt to dùng đã bắt lấy Hoa Thiên Cốt bay về phía xa. Bạch Từ Họa đang muốn đuổi theo, đột nhiên phía sau Tuyệt Tình điện bị cháy, lửa cháy hùng hục, ánh lửa ngập trời. Tiêu Thiên Tầm còn đang trong ánh lửa hô to: “Sư phụ cứu con”

Bạch Từ Họa giờ nếu đuổi theo chim ưng, sẽ không cứu được Thiên Tầm. Cứu được Thiên Tầm rồi mới đuổi theo chim ưng thì chỉ sợ Hoa Thiên Cốt đã sớm bị nó ăn vào trong bụng!

Trong giây phút khẩn cấp vô cùng, Bạch Từ Họa cảm thấy cả người đều căng cứng, không biết làm sao bỗng cảm thấy đầu nặng trĩu trĩu, cả người ngã xuống. Đột nhiên tỉnh lại, mới biết tất cả chỉ là cảnh trong mơ.

Nhưng hắn tu hành ngàn năm, bình thường ngủ còn rất ít, có sao lại nằm mộng? Hôm nay đột nhiên mộng như vậy, không hiểu rốt cục có ý nghĩa gì. Lại đưa mắt nhìn khắp, phát hiện Thiên Tầm không ở trong phòng, hắn đứng dậy tìm đi, thì ra nàng đang luyện chữ ở bàn đá trong đình. Chắc do mùa xuân

ấm áp, nhất thời nằm ở trên bàn đá ngủ ngon lành.

Bạch Tử Họa thấy Thiên Tầm ngủ giống chú lợn con, khuôn mặt bé xíu trắng trắng tròn tròn còn vương một giọt mực nước, thật là vừa buồn cười lại đáng yêu. Bất giác khò miệng hân gọi lên một đường cong nhẹ, vươn ngón tay lạnh lẽo lau giọt mực nước đi. Cô bé con đang nhắm mắt đột nhiên lại cười hi hi gọi mơ màng: “Sư phụ...” Cũng không biết mơ giấc mộng đẹp nào.

Thiên Tầm đến Vân sơn bốn năm năm, giờ đã lớn thành một tiểu oa nhi. Nhắm mắt lại ngủ, làn da trắng nõn nà, lông mi vừa đen vừa dài, chiếc mũi bé bông cao ngất, khuôn miệng phần nộn nhỏ nhắn hơi chu ra, giống như đang nói mơ gì đó.

Nếu không phải do ánh mắt kỳ dị kia, tiểu oa nhi này rõ ràng là một tuyệt thế mỹ nhân tương lai.

Bạch Tử Họa nghĩ đến lúc trước cùng Hoa Thiên Cốt du lịch nhân gian, nàng trộm uống rượu của hắn, say túy lúy ba ngày, trong mộng cũng nói nói cười cười như vậy, ngọt ngào gọi từng tiếng: “Sư phụ... Sư phụ...”, Bạch Tử Họa trong lòng khẽ động, bất giác lại khẽ vuốt vuốt khuôn mặt phần nộn nhỏ nhắn kia, đứa nhỏ đáng yêu, giống Tiểu Cốt, cũng đều khiến người ta thương tiếc.

Tiểu Cốt, là con sao? Nếu thật sự là con, lâu như vậy sao không tìm thấy một chút tin tức nào? Nếu không phải, vì sao lần đầu tiên nhìn thấy con sư phụ lại cảm thấy không là con?

Ngón tay lưu luyến trên khuôn mặt tròn tròn không chịu rời đi, phát hiện ra tiểu oa nhi trong mộng hơi lung lay lắc đầu, Bạch Tử Họa kinh ngạc tỉnh thần, đối với một oa nhi tuổi bản thân đang niên man suy nghĩ gì vậy? Thật sự là không khỏi hơi quá chút!

Hắn thu tay, một cơn gió thoảng qua, hắn về phòng lấy chiếc áo mỏng phủ lên người Thiên Tầm.

Đáng thương cho Tiểu Thiên Tầm nào biết tình cảnh kinh tâm động phách vừa rồi, vẫn như con heo nhỏ ngủ vù vù, chờ khi nàng tỉnh lại, mặt trời chiều đã ngã về tây.

Nàng thích nhất nhìn ngắm ánh hoàng hôn, kim quang vạn trượng, rặng mây đầy trời, đúng là cảnh sắc đồ sộ xinh đẹp nhất trong thiên địa!

Lại chốc lát sau, mặt trời hoàn toàn tắt nắng chính là lúc cảnh đêm ánh sao đầy trời, mặt trăng xinh đẹp nhô lên cao. Nàng ở dưới bầu trời đêm nằm ngira số đếm từng vì tinh tú, rồi lại chán chường trở về phòng cùng sư phụ chẳng đèn đọc sách.

Đọc sách, lại nhìn sư phụ, sư phụ quả là nhìn mãi vẫn không chán! Tiểu Thiên Tầm mặc dù từ khi xuất thế đến nay mới chỉ gặp duy gặp Bạch Tử Họa, thật sự không biết tiêu chuẩn xấu đẹp cụ thể, nhưng nàng vẫn khẳng định chắc chắn rằng sư phụ mình dù ngắm thế nào cũng không chán! Trừ việc ngày ngày ở bên người hắn, ngắm mặt trời mọc rồi lặn, rồi xuân đi thu đến, nàng thật sự không nghĩ ra nhân sinh của mình còn có cái gì cần theo đuổi.

Ai biết thế sự khó lường, sao có thể được như người mong ước, tất cả đều có số mệnh. Mà vận mệnh của nàng, đang giương nanh múa vuốt từng bước một tới gần, cuối cùng đẩy nàng rơi vào vực sâu vạn kiếp bất phục! Dầu tan xương nát thịt cũng không thể quay đầu lại!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Tình yêu nảy sinh

Editor: Nguyễn Trang

Giữa đêm mùa hè, từng cơn gió thổi mát lạnh, tiếng ếch kêu từng trận, rất nhiều côn trùng nhỏ từ trong bụi cỏ bò ra, bị ánh sáng trong phòng hấp dẫn, bò đến mặt đất bóng loáng trong đình, đủ các giống loài, bộ dáng không giống nhau, thật là thú vị.

Thiên Tầm mười một tuổi, nàng chơi đùa ở trong đình, thấy đầy trời đom đóm chợt lấp lóe ánh sáng xanh mon mon thật sự rất đáng yêu. Nàng trộm liếc mắt nhìn Bạch Tử Họa một cái, thấy hắn đang nhắm mắt nghỉ ngơi, nàng mau chóng giang hai tay nhỏ bé về một phía, bắt được một con. Oa, đom đóm nhỏ sáng lấp lánh nhảy múa trong tay nàng, thật dễ nhìn.

Chắc là nhẹ nhàng nắm nhẹ nó, sẽ không làm thương tổn tính mạng nó đâu nhỉ. Tính trẻ con của Thiên Tầm đột nhiên bộc phát mãnh liệt, nàng thầm nghĩ nếu để sư phụ biết nàng không nghe lời hắn dạy bảo, lên bắt một con đom đóm. Liệu người sẽ tức giận? Sư phụ luôn có biểu cảm đạm mạc như nước, nàng vô cùng tò mò sư phụ tức giận lên sẽ như thế nào!

Tiểu Thiên Tầm rón rén đến gần Bạch Tử Họa đang nhắm mắt, trên khuôn mặt tròn phúng phính tràn đầy ý cười, đang bưng bình bày trò. Nàng dè dặt đặt sát đom đóm vào mặt Bạch Tử Họa, khe khẽ ngừng thở.

Lông mi sư phụ thật dài, giống như hai rèm quạt nhỏ bình yên, màu đen tinh tế.

Sống mũi thẳng tắp, phía dưới là hai cánh môi mỏng nhạt, phía trên môi là màu hơi xanh xanh chỉ có ở nam nhân trẻ râu, dưới cằm hoàn mỹ là hằn kết rõ ràng.

Thiên Tầm đột nhiên có ý tưởng to gan, mình có thể giả ngốc được không? Coi bản thân vẫn là một hài tử nhỏ tuổi mà hôn trộm sư phụ một chút?

Tuy rằng trong trí nhớ tuổi nhỏ mơ hồ, dường như bản thân từng có lúc bạo gan vô cùng mà thân mật với sư phụ, nhưng sau này từ từ lớn lên, quy củ cấp bậc lễ nghĩa còn ở đó, sao nàng có thể không biết đúng mực như khi còn bé được.

Khoảng cách giữa hai người rất gần, hơi thở của Bạch Tử Họa thơm như lan khẽ phả lên mặt Tiểu Thiên Tầm, khiến nàng cảm thấy ngứa ngáy, lại không nỡ rời đi.

Nàng nuốt nước miếng. Bình thường đều ngắm sư phụ từ xa, gần gũi như thế này quả là lần đầu tiên.

Bạch Tử Họa đương nhiên biết cô bé con đang rón rén lại gần hần, lại đưa mặt tới gần như vậy, không biết muốn làm gì. Hần vừa suy nghĩ chuyện kia, nhưng nàng vẫn luôn yên lặng nhìn hần như thế, rốt cục định làm gì?

Bạch Tử Họa khẽ mở mắt, có chút buồn cười nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngay gần trước mắt, mà cô bé này vẫn không nhúc nhích, không chớp mắt theo dõi hần.

Rốt cục hần không nhịn được nhẹ giọng hỏi: “Chuyện gì?”

Thiên Tầm rốt cục phản ứng lại, giật mình lùi về sau, ngã dập mông xuống đất, đau tới nhe răng trợn mắt.

Lại nghĩ tới sinh mệnh nhỏ trong tay mình, nàng mau chóng mở tay ra nhìn. May quá, không chết.

Bạch Tử Họa than nhẹ một tiếng, nói: “Con lại nghịch ngợm. Vì sư từng nói với con bao nhiêu lần, sinh mệnh vạn vật trên đời này tất cả đều ngang hàng, dù là con côn trùng nhỏ hay một nhánh cỏ dại, cũng đừng tùy tiện làm nó bị thương. Đây là ý chí của người tu đạo. Sao con lớn chừng này rồi mà còn không nghe lời?”

“Sư phụ, con chỉ thấy đom đóm này đáng yêu nên bắt nó chơi một lát, chứ con không muốn làm thương tổn tính mạng nó.” Tiểu Thiên Tầm thành khẩn nói.

“Hừ, mau thả nó ra. Nó vốn thuộc về trời đất mệnh mông, sao con lại vì tư tâm mà ép buộc nó. Hoa dù có đẹp cũng phải để nó sinh trưởng trong đất, nếu con vọng tưởng mang nó tới thì chính là vọng niệm. Con không được thế, đã hiểu chưa?”

“Dạ”, Thiên Tầm nghe lời, thả đom đóm về bãi cỏ.

“Không còn sớm nữa, mau ngủ đi.” Bạch Tử Họa nói xong, liền đứng dậy trở về phòng mình.

Thiên Tầm cũng về phòng, nàng nằm trên giường nhắm mắt lại, trong đầu đều là hình ảnh Bạch Tử Họa nghiêm khắc răn dạy.

Nàng chưa từng có mộng tưởng gì về tương lai của mình, bởi vì cái gì nàng cũng không biết, cái gì nàng cũng không hiểu, tại sao phải có mộng tưởng. Nhân sinh của nàng, chính là cùng Bạch Tử Họa ở Vân sơn, vĩnh viễn cùng sư phụ.

Cô gái mỗi ngày lớn lên, tâm tư cũng càng thêm mềm mại nhạy cảm.

Thiên Tầm từ trong sách biết được, thế gian có thành thân, chính là nam nữ yêu nhau chọn ngày tốt, dập đầu trước cha mẹ, bái đường, vào động phòng, cụ thể động phòng thế nào nàng đương nhiên không biết.

Nhưng cái đầu nhỏ của nàng vẫn không nhịn được suy nghĩ miên man, bản thân và sư phụ mỗi ngày đều ở cùng nhau. Vậy có phải đợi nàng lớn thêm chút cũng sẽ thành thân với sư phụ không? Anh mắt sư phụ nhìn nàng rõ ràng là có gì đó không đồng nhất, tuy rằng hần luôn mang về mặt đạm bạc, ngôn hành cử chỉ cũng đều tuân theo lễ nghĩa thông thường.

Chẳng lẽ, nàng xuất hiện bên cạnh người, sứ mệnh duy nhất chính là gả cho người sao?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Sai tình

Editor: Hoàng Thảo

Thiên Tầm từ từ lớn lên, búi tóc giống Tiểu Cốt, mặc quần áo giống Tiểu Cốt, chỉ là màu mắt một đen một trắng càng rõ ràng. Bạch Tử Họa đôi khi nhìn nàng kinh ngạc, đôi khi lại lạnh lùng đạm mạc, không nói một lời.

Bạch Tử Họa có khi ngẫu nhiên sẽ đàn dưới trăng, tiếng đàn luôn sầu bi tưởng niệm, triền miên vô cùng. Thiên Tầm ngồi nghe, trong lòng cũng u sầu. Sự phụ cao cao tại thượng như thế, một cử động của người cũng toát lên khí chất thần tiên, chuyện gì làm Người thương nhớ tới vậy, chỉ cảm thấy đau lòng không thôi.

Bạch Tử Họa đã không còn là Trường Lưu thượng tiên trước kia lạnh lùng đạm mạc, vô tình vô yêu, không yêu cầu gì, trong lòng chỉ chứa thiên hạ thương sinh. Tâm của hắn được Hoa Thiên Cốt dùng tính mạng mở ra, nhưng cuối cùng lại chính là nàng nhấn tâm để hắn một mình, nguyên rủa hắn bất thương bất diệt bất lão bất tử, luôn trách hắn vĩnh viễn không chịu thừa nhận yêu nàng, hiểu ra bản thân không chịu thừa nhận rằng mình đã yêu nàng, hắn hối hận cùng áy náy.

Tâm mở ra, làm cho người ta đi vào.

Yêu kết quả có ý nghĩa gì, nếu nàng có thể vui vẻ hạnh phúc, hắn lại chỉ có thống khổ tận cùng, huống chi là yêu một người đã chết, Bạch Tử Họa thoát không ra.

Một ngày, Thiên Tầm cầm một quyển thư, chỉ vào mặt trên hai chữ “Sinh nhật”, hỏi Bạch Tử Họa: “Sư phụ, sinh nhật là cái gì vậy?”

“Đó là ngày con sinh ra.”

“Sinh ra lại là cái gì ạ?”

Bạch Tử Họa nhớ tới Thiên Tầm là từ La Sát Hải chạy ra, không cha không mẹ, làm sao có thể hiểu ngày sinh là gì?

“Tiểu Thiên, sinh nhật của con là ngày vì sư mang con về Vân Sơn, đã biết chưa?”

“Dạ!” Thiên Tầm vui mừng rời đi.

Lại qua mấy ngày, Thiên Tầm hưng phấn chạy đến trước mặt Bạch Tử Họa.

“Sư phụ sư phụ, hôm nay là sinh nhật của con, Tiểu Thiên cùng người về Vân Sơn vừa vặn tám năm!”

Bạch Tử Họa trong lòng đau đớn, hôm nay cũng là ngày Tiểu Cốt chết!

Một trăm lẻ tám năm trước, là hắn một kiếm đâm xuyên qua trái tim Tiểu Cốt, khiến nàng hồn phi phách tán, vĩnh viễn ly khai hắn!

Nửa đêm, Bạch Tử Họa trong đình múa kiếm, uống rượu quên ưu phiền.

Hoa đào trắng dưới ánh trăng, cũng như tâm hắn.

Thiên Tầm không đành lòng đứng lại nhìn, tự trở về phòng, không biết vì sao trong lòng ngực từng đợt đau lòng khiến nàng không thể hô hấp.

Chính vào lúc thời điểm tinh thần bất ổn, cửa phòng bỗng nhiên mở tung, Bạch Tử Họa đứng ở cửa, trong mắt thống khổ cùng tưởng niệm giống như muốn bao trùm toàn bộ Vân Sơn.

Bạch Tử Họa đi về phía Thiên Tầm, bước chân có chút xiêu vẹo, phảng phất giống như cánh hoa đào bị mưa phùn làm ướt nhẹp, hoàn toàn không như bình thường siêu thoát lạnh nhạt.

“Tiểu Cốt...” Vẫn là cái thanh âm kia, giờ phút này nhưng cũng giống trước kia thanh lãnh, nó xen lẫn rất nhiều hối hận, thống khổ, cũng tràn đầy nhớ nhung cùng tình yêu mãnh liệt.

Thiên Tầm ngây ngẩn cả người, nàng chưa bao giờ nhìn thấy sư phụ như vậy.

Bạch Tử Họa rốt cục đi tới trước mặt nàng, hắn nhìn nàng như vậy, ánh mắt không muốn rời đi nửa phần, nó quá nóng bỏng, Thiên Tầm bị nhìn như vậy cả người nóng lên, nàng chần chờ mở miệng nói: “Sư phụ...” âm thanh non nớt, bởi vì có một tia bàng hoàng sợ hãi một chút chờ mong không rõ, thanh âm kêu sư phụ hơi có chút run run.

Bạch Tử Họa nghe được thanh âm của nàng, động tác tiến về phía trước thêm nhanh hơn. Thiên hạ này, hắn chỉ có một sư đồ là Tiểu Cốt, nàng gọi hắn là sư phụ, hắn gọi nàng là Tiểu Cốt.

Trường Lưu thượng tiên khớp xương cứng rắn, bàn tay bạch bích không tỳ vết nắm lấy hai vai của tiểu oa nhi non nớt trước mắt, các đốt ngón tay bởi vì dùng sức, nên nổi nên gân xanh.

Hắn hướng về nàng cúi xuống, Thiên Tầm cảm thấy hô hấp đều đình chỉ, chỉ nghe đến nhịp tim của bản thân đập kịch liệt như trống.

Trước mắt là gương mặt tuyệt mỹ phóng đại, càng ngày càng gần, hương hoa đào trong veo xen lẫn hương vị của nam tử thuần thực hướng nàng xâm nhập, nàng một trận đầu vầng mắt hoa, không thể suy nghĩ.

Một đôi môi lạnh như băng áp lên đôi môi mềm mại của nàng, nàng hoàn toàn không thể lý giải này gọi cái gì, chỉ có thể cảm nhận bằng thân thể, động tác này không biết có ý nghĩa gì.

Kia rõ ràng là yêu, làm cho tâm trí người ta hoài niệm, trầm luân hăm sâu, khắc vào sinh mệnh, lại không thể quên.. Chẳng sợ trời sập, núi trơ trọi, biển cạn nước, dù là có phồn hoa nở rộ, nhưng trong lòng vẫn là u ám hoang vắng, cảm giác ấy, chưa bao giờ mất đi.

Chung quy là rượu ngon, rượu làm người say, ngay cả là tu vi cao như Bạch Tử Họa cũng khó chống cự, hấn ôm trong lòng tiểu nữ nhân mà nặng nề ngủ thiếp đi.

Thiên Tâm bị hấn ôm toàn bộ trong lòng, mùi rượu trên người hấn vẫn còn lưu lại, mặc dù không uống rượu nhưng nàng vẫn cảm thấy người quá cũng muốn say.

Nàng nhất định là say rồi, Không thì tại sao đất trời lại đảo lộn ? Tại sao sư phụ lại có thể thân mật với nàng ?

Tiểu Cốt? Đó là ai? Nàng rõ ràng là Thiên Tâm.. Chẳng lẽ, là vị sư tỷ mà sư phụ vẽ trong bức họa sao ?

Nghĩ mãi không hiểu, chỉ có thể bất lực bị Bạch Tử Họa ôm, thân mình tân xuân mềm mại giống như vại bông. Rốt cục cũng mơ màng thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Trở về Trường Lưu

Editor: Hoàng Thảo

Ngày thứ hai Bạch Tử Họa tỉnh lại, nhớ tới việc tối hôm trước, trong lòng xấu hổ, bản thân thật sự là quá đáng. Hấn cô độc đứng trên một khối đá đằng sau Vân sơn, nhìn bầu trời mờ mịt mà trong lòng rối rắm. Không nghĩ ra là do quá mức thương nhớ Tiểu Cốt khiến thần trí hấn mơ hồ, hay là hấn đối với Thiên Tâm đã... động tâm.

Từ lần đầu tiên thấy Thiên Tâm, hấn thấy xuất hiện một chút cảm xúc lạ thường, trong tiềm thức coi là do Tiểu Cốt lại về bên người hấn. Tuy hấn biết điều đó là không có khả năng. Bởi vì là tự tay hấn giết chết Tiểu Cốt, Mẫn Sinh kiếm đâm vào ngực nàng, khiến nàng hồn phi phách tán, rốt cuộc không thể trở về được nữa.

Đột nhiên cảm giác có người phá kết giới, xâm nhập Vân sơn, thì ra là Ma Nghiêm và Sênh Tiêu Mặc.

“Sư đệ, đệ cùng chúng ta về Trường Lưu đi, suốt ngày đệ và một nữ đồ sống tại Vân sơn, bên ngoài đã xuất hiện lời đồn không dễ nghe. Đệ vẫn còn là người của Trường Lưu, không cần hủy danh dự bản thân, lại còn bôi nhọ Trường Lưu.” Ma Nghiêm mở miệng là lời thật, thẳng thắn hùng hồn.

Bạch Tử Họa thần nhiên nói: “Ta ở Vân sơn rất tốt, sẽ không về Trường Lưu. Ngoại giới nói thế nào, có quan hệ gì với ta.”

“Hôm nay sợ rằng không thể theo ý đệ được!”

Ma Nghiêm và Sênh Tiêu Mặc đột nhiên ra tay, kiếm tiên trong tay sáng lên, kiếm khí bức người. Hoành Sương kiếm kiếm trong tay Bạch Tử Họa cũng tỏa sáng mạnh, hấn lấy một địch hai, vậy mà vẫn ở thế thượng phong.

Mắt thấy Bạch Tử Họa sắp thắng, từ trong tay áo Ma Nghiêm đột nhiên bay ra một đạo kim quang, quán thẳng lấy Bạch Tử Họa.

Dây trói tiên!

Bạch Tử Họa bị trói chặt, không thể động đậy được, Hoành Sương kiếm leng keng rơi xuống đất. Hấn đang muốn dùng lực tránh thoát, chỉ nghe xa xa truyền đến thanh âm của một lão giả: “Tử Họa, cùng ta về Trường Lưu son!” Âm thanh vang dội, nội lực thâm hậu.

Thì ra là sư phụ ba người, Nam Cực Tiên Ông.

Ngài từ phía chân trời nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt Bạch Tử Họa, thu dây trói tiên.

“Ta vốn vân du tứ hải, sau đó sư huynh và sư đệ ngươi tìm được ta, chuyện của ngươi ta đã biết hết. Tử Họa, ngươi làm vì sư rất thất vọng rồi.”

Ngưng một chút, lại nói: “Ngươi theo ta về Trường Lưu, ta còn có chuyện muốn giao cho ngươi.”

Lời thầy khó cãi, Bạch Tử Họa đành phải theo bọn họ đi về.

Trong Tuyệt Tình điện, Bạch Tử Họa và sư phụ hấn ngồi đối diện nhau. Nam Cực Tiên Ông ân cần giảng giải: “Ta lúc trước sáng lập Trường Lưu, là vì bảo vệ thiên hạ này một phần bình an, người tu tiên lấy việc thủ hộ thiên hạ là nhiệm vụ sứ mệnh của mình, chẳng lẽ ngươi đã quên sao?”

“Sư phụ, đồ nhi bất hiếu, không thể nghe theo sư phụ dạy bảo. Trọng trách quản lý Trường Lưu, quản lý thiên hạ quá lớn, đồ nhi không nghĩ lại đảm nhận, cũng vô lực gánh chịu.”

“Ngươi! Ôi...”

Bạch Tử Họa bộ dạng phục tùng, không lên tiếng.

“Ta biết ngươi là vì việc của Hoa Thiên Cốt mà tinh thần sa sút, ta đã sớm nói, đó là kiếp số của ngươi. Ngươi khư khư cố chấp, muốn thu nòng làm đồ đệ, cũng là mệnh số khó thoát. Thệ giả trước đây hử, ngươi không thể coi đây là cái cớ để trốn tránh, bỏ chạy. Ngươi phải gánh vác trách nhiệm. Chúc vị Trường Lưu chương môn ngươi phải làm, ngươi không cần nói nữa, bằng không thầy trò ta đoạn tuyệt quan hệ!”

Bạch Tử Họa trầm mặc một lúc lâu, lạnh nhạt nói: “Vâng.”

Nam Cực Tiên Ông thấy hần nhường bước, thái độ cũng thả lỏng.

“Tử Họa, nhân sinh là một quá trình, không phải chuyện gì cũng nhất định có kết quả như chờ mong, trải qua rồi hãy nhớ kỹ là được.”

“Dạ, cần tuân sư phụ dạy bảo.”

“Còn nữa, lão phu phát hiện gần đây thiên tượng khác thường, chỉ sợ lại có yêu nghiệt muốn làm loạn, các ngươi phải cẩn thận, an nguy nhân sinh trong thiên hạ này tất cả đều ở trong tay ngươi!”

“Dạ, vâng.”

“Được, như thế ta cũng có chút an tâm. Ta còn muốn tiếp tục dạo chơi lục giới, các ngươi trông coi Trường Lưu cho tốt, ta đi!”

Một lần khói nhẹ bay qua, Nam Cực Tiên Ông đã không thấy bóng dáng.

Bạch Tử Họa khom người tiễn sư phụ rồi đi, trong lòng dù không tình nguyện đến đâu, cũng phải chấp nhận. Cửa sau, Ma Nghiêm và Sênh Tiêu Mặc đi vào. Ma Nghiêm đem cung vũ chương môn giao cho Bạch Tử Họa, tất cả vẫn y hệt như trước, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì. Nhưng giờ cảnh còn người mất, Tuyệt Tình điện cũng không còn là Tuyệt Tình điện trước kia.

“Sư huynh, tiểu nữ oa kia, ta sai người giúp huynh đưa về Trường Lưu, xử trí thế nào tùy huynh sắp xếp!”

Sênh Tiêu Mặc nhàn nhạt mở miệng, trong ánh mắt trong giọng nói đều không giấu được ý cười đùa bốn cợt, đôi mắt phượng cười mỉa lên, cây quạt che lấp nụ cười nghiêng.

Ma Nghiêm âm trầm, lại khinh thường hừ một tiếng.

“Ta đã biết. Các ngươi về trước đi, ta muốn một mình yên lặng một chút.”

Tuyệt Tình điện chỉ còn lại một mình Bạch Tử Họa.

Tuy rằng hần và Thiên Tầm luôn coi là bối phận thầy trò, nhưng thực tế không hề có lễ chính thức bái sư, danh bất chính ngôn bất thuận như thế rất không ổn, đợi đến đại hội bái sư lần sau, sẽ chính thức đề nòng làm lễ bái sư vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Mới đến Trường Lưu, được thưởng cung linh

Thiên Tầm tỉnh lại ở trong phòng, cho đến một lúc lâu vẫn không thấy Bạch Tử Họa đâu, trong lòng nàng lại không muốn đứng dậy, sư phụ chưa từng rời khỏi nàng thời gian lâu như vậy. Nàng đi ra đến trước đình rồi tìm sau viện, phòng ngủ của Bạch Tử Họa, thư phòng, sảnh trước, nàng tìm tất cả mọi nơi vẫn không thấy bóng dáng người đâu cả.

Lòng Thiên Tầm bắt đầu hoảng lên, sư phụ đã đi đâu, chẳng lẽ người không còn cần nàng nữa?

Nàng nhàm chán ngồi trên ghế đá trong đình, trong đầu suy nghĩ miên man, bỗng hai vị tiên nhân không biết từ đâu đến, chậm rãi hạ xuống trước mặt nàng.

Thiên Tầm mở to mắt nhìn hai người trước mặt, hai người đều mặc y phục trắng, tay cầm trường kiếm màu xanh, tuổi tác nhìn qua cũng khoảng mười sáu, mười bảy nhưng vẻ mặt lại thờ ơ, thanh lãnh, đậm mạc.

Hai người kia thấy Thiên Tâm không khỏi nhũn mày, ánh mắt đứa trẻ này cũng quá đáng sợ rồi, kì dị làm người ta thật sự không được thoải mái. Người lớn tuổi nhất trong hai người mở miệng :

“Người chính là Thiên Tâm phải không, tôn thượng đã trở về Trường Lưu đảm nhiệm chức vị chương môn rồi, nhờ tôn phái hai người bọn ta tới đưa người về Trường Lưu, đi theo bọn ta nào”

Tôn thượng? Nho tôn? Bọn họ đang nói sự phụ sao?

Hai người kia đã ngưng kiếm, quay đầu lại nhìn chỉ thấy Thiên Tâm vẫn còn ngây ngốc tại chỗ, liền hỏi “Sao người còn chưa đi? Chẳng lẽ muốn ở lại đây một mình?”

“Ta.. các người bay như vậy, ta có chạy nhanh thế nào cũng đâu đuổi kịp được?”

Hai người họ nghe Thiên Tâm nói vậy, đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó lại thấy buồn cười, cảm thấy đây là chuyện lạ, cô nhóc này bên cạnh tôn thượng nhiều năm như vậy thế nhưng ngưng kiếm cũng không biết?

Bọn họ liếc nhau với ánh mắt phức tạp, vẫn là người lớn tuổi hơn nói “Người lên kiếm tiên của ta, ta mang người đi”

Thiên Tâm leo lên kiếm tiên, vừa mới đứng vững, kiếm tiên đã bay vèo lên, gió bên tai kêu vù vù, cảnh vật dưới chân nhanh chóng lui về phía sau, chỉ chốc lát, một tòa đảo tiên đã xuất hiện, nổi lên trên đại dương xanh thẳm, sương khói lượn lờ xung quanh, đó là Trường Lưu!

So sánh với Vân Sơn tú lệ thì còn khí thế huy hoàng hơn, thật là khiến người ta cảm thấy kính sợ.

Ba người bước lên đảo liền thu lại kiếm tiên, đi bộ vào. Hai người bọn họ dẫn Thiên Tâm đi xuyên qua một rừng cây nhỏ, thẳng đến một sương phòng nhỏ nằm độc lập.

“Trước mắt, người cứ nghỉ ngơi ở đây đi.”

Nói xong, hai người họ đi khỏi, trong phòng chỉ còn một mình Thiên Tâm. Nàng nhìn quanh bốn phía, cảm thấy cách bố trí gian phòng này lịch sự tao nhã, hoàn toàn giống với ở Vân Sơn.

Sự phụ là tôn thượng? Chương môn? Trước kia nàng đã từng đọc qua ở trong sách, chương môn rất lợi hại, nàng trước nay vẫn không hề biết sự phụ của nàng lại là người lợi hại nhất trên đời này.

Thiên Tâm nghỉ ngơi ở trong phòng còn Bạch Tử Họa thì đang ở Tuyệt Tình điện, U Nhược đang cầu kiến.

U Nhược nói : “Tôn thượng đã từng hứa kiếp này chỉ thu nhận một đồ đệ, nếu như để Thiên Tâm bá sư nhập môn chẳng phải là Tôn thượng đã làm trái với lời thề sao?”

Nàng thấy Bạch Tử Họa vẫn vô cảm, lại tiếp tục nói “Chỉ bằng để Thiên Tâm tham gia đại hội bá sư đi, nếu như nàng biểu hiện tốt, chắc chắn có thể bá con làm sự phụ, con sẽ truyền lại tất cả võ công cho nàng ấy, như vậy cũng không làm trái với lời hứa của sư tôn.”

Bạch Tử Họa im lặng không lên tiếng.

“Tôn thượng tán thành? Vậy thì con sẽ sắp xếp cho Thiên Tâm cùng lên lớp với các đệ tử mới khác.”

Nói xong, U Nhược xinh đẹp rồi đi, không phải Bạch Tử Họa không hiểu ý của nàng ta, nhưng hẳn thật sự không có cách nào giải thích, chẳng lẽ nói Thiên Tâm là Tiểu Cốt chuyển thế? Ngay cả bản thân hắn còn không lừa được, huống chi lừa người khác?

Cửa phòng đột nhiên bị mở ra, Thiên Tâm chỉ thấy một tiểu tử tí khoảng mười lăm, mười sáu tuổi đứng trước cửa, mặc tiên bào màu lục, tay cầm kiếm tiên lóe sáng xinh đẹp.

“Người chính là Thiên Tâm?” nàng ta lạnh lùng mở miệng, trong giọng nói còn mang theo chút khinh thường, nàng nghe hai tiểu đệ nói cô nhóc này đến cả ngưng kiếm cũng không biết.

Thiên Tâm cảm thấy tỷ tỷ này không mấy thân thiện với nàng, trong lòng cảm thấy khổ sở, tỷ tỷ xinh đẹp như vậy vì sao lại không thích nàng?

“Đúng vậy.”

U Nhược liếc mắt một cái, lại nhìn thoáng qua Thiên Tâm thì bất giác cung linh bên hông nàng, rõ ràng đó là của Tiểu Cốt, U Nhược biết ngay là Bạch Tử Họa cho nàng ta. U Nhược khẽ xuống lửa giận trong lòng, chỉ vào cung linh của Thiên Tâm nói “Người còn chưa chính thức bá sư, không được phép đeo cung linh, ta cầm giúp người trước đã, mà vốn dĩ cái này cũng không phải của người!”

Không thèm để ý đến Thiên Tâm kháng nghị, U Nhược hung bạo giật lấy cung linh rồi bỏ đi.

Tâm trạng của Thiên Tâm bỗng rơi xuống vực thẳm, cái đó là sự phụ cho nàng, dẫn nàng phải giữ thật tốt! Nàng thật sự không nhịn được, nước mắt cứ ào ạt chảy ra, huhu, làm sao bây giờ, chút nữa nhất định phải nói cho sự phụ, phải lấy cung linh về, huhu.

Chương 10: Bái sư thất bại

Ngày thứ hai có người đến tìm Thiên Tâm để đến lớp học kiếm, Thiên Tâm đi theo tới lớp học, nàng được phân đến ban Quý (cùng ban với Tiểu Cốt trước kia). Thiên Tâm chỉ vừa mới bước vào phòng học, mọi người chung quanh đã bàn tán ồn ào “Có phải là đồ đệ mà tôn thượng thu ở Vân Sơn không?”

“Ôi, không chính thức bái sư thì không thể tính là đồ đệ đâu.”

“Mắt của nàng ta sao lại kì quái thế?”

“Ai biết được, trông sợ quá!”

Thiên Tâm cảm thấy khó thích ứng khi bỗng nhiên cuộc sống có nhiều người như vậy, nhưng mà chung quy nàng cũng chỉ là trẻ con, trời sinh có lòng hiếu kì. Nàng không chút phòng bị mọi người, muốn gần gũi với bọn họ như Bạch Tử Họa, muốn cùng mọi người giao hảo nhưng nàng đâu biết được những người ở đây đều mang tâm tính khác nhau.

Đã có người giúp nàng chuẩn bị tốt cho việc lên lớp, nhưng chỉ có mình nàng là ngồi một mình một bàn, mọi người còn lại đều một bàn hai người, càng hiện rõ ràng nàng với mọi người xung quanh không hợp nhau!

Lớp học ở Trường Lưu ngoài học một ít sách tri thức ra thì chủ yếu là luyện tập thực tiễn nhiều. Về sách thì Thiên Tâm cũng có thể xem như là đối phó được, nàng chỉ sợ thực hành. Đa số đệ tử đến Trường Lưu bái sư đều đã có được căn bản, thuật ngự kiếm bọn họ đều biết, chỉ có Thiên Tâm căn cơ yếu, nỗ lực thế nào cũng không giống như mọi người.

Việc huấn luyện ở Trường Lưu rất vất vả, không giống như lúc ở Vân Sơn nàng được Bạch Tử Họa cưng chiều dung túng. Thiên Tâm rất mệt nhưng lại không muốn bỏ cuộc nên cố gắng kiên trì, coi như không sao cả. Chỉ là Trường Lưu có rất nhiều quy định, Tuyệt Tình điện được canh rất chặt, mặc dù trong lòng nàng rất nhớ Bạch Tử Họa nhưng không thể gặp được người.

Đào mắt đã đến đại hội bái sư, đúng như dự kiến, Thiên Tâm là người đứng cuối cùng. Những đệ tử cùng nàng học tập đều tự hái cô hương, được sự phụ tặng cung linh, cuối cùng chỉ còn một mình nàng đứng chờ trời giữa quảng trường trống trải, trông rất đáng thương, không có sự phụ nào muốn thu nhận nàng.

Thiên Tâm cảm thấy rất xấu hổ, là do nàng không tốt, đã bôi nhọ thanh danh của Bạch Tử Họa!

U Nhược ở bên cạnh thờ ơ lạnh nhạt nói “Người mặc dù đã thất bại, theo lý là không thể ở lại Trường Lưu, nhưng dù sao người cũng là người Tôn thượng mang về nên ngoại lệ, trước mặt người cứ ở lại đây, tạm thời ta sẽ dạy người”. Thiên Tâm đành phải nghe theo.

Đại hội bái sư, Bạch Tử Họa không tới.

Một ngày trước, U Nhược đưa cung linh cho một tiểu đệ đem đến cho tôn thượng, tiểu đệ từ đó trình bày: “U Nhược sư tỷ nói tôn thượng không cần bận tâm cái này, sư tỷ vừa hay nhặt được, bảo đệ tử đưa lại cho tôn thượng.”

“Ta biết rồi.”

Về U Nhược, Bạch Tử Họa thật sự vô lực. Nàng rõ ràng là muốn nhắc nhở hắn lời hứa lúc trước cả đời này chỉ nhận Tiểu Cốt làm đồ đệ, đúng vậy, hắn làm sao có thể làm trái lại với lời hứa của hắn, Tiểu Cốt chính là vì hắn mà mất đi hôn phách, chẳng lẽ bây giờ hắn lại muốn dùng một người khác để quên nàng đi sao?

Bạch Tử Họa cảm thấy thật rối rắm, nếu theo một chút trực giác của bản thân hắn thì Thiên Tâm chính là Tiểu Cốt đã trở về bên hắn, như vậy thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn, nhưng hắn vẫn chưa chắc chắn được, nên hắn không dám.

Đại hội bái sư ngày đó, hắn chỉ đứng ở xa nhìn, cô nhóc đứng chờ trời giữa quảng trường thật làm cho người ta đau lòng, hắn im lặng xoay người rồi đi, không để cho ai phát hiện.

Thiên Tâm rời khỏi Vân Sơn mới biết được sự phụ là người duy nhất trên đời này có thể cùng nàng nhìn thẳng nhau bằng hai mắt. Những người khác, không hiểu vì sao nàng cảm thấy trên người họ có chút gì đó hỗn loạn khiến nàng không thoải mái, nên nàng cũng không thân cận với ai mà cũng không ai muốn thân cận với nàng.

Thiên Tâm thích sự phụ, chỉ có sự phụ mới nhìn thẳng vào đôi mắt nàng, dù thế nào cũng mãi mang bạch y không nhiễm chút bụi trần, vạn năm không thay đổi, khiến nàng cảm thấy yên tâm.

Nhưng mà sau đó mới phát hiện, Thiên Tâm đã cảm nhận khác mọi người. Nghe các đệ tử nói bề ngoài và khí chất của Bạch Tử Họa là tuyệt nhất Trường Lưu, đứng đầu lục giới, tu vi võ công của hắn cũng chính là thiên hạ đệ nhất.

Ôi, trước kia nàng nhân hạ như vậy, nếu biết được sự thật thì nàng đã không như thế!

Buổi tối hôm đại hội bá sư, Thiên Tâm rầu rĩ ngồi xồm bên bờ biển ném hòn đá nhỏ.

Thật sự là quá mất mặt, sau chuyện này chắc không bao giờ sư phụ muốn gặp nàng nữa! Ôi nha, Thiên Tâm đã biết sai rồi, sư phụ sao người vẫn còn chưa tìm con!

Đang lúc tiểu nha đầu bụng đầy bức tức, một bóng dáng thanh lãnh lối lạc lảng lảng đi tới bên cạnh, là Bạch Tử Họa.

Thấy Bạch Tử Họa chủ động tìm nàng, bức tức lúc nãy của Thiên Tâm liền nhanh chóng biến mất, tâm tình lập tức trở nên vui vẻ. Sư phụ! nàng đang ngồi trên đất nhảy dựng lên, đôi tay nhanh chóng choàng qua cổ Bạch Tử Họa, khuôn mặt nhỏ nhắn thiếu chút nữa đụng vào mặt hắn, đột nhiên nhớ tới đêm đó, khuôn mặt nhỏ nhắn lại đỏ bừng lên nhưng đôi tay vẫn không hề nói ra.

Bạch Tử Họa dịu dàng nhìn nàng, nhẹ nhàng gỡ tay nàng ra, nói : “Đã vất vả nhiều ngày rồi?”

Thiên Tâm lắc lắc đầu nhỏ nói : “Không sợ!”

Chỉ nhớ đến người, nhỏ giọng nói thêm một câu trong lòng.

“Ồ Vân Sơn, ta đã không dạy dỗ con tốt, không có căn bản nên con không theo kịp người khác, từ giờ trở đi, con phải chăm chỉ luyện tập, không cần phải quá xuất sắc nhưng cũng không được quá kém cỏi!”

“Vâng. Thật ra không phải do sư phụ chỉ giáo không tốt mà là do Thiên Tâm đã quá nhân hạ..”

“Từ giờ bắt đầu nỗ lực cũng chưa muộn. Chỉ là căn cơ con yếu nên mọi việc cứ làm theo khả năng thôi, không cần phải cố miễn cưỡng.”

“Vâng. Sư phụ, con có chuyện này muốn nói với người, cung linh đó..”

Bạch Tử Họa nhân nhật liếc nhìn nàng một cái, mở ra bàn tay trắng trẻo trước mặt nàng, đó không là cung linh thì là cái gì?!

Thiên Tâm vui mừng nhận lấy, lại đeo ở bên hông. Đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, nàng do dự hỏi: “Con là đồ đệ của sư phụ, ách, con có thể luôn luôn gọi sư phụ là sư phụ không, U Nhược nói, con phải gọi là tôn thượng.”

“Không cần, lúc trước ta đã nói rồi, cung linh chính là tín vật của sư đồ ta, không cần để ý người khác nói thế nào”

“Vâng ạ.” Trầm mặc một lúc, lại giống như đột nhiên nhớ đến điều gì, nhỏ giọng nói: “Con biết, trong lòng sư phụ có một người tên là Tiểu Cốt, đó người quan trọng nhất đối với sư phụ. Thiên Tâm không sợ làm cái bóng của người khác, chỉ cần có thể luôn ở bên cạnh sư phụ, làm bóng của người khác cả đời cũng không sao!”

Nàng giương to đôi mắt chấp nhất mà chân thành nhìn Bạch Tử Họa, lòng Bạch Tử Họa khẽ động, nhưng cũng không nói gì.

“Không còn sớm nữa, con trở về nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải luyện công.”

Bạch Tử Họa rời đi trong nháy mắt, Thiên Tâm vẫn đứng đó, gió đêm mang theo hơi lạnh thổi đến khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng lên, trái tim nho nhỏ như nai con chạy loạn vì vừa rồi đứng cảm “thô lộ”. Nàng đâu biết rằng, thế gian làm gì có chuyện nào bắt đầu như ý người ta mong muốn?!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: U Nhược lập kế, đưa Thiên Tâm rời khỏi Trường Lưu

Ngày thứ hai, U Nhược tìm thấy Thiên Tâm đang luyện tập trên một bãi đất trống trong rừng. Nàng đã hướng dẫn một vài chiêu thức cơ bản để Thiên Tâm theo đó mà luyện, nàng thì đứng một bên xem. Xem Thiên Tâm luyện một hồi, bỗng nghe loáng thoáng có tiếng chuông, hình như là từ chỗ Thiên Tâm truyền tới, nàng tiến lại gần, quả nhiên dễ dàng nhìn thấy cung linh trong người Thiên Tâm.

U Nhược thấy vậy mà tức muốn chết, không cần phải nói, chắc chắn là tôn thượng đưa cung linh cho nàng ta.

Trong tay cầm cung linh, nàng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch vì khản trương của Thiên Tâm, đột nhiên mỉm cười quỷ dị, trả lại cung linh rồi nói: “Tôn thượng đã đưa cho người thì người cứ giữ lấy, chúng ta tiếp tục luyện tập.”

Trong lòng Thiên Tầm thở phào nhẹ nhõm, nhanh chân nhận lấy rồi cất kỹ càng, tiếp tục múa kiếm. U Nhược bên cạnh tỏ vẻ không để ý vẫn tiếp tục hướng dẫn Thiên Tầm nhưng trong lòng vẫn không tránh khỏi so đo.

Nàng thấy rất bất bình thay Hoa Thiên Cốt, Tiểu Cốt là sư phụ của nàng, đã vì tôn thượng mà hi sinh nhiều như vậy rồi, chẳng lẽ cuối cùng lại để cho người khác hưởng mà Tiểu Cốt lại không có gì sao? Lại cảm thấy tình cảm nam nữ trên đời này sao lại dễ dàng di tình biệt luyện đến thế, thượng tiên của Trường Lưu cũng không ngoại lệ? Không được, nàng không thể để chuyện này cứ phát triển thế này được, không lẽ nàng phải gọi con nhóc ngu ngốc này một tiếng sư thúc sao?

Sau khi luyện tập xong, U Nhược đến Tham Lam điện bẩm báo chi tiết mọi chuyện cho thế tôn Ma Nghiêm, Ma Nghiêm nghe xong nhíu chặt lông mày, không thể để Thiên Tầm ở lại được. Nhưng nếu hành động không khéo mà trực tiếp đuổi nàng ra khỏi Trường Lưu thì hẳn lại không biết ăn nói sao với Bạch Tử Họa.

U Nhược nói: “Chúng ta có thể nghĩ cách để buộc nàng ấy phải bỏ đi, một người vừa hồ đồ vừa ngốc như nàng ấy thì chắc hẳn không khó đối phó, về phía tôn thượng chúng ta chỉ cần nói là tự nàng ấy bỏ đi, như thế...”

Ma Nghiêm nghe xong liền gật đầu, nói: “Được, cứ thế mà làm. Khó lắm Tử Họa mới trở lại Trường Lưu, không thể để chuyện gì hay bất cứ kẻ nào ảnh hưởng đến hắn nữa. Người mau đi đi.”

U Nhược vâng một tiếng rồi liền lui ra ngoài.

Nàng đến tiểu thiên hạ nơi Thiên Tầm đang ở, gõ cửa đi vào, chỉ thấy Thiên Tầm đang ngồi ngẩn người, lúc thì cười ngây ngô, lúc thì buồn thương không biết đang nghĩ gì. Thiên Tầm thấy nàng đến liền chạy nhanh đứng lên nhường chỗ, nói: “U Nhược sư tỷ, tỷ tìm muội có chuyện gì không?”

U Nhược rũ mắt một lát, sau lại tỏ ra thân thiết hỏi: “Luyện tập có vất vả lắm không?”

“Muội không sợ vất vả, căn cơ của muội kém nên đương nhiên phải luyện tập nhiều hơn rồi!”

U Nhược nhìn khuôn mặt cười nhỏ nhắn mang theo chút ngây ngô, lại nói: “Muội biết đấy, Trường Lưu đứng đầu tiên giới, có thể đến đây luyện tập đều là đệ tử ưu tú của các môn phái, căn cơ của muội kém như vậy, theo lẽ thường thì không có khả năng ở lại Trường Lưu. Nhưng muội lại được tôn thượng mang về, đương nhiên mọi người không tiện nói gì, nhưng mà...”

U Nhược dừng lại một chút, lại nói tiếp: “Vô cớ nhập môn thật sự không đúng với quy củ, làm vậy thì người trong thiên hạ lại nói tôn thượng bao che khuyết điểm, ngài ấy gánh trách nhiệm của một trưởng môn, chi e kẻ dưới không phục... Hiện tại chỉ có một cách...”

“Cách gì?”

“Nam cực có một ngọn núi tên là Miếu Sương Tiên, trên núi có một thần miếu, bên trong có một bảo vật là Hiên Viên kiếm, pháp lực vô biên, chỉ người nào có duyên với nó mới lấy được. Người nào có kiếm này trong tay thì có thể trở thành đệ nhất cao thủ trong lục giới. Theo như “lục giới toàn thư” ghi lại thì người có duyên với nó là người không bình thường, ánh mắt một đen một trắng”.

Nói đến đây, U Nhược bình tĩnh quan sát Thiên Tầm.

“Cái này, không lẽ là đang nói muội sao? “Thiên Tầm vô thức chỉ ngón tay vào mũi mình.

“Lần đầu tiên gặp muội, tỷ đã cảm thấy muội là người có duyên ấy. Người xem qua “lục giới toàn thư” không nhiều, tỷ là một trong số ít đó nên mới biết được chuyện này”.

Cho nên...?

U Nhược biết được tâm tư của nàng, nói tiếp: “Muội biết không, gần đây thiên địa khác thường, ta chỉ sợ yêu thần Nam Vô Nguyệt lại muốn xuất thế làm loạn, tôn thượng là người đứng đầu tiên giới, bảo vệ an nguy của thiên hạ là thiên mệnh của ngài ấy. Nhưng yêu thần kia cực kỳ lợi hại, lục giới liên hợp lại cũng chưa hẳn đã là đối thủ của hắn, Hiên Viên kiếm kia có luồng thần khí, uy lực khôn cùng, chỉ khi dùng nó để đối phó Nam Vô Nguyệt kia, tôn thượng mới có khả năng thắng được”.

“Cho nên U Nhược sư tỷ mới muốn muội đi lấy thần kiếm đó?”

“Đúng vậy, theo “lục thư” ghi lại, muội chính là người duy nhất có thể lấy được thần kiếm, nhiệm vụ này không phải do muội làm thì không ai làm được cả”.

“Tôn thượng biết chuyện này không?”

“Ngài ấy biết, chỉ là lo lắng muội một mình mạo hiểm nên mới chần chừ không nói. Nhưng nếu như muội có thể mang thần kiếm về thì đã lập công lớn, tôn thượng có thể chính thức thu nhận muội làm đệ tử, chuyện này cuối cùng sẽ không có ai dị nghị nữa! Muội báo một đại ân lớn này cho tôn thượng, ngài ấy nhất định sẽ rất cảm kích muội!”

U Nhược nói có đạo lý như vậy, Thiên Tầm hoàn toàn không thể phản bác được.

“Muội cứ thế này mà đi?”

“Đúng vậy, càng nhanh càng tốt, nhất định phải đuổi được tên yêu thần xuất thế đó! Tốt nhất là xuất phát ngay ngày mai”.

“Muội có cần bẩm báo cho tôn thượng không?”

“Không cần, muội mà nói thì ngài ấy nhất định không để cho muội đi, chỉ bằng muội cứ đi lấy thần kiếm trước rồi trực tiếp đưa cho ngài ấy sau, chanege phải là mang đến cho ngài ấy niềm vui bất ngờ sao?”

Thiên Tầm đơn thuần như một tờ giấy trắng, ai nói gì nàng ấy cũng tin, căn bản không nhận ra U Nhược đang lừa mình. Làm gì có núi Miêu Sương Tiên, thần miếu, thần kiếm nào, tất cả đều do U Nhược bịa ra mà thôi, còn cho rằng U Nhược đem chuyện quan trọng như vậy nói với nàng tức là quan tâm nàng, ôi chỉ trách Bạch Tử Họa tốt đẹp quá thôi!

“Vậy được rồi, ngày mai muội xuất phát ngay, nhất định mang thần kiếm về giao cho tôn thượng!”

“Ừ! Vậy muội nghỉ ngơi sớm đi, chuyến đi lần này với muội mà nói cũng là tu luyện đó!”

Thiên Tầm đáng thương hoàn toàn không biết U Nhược muốn nàng đi càng xa càng tốt, đến nơi mà Bạch Tử Họa không tìm thấy được, còn ngây thơ mơ mộng, hi vọng đem thần kiếm trở về là có thể danh chính ngôn thuận trở thành đồ đệ của Bạch Tử Họa.

Ngày thứ hai, U Nhược đưa Thiên Tầm ra khỏi Trường Lưu, còn nói trên đường cẩn thận rồi trở về. Thiên Tầm nhìn bóng lưng càng lúc càng xa của U Nhược đến mất hút, trong lòng cảm thấy không thể gấp mặt nói lời cáo biệt với Bạch tử Họa, cảm thấy thật đau lòng.

Sau khi đến Trường Lưu mới biết đồ đệ thường quỳ lạy sư phụ, mà nàng cho đến giờ vẫn chưa quỳ lạy Bạch Tử Họa bao giờ. Vì thế liền dập đầu lạy ba cái về phía Tuyệt Tinh điện nguy nga giữa không trung, trong lòng yên lặng nói: “Sư phụ, Thiên Tầm nhất định sẽ giúp người mang kiếm tiên về, giúp người đánh bại yêu thần!”

Bóng dáng nhỏ bé hạ quyết tâm, dũng cảm bước về phía tiền sơn

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Rời Trường Lưu, một mình xuống trần gian

Thiên Tầm rời Trường Lưu, càng đi càng cảm thấy có gì đó không đúng, cảnh tượng trước mắt dần trở nên kỳ lạ. Một gốc cây trồng rất tốt, phía trên là cành lá xum xuê, phía dưới rễ cây lại chết héo, một đóa hoa tươi, đóa hoa đang nở rộ tươi đẹp lọt vào mắt nàng thì trở nên mục nát héo rữa.

Trong lòng nàng bắt đầu sợ hãi, chuyện gì xảy ra vậy?

“Tiểu cô nương”

Hai bên trái phải truyền đến thanh âm của một ông lão, Thiên Tầm đang đứng ngẩn người đột nhiên nghe thấy, lại càng hoảng sợ, nhìn đến lại càng sợ hồn cũng không còn ...

Thì ra đó một tiểu phu đón củi, giống như bị lạc đường trên núi, bản thân thấy tìm đường không dễ dàng, cho rằng Thiên Tầm ở gần đây, mới nghĩ hỏi nàng đường ra khỏi ngọn núi này.

Trong mắt Thiên Tầm thấy gì đây?

Một người, nửa trên là một ông lão hòa ái có dáng vẻ tang thương, mang theo vẻ mặt hòa khí hướng nàng hỏi chuyện, nửa người dưới là một bộ xương trắng u minh!

Vì sao lại như vậy? Hai con mắt của Thiên Tầm một đen một trắng, một mắt thấy âm phủ, một mắt thấy thiên nhai, một mắt nhìn thấy vật sống, một mắt nhìn thấy vật chết, một mắt thấy điều ác, một mắt thấy cái thiện.

Nàng ở vân sơn 8 năm, say này lại tới Trường Lưu, trong mắt nhìn thấy đều là núi tiên cây tiên, người tiên, không già không chết cho nên không thấy sự khác thường.

Rời khỏi Trường Lưu chính là nhân gian, nhân gian có sinh có tử, có thiện có ác, Thiên Tầm hai mắt nhìn thấy dĩ nhiên là không giống với lúc ở Trường Lưu.

Thiên Tầm vốn rất nhất gan, tuy nàng là từ địa phủ mà tới, nhưng nàng cũng chán ghét và sợ hãi. Ông lão thân thiết hướng về phía nàng hỏi đường, lại dọa đến nàng sợ mất hồn mất vía, chân chạy trốn thật nhanh, làm ông lão đứng đó không biết phải làm sao! Chuyện gì xảy ra với đứa trẻ vậy? Cũng không chịu nghe mình hỏi!

Thiên Tầm chạy nửa ngày thì dừng lại thở dốc, ngắm nhìn cảnh sách quý dị xung quanh, nàng bình tĩnh lại ổn định tinh thần, phát hiện ra, hình như một mắt của mình thì bình thường, còn mắt còn lại có gì đó ko đúng. Nàng thử lấy tay che mắt trái, quả nhiên, cảnh sắc trở nên bình thường! Sau đó lại đem che mắt phải, A, hù chết người, xung quanh chính là một mảng tĩnh mịch!

Ôi, quả nhiên mình không giống với người thường!

Thiên Tầm cảm thấy một mối vô cùng, còn tìm thần miếu lấy thần kiếm nữa! Lúc này mới rời Trường Lưu thôi, bản thân lại đem chính mình hù chết.

Quay lại? không được!

Nếu đã quyết định rồi, phải kiên trì làm tiếp, mới như vậy đã uất ức trở về, cô ấy sẽ khinh bỉ mình!

Vậy bây giờ phải làm thế nào? Không nhìn có được không? Đem một bên mắt nhắm lại, ừm, nhưng mà không kiên trì được một lúc, buồn quá.

Bịt kín? Được không!

Nàng xé một miếng vải bố nhỏ trên vạt áo, làm cho mình một cái mắt tráo (bịt mắt), đem mắt trái che lại. Chính nàng cho rằng mình sinh ra rất tốt, vậy mà thật buồn cười, lại chính là một tiểu độc nhãn long!*

* người một mắt

Không cần để ý đến nó nữa, tiếp tục đi thôi. Đi được nửa ngày, lúc này buổi chiều đã mờ nhạt, nàng đi tới một quán trà dưới chân núi, muốn ăn uống chút gì đó, nhưng lại phát hiện mình không có đồng nào, cái gì cũng không mua được. Cũng không có vấn đề gì, ở Vân Sơn và Trường Lưu nàng cơ bản ăn cũng rất ít, Bạch Tử Họa có cho nàng tiền đàn, một viên thôi tính lực sẽ lại dồi dào, lập tức hồi phục.

Người đàn ông nhìn nàng lẻ loi một mình, ăn mặc không giống con cái nhà bình thường, liền thân thiết hỏi. “Tiểu cô nương một mình là muốn đi đâu vậy?”

Thiên Tầm nhớ tới trước khi rời khỏi nơi tối tăm đã từng nhiều lần dặn dò, thần kiếm là chuyện đại sự, không nên tùy tiện nói cho người khác biết, liền hàm hồ nói: ”Cháu đi tìm một người bạn ...”

“Tìm bạn? một mình cháu sao?”

“Vâng”

“Ta nhìn cháu còn nhỏ tuổi, trời cũng tối rồi, một mình phải cẩn thận, núi này đường đi có thể có thể có dã thú, cháu phải chú ý an toàn nhé!”

“Vâng! Xin hỏi gần đây có chỗ nào có thể nghỉ ngơi không ạ?”

“Cháu đi về phía trước, khoảng 10 dặm có một thôn trang, cháu có thể tìm nơi nghỉ ngơi ở đó.”

“Cảm ơn”

Từ biệt ông chủ quán trà, Thiên Tầm tiếp tục đi về phía trước.

Người đàn ông ở phía sau đứng thẳng lên nói thầm, tiểu hài này, tại sao lại phải che một con mắt?, chẳng lẽ bị mù một mắt sao?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Đêm túc nông gia, cứu Tiểu Thất

Mặt trời gần xuống núi, Thiên Tầm đến một nông trang. Trên đồng ruộng trơ trọi vài bó lúa, hai ba gian nông trại sừng sững nằm tại phía xa, làm cho người ta cảm giác heo hút, lạnh lẽo.

Thiên Tầm mới đầu còn do dự, nhưng khi thấy sắc trời nhanh chóng tối sầm, chung quanh tiếng gió vù vù, phảng phất còn mang theo tiếng dã thú tru lên vắng vắng, trong lòng nàng lại bắt đầu sợ hãi, đành phải kiên trì tiến lên gõ cửa.

Mở cửa là một vị nông phụ, khoảng chừng ngoài 30,40 tuổi, năm tháng đã để nếp nhăn trên khóe mắt của vị nông phụ, nhưng gương mặt người lại rất hiền hậu. Vì vậy, Thiên Tầm liền lấy hết cam đảm hỏi:

“Xin hỏi có thể cho cháu có thể ở lại tá túc một đêm được không ạ?”

Phụ nhân nhìn nhìn nàng, nghiêng người cho nàng đi vào, nói: “Vào đi.”

Thiên Tầm vô cùng cảm kích vội tiến vào. Trong phòng bố trí đơn giản, trung gian đặt một chiếc bàn tròn, bên cạnh có một bé trai đang ngồi cùng một người nông phu tuổi trung niên. Trên bàn đốt một ngọn đèn dầu. Xung quanh nhà, góc tường hoặc hành lang hoặc đặt hoặc treo một ít nông cụ.

“Cháu muốn đi tìm một người bạn, trải qua nơi này, sắc trời đã tối, không tiện lại đi tiếp, đi có thể cho cháu tá túc một đêm được không ạ?”

“Có thể, cô đã ăn cơm chưa?”

“Dạ không cần...”

Nông phu bày ra đồ ăn đơn giản, Thiên Tầm tuy rằng chưa hẳn rất đói bụng, lại không biết thế nào ăn ngấu nghiến, sạch sẽ, khiến cho ngay cả nông phu cũng nông phu đều nhìn nàng cười khê .

Nông phu giúp Thiên Tầm ở trên giường xếp đệm chần, buổi tối Thiên Tầm nằm trong chăn, trên người ấm lòng cũng ấm. Nông phu một nhà ba người ở phòng ngủ bên trong vui cười, chỉ nghe bé trai kêu: “Phụ thân con muốn chơi cười ngựa.”

Nông phu cười ứng thừa nói: “Được rồi được rồi.”

Nông phu cũng cười nói: “Đề mẫu thân đỡ con.”

Thiên Tầm đứng trông rèm cửa bên trong lộ ra loáng thoáng ánh đèn, nghe bọn họ một nhà vui đùa âm ỉ, đáng lẽ phải là một khung cảnh ấm cúng nhưng sao trong lòng nàng lại đau khổ như vậy. Nếu nàng cũng có cha mẹ, vậy bọn họ ở nơi nào, vì sao không đến tìm nàng?

Tuy rằng nàng cho tới bây giờ chưa từng thấy mặt cha mẹ, cũng là Bạch Từ Họa một tay nuôi dưỡng lớn lên, sự phụ đối với nàng tự nhiên là vô cùng tốt. Chính là Bạch Từ Họa dù sao cũng là người tu tiên, tính tình lạnh như băng đậm mực, bàng quan, không giống nhân gian tầm thường nhưng ấm áp.

Lại nghĩ tới ngày ấy hắt dưới ánh trăng múa kiếm, cả người tràn đầy bi thương, người xem cũng thấy xót xa.

Thiên Tầm luôn coi Từ Họa là vị thần chỉ dám từ xa mà ngắm nhìn , hẳn đối với nàng là sự phụ, hoặc là phụ thân, nàng không dám có ý tưởng khác. Nhưng là từ nụ hôn đêm ấy làm nàng phát hiện bản thân càng ngày không giống mình. Hoặc là trước đó nàng đã thay đổi, chính là nàng không phát hiện ra?

Trong đầu có vô vàn suy nghĩ, Thiên Tầm nặng nề ngủ, ngày thứ hai chào tạm biệt nông phu một nhà, tiếp tục lên đường.

Theo như lời U Nhược, nàng tiếp tục đi về phía nam, càng đi tiếp về phía trước, đường dần dần rộng ra, hai bên nhà dân cũng nhiều hơn, người xe qua lại, náo nhiệt hẳn lên, hẳn là đã đến thị trấn.

Thiên Tầm đột nhiên thấy phía trước vài người ăn mặc rách rưới đang đá đánh một bé trai ăn mặc càng rách nát, miệng thì không ngừng mắng.

“Dừng tay, đều là người trưởng thành mà lại đi bắt nạt một đứa con nít!”

Thiên Tầm đầu óc còn chưa kịp suy nghĩ, thân thể đã chấn thay tiêu khát cái (*) kia. Mấy người vừa thấy từ đâu xuất hiện một cái tiểu quỷ, trong đó một người quơ tay muốn đem trước mắt vương bọn tiểu quỷ này hung hăng hất ra.

“Tránh ra! Ôi? Ôi ôi ôi... ? !”

Không sai, Thiên Tầm ngăn cản !

Mặc dù ở Trường Lưu nàng là đứng cuối bảng, nhưng là vài ba chiêu mèo quào vẫn là đối phó được trước mắt vài người !

Mấy người phát hiện tình huống không đúng, hảo hán không ăn trước mắt mặt, tiểu nha đầu này ra vẻ có luyện võ công, bọn họ liền nhanh chóng sáng suốt lui lại, “Lần sau cho ta cẩn thận một chút, lại trộm tiền! Nhất định đánh gãy chân của ngươi, đi!”

Thiên Tầm chạy nhanh nâng dậy trước mắt tiêu khát cái (*) thân thiết nói: “Cậu không sao chứ?”

“Cô biết võ công, quá lợi hại !”

Bị người khen chỉ có danh mà không có thực, Thiên Tầm xấu hổ cười cười: “Bọn họ tại sao lại đánh cậu?”

“Bọn họ có bệnh! Chuyên môn bắt nạt con nít, đúng là lũ cẩu! Một đám ô tạp...”

“A... Vậy nếu cậu không có việc gì, ta đây đi trước .”

“Cô đợi một chút!” Tiêu khát cái suy nghĩ thật nhanh, trực giác nói cho hắn, hắn tìm được chỗ dựa vững chắc !

“Cô định đi đâu?”

“Ta, ta đi tìm một người bạn.”

“Người bạn, hân ở đâu?”

“Hân... Hân sống ở một nơi rất xa.”

“Cô đi một mình? Ồi chúng ta kết bạn đi, ta cùng cô lên đường?”

Bạn? Lần đầu tiên có người nói với Thiên Tâm từ này khiến cho nàng sững sờ vô cùng.

“Có người cùng cô cùng nhau đi, chúng ta có thể chăm sóc lẫn nhau, trên đường cũng không nhàm chán, cô mau cân nhắc đi...”

Ma xui quỷ khiến, Thiên Tâm gật đầu đồng ý, khả năng thêm một người đồng hành lá gan của nàng có thể lớn hơn một chút.

Tiểu khát cái (*) thấy nàng đáp ứng, lập tức vội vàng tự giới thiệu bản thân, “Ta gọi Tiểu Thất, cô có thể bảo ta Tiểu Thất Từ, à mà cô tên gì? Mắt của cô bị sao thế? Bị thương hay là bị mù? ...”

Thiên Tâm đứng ngẩn người nhìn tiểu khát cái (*) với gương mặt nhem nhuốc nhưng vẫn nói liên hồi như pháo. Bạn sao? Thật tốt!

(*)Khát cái: ăn xin, ăn mày.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Lưu lạc ở hoang miếu, tình cờ gặp Lão Lão Lục

Hai đứa trẻ đi về phía nam, đi qua thảo nguyên, đi qua núi cao, đói bụng thì hái quả dại, khát thì uống nước suối, Thiên Tâm không cảm thấy thế nào nhưng Tiểu Thất thì bắt đầu oán giận: “Ôi trời, này, mình không được ăn thịt từ lâu lắm rồi! Trên người cô không có bạc à? Trên đường đi không thấy có mua đồ ăn hay ở trọ lữ điểm nào cả, trước kia cô sống thế nào thế! Ôi trời à, ta thật sự không chịu nổi nữa rồi, ta muốn ăn thịt!”

Tiểu Thất đứng lại, bực dọc than vãn.

Bạn này vừa đi qua một tiệm cơm, hân còn muốn nhặt ít rau thừa ăn no bụng cơ! Nhưng có tình Thiên Tâm lại đi thẳng, hân chỉ có thể đi theo. Đi qua mấy ngày rồi, không có chỗ ở, cuộc sống còn không bằng hồi còn làm ăn mày!

“Vậy cậu muốn thế nào?”

“Cô biết võ công, đi bắt thỏ hoang hay gà rừng đi, còn ta thì nhóm lửa lên nướng!”

“Ta không sát sinh.”

“Gi thế chứ, cô nghĩ cô là ni cô à, không sát sinh, cô...”

Tiểu Thất bực bội vì đói, vốn đang định lái nhai một phen thì mũi hân lại nhạy cảm ngửi được mùi gà nướng!

Lần theo mùi hương mất hồn kia, chạy qua sườn núi nhỏ, một ngôi miếu đồ nát xuất hiện, nhìn vào trong thì, HA! Một con gà nướng đang được quay trên lửa! Tiểu Thất vừa thấy có thịt là bất chấp tất cả, vội ngồi xồm xuống định ăn, bị phồng tay bỏng miệng cũng không quan tâm!

Thiên Tâm muốn kêu hân không nên tùy tiện ăn những thứ lai lịch không rõ, nhưng đâu kịp ngăn hân lại.

Tiểu Thất ăn no nê, vuốt cái bụng nằm trên đồng cỏ khô bên cạnh, Thiên Tâm hỏi hân: “Lỡ như cậu ăn mất của người khác thì biết làm sao bây giờ? Sự phụ ta nói rồi, không hỏi đã lấy của người khác là không có đạo đức, không phải quân tử...”

“Quân tử cái gì, cô nhìn cô đi, chẳng phải là đều giống ăn mày như ta hay sao?! Làm ăn mày thì cái gì quan trọng nhất? Ăn uống no đủ, thiên hạ thái bình!”

Thiên Tâm cúi đầu nhìn mình, áo bào trắng rất bẩn thỉu. Ôi trời, phải đi giặt sạch! Nàng còn lâu mới biến thành ăn mày! Lát nữa phải tìm con sông nào đó rồi tắm rửa một cái mới được, giặt sạch cả quần áo trên người nữa!

Nàng làm theo Tiểu Thất, cũng ngồi xuống đồng cỏ khô, nghĩ sắc trời cũng không còn sớm, hôm nay qua đêm ở đây vậy.

Nhìn quanh bốn phía, rách rưới tung toé, một pho tượng đầy mạng nhện và tro bụi. Trước pho tượng là một bàn thờ, chân khập khiễng, một lư hương có đầy tro hương và vài cây nhang cắm thừa thối, xem ra đã lâu không có ai đến.

“Mà này, ta hỏi cô. Cô nói cô có sư phụ, hần tên là gì thế, môn phái nào...”

Hai người nằm trong đồng cỏ khô, Tiểu Thất lập tức nói liến thoắng, Thiên Tầm còn chưa kịp trả lời hần thì chợt nghe đến ngoài cửa có ai đó vừa hát vừa đi vào.

“Khụ, gà của ta đâu?! Sao lại chỉ còn thừa một đồng xương cốt thế này?”

Người đến là một ông lão đầu bạc, râu ria bù xù, trong tay cầm một vò rượu. Ông ta quay đầu thấy hai đứa trẻ nằm trên đồng cỏ khô, lập tức mắng to: “Không cần phải nói nữa, nhất định là hai đứa ăn mày các ngươi ăn vụng gà của ta!”

“Còn nói bọn ta là ăn mày sao, ông mới là lão già ăn mày đấy.” Tiểu Thất lập tức phản kích.

“Ô! Cái thằng nhóc kia, ăn vụng gà của ta mà còn dám hung hăng, xem ta có đánh chết ngươi không! Ta vừa mới đi mua vò rượu mà ngươi đã ăn sạch gà của ta mất rồi!”

Thiên Tầm vốn thấy chủ con gà đã trở lại, trong lòng còn đang cực kỳ hổ thẹn, lại thấy người nọ muốn đánh Tiểu Thất, Tiểu Thất nhảy ra phía sau nàng, túm chặt quần áo nàng hô to: “Xin ông hãy tha mạng! Thiên Tầm cứu ta với!”

Thiên Tầm vào tư thế, ngăn trở nắm đấm của ông lão.

“Ồ, con nhóc này còn cũng có tài đấy.”

Ông lão lại ra tay nhưng không nhằm vào Tiểu Thất, hần muốn thử thực lực của Thiên Tầm.

Qua hơn mười chiêu, ông lão cảm thấy khá thú vị.

“Hà hà, không nghĩ được một cô nhóc như ngươi lại có tài đấy, sư phụ ngươi là ai?”

“Xin lỗi ông, bọn cháu ăn gà của ông, ông đừng tức giận, cháu đi hái quả đại đền cho ông nhé!”

“Ta không ăn quả đại! Nhìn khỏe miệng ngươi chẳng có tí dầu mỡ gì, chắc chắn là ngươi không ăn, chỉ có mình thằng nhóc kia ăn thôi.”

Ông ta vừa nói vừa định vờn ngón tay hung hăng chọc Tiểu Thất, Tiểu Thất vội co rút lại. Thiên Tầm chắn cho hần, hần lại nhô đầu ra khỏi lưng Thiên Tầm, le lưỡi nhấm mặt với ông lão.

Ông lão nghiêng người xem thường, nói: “Thôi, ta không so đo với hai đứa trẻ con, một đứa ăn mày, một đứa thì mù!”

Ông ta ngồi xuống rồi lấy một cái bánh trong ngực ra, vừa cắn vừa uống rượu, hỏi: “Hai tên tiểu quý kia, từ đâu đến?”

Tiểu Thất thấy hần không so đo nữa, lập tức nhảy ra từ sau lưng Thiên Tầm, hoạt bát tiếp lời, vờn một ngón tay chỉ phía Bắc rồi nói: “Bọn cháu đến từ phía ấy, tên cháu là Tiểu Thất, còn đây là Thiên Tầm, bọn cháu đi tìm bạn của nàng ta để lấy một thứ rất quan trọng!”

“À ~ này nhóc mù kia, ta thấy cháu có chút bản lĩnh, nhưng ta lại không nhìn ra được võ công của cháu là gì, cháu thuộc môn phái nào?”

“Cháu đến từ Trường Lư!”

“Trường Lư? Nơi nào thế, sư phụ cháu là ai?”

“Sư phụ cháu là Bạch Từ Họa!”

Vừa nói đến sư phụ của mình, cái đầu nhỏ của Thiên Tầm liền ngẩng cao lên mấy phần.

“Bạch Từ Họa sao? Chưa nghe bao giờ!”

“Sư phụ cháu là thượng tiên của Trường Lư!”

“Gi? Sư phụ cháu là thần tiên? Ai nha, ha ha ha... Khụ khụ khụ... Trên đời này làm gì có thần tiên! Đầu óc cháu toàn suy nghĩ kỳ lạ thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Ba người cùng đi

Thiên Tâm đang muốn phản bác thì bỗng nhiên nhớ ra, việc về tiên giới thì nhân giới hoàn toàn không biết đến là chuyện rất bình thường. Bởi vì bọn họ không nhìn thấy thần tiên, cũng không đi được tới tiên sơn, tiên giới. Bản thân mình có cổ thuyết phục trên thế giới này có thần tiên cũng chẳng có ý nghĩa gì. Nàng đành giả ngu, không để ý tới lão đầu cười nhạo.

Lão nhân này là ai? Lão vốn là bang chủ Cái Bang tên Lỗ Lão Lục, cuộc đời theo đuổi sự nhân tàn, căm ghét nhất là bị những chuyện tầm thường làm phiền. Vì lão võ nghệ cao cường, đức cao vọng trọng, trước đó không lâu lại trừ khử một tên ác nhân Phúc Xà Trại không chuyện xấu nào không làm, tội ác đầy rẫy. Người giang hồ đều kính trọng lão, cùng hô hào lão làm chức vị bang chủ Cái Bang, sau đó may mắn là lão nhanh chân trốn mất, nếu không còn bị bắt làm minh chủ võ lâm nữa.

Sao có thể thế chứ! Lão là một tên khát cái, còn đang tiêu sái tự tại vô cùng, thích ăn thì ăn, thích ngủ là ngủ, nếu bắt lão làm cái bang chủ, minh chủ, lão sẽ ghen chết mất!

Với công phu Lỗ Lão Lục, trên giang hồ ít có đối thủ, nhưng không ngờ tiểu nữ oa này cái nhảy mắt tiếp được cả chục chiêu. Lỗ Lão Lục hưng trí bùng bùng, nhưng lão hỏi rất lâu, "nhóc nửa mừ" này lại nói sư phụ nàng là thần tiên gì gì.

Cái này cũng quá bốc phét rồi, Lỗ Lão Lục lão không tin quỷ thần đâu! Chỉ sợ tiểu oa nhi này có ý giấu diếm về sư phụ nàng. Dù sao trên đời này có rất nhiều cao thủ không muốn xuất đầu lộ diện, chỉ muốn rời xa hồng trần một lòng thanh tu.

"Được, người nói sư phụ người là thần tiên thì là thần tiên. Hắn gọi là Bạch Tử Họa?"

"Vâng!"

"Là một lão nhân?"

"Người mới là lão nhân! Sư phụ ta rất đẹp, người là người dễ nhìn nhất thiên hạ, võ công cũng là đệ nhất thiên hạ!"

Lỗ Lão Lục liếc mắt nhìn nàng một cái, nhóc này cứng đầu góm nhỉ!

"Người vẫn đi theo sư phụ người?"

"Đúng, ta là được sư phụ nuôi lớn. Người đối với ta rất tốt, tên của ta là do người đặt."

"À, nghe người nói thì có vẻ người rất thích sư phụ mình nha!"

Thiên Tâm vừa nghe, khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên đỏ lên, cúi đầu không đáp.

Lỗ Lão Lục thấy buồn cười, muốn trêu đùa nàng: "Không phải người thích sư phụ mình đó chứ?"

Mặt Thiên Tâm lại càng đỏ hơn, tay cầm nhánh cây cứ lệt quệt trên mặt đất.

"Từ từ đã, người bảo sư phụ nuôi người lớn, vậy chắc cũng chạp tuổi phụ thân người, sao người có thể thích hắn được? Cái này loạn luân a!"

"Sư phụ ta cũng thích ta! Người còn hôn ta mà!"

Lỗ Lão Lục với Tiểu Thất, hai người miệng há hốc thành hình chữ O.

Hả? Bọn họ không nghe nhầm chứ! Tiểu oa nhi này nhìn qua còn chưa biết đã dậy thì hay chưa đâu? Nàng nói sư phụ hôn nàng? Muốn nói tiểu hài tử không hiểu chuyện, nhưng vị sư phụ kia không thể không hiểu chuyện nốt được!

Lỗ Lão Lục gian nan mở miệng: "Ta thấy người này sư phụ cũng không tốt, hẳn biết người tuổi nhỏ không hiểu chuyện, hôn người vì thích lừa gạt người chứ?"

"Không phải!" Thiên Tâm phản bác quyết liệt, có rất nhiều lời muốn nói nhưng mở miệng lại không biết nên nói thế nào, gương mặt đỏ bừng lên.

"Được rồi, được rồi. Người đừng chu miệng nữa! Ta hỏi người, ta thấy tiểu oa nhi người tư chất không tồi, hay là người gọi ta một tiếng sư phụ, ta sẽ truyền cả thân công lực này cho người, được không?"

Trong lòng Thiên Tâm là chỉ nhận thức Bạch Tử Họa, nghe Lỗ Lão Lục muốn mình gọi lão làm sư phụ, sao nàng có thể đồng ý. Nhưng Lỗ Lão Lục lão là thiệt tình với nàng, nàng không đành lòng trực tiếp từ chối, trù trừ rất lâu không chịu lên tiếng.

"Nói đi, gọi ta là sư phụ, người còn thấy ừm khuất?" Lỗ Lão Lục tức giận đến vênh cả râu.

"Trên đời này, biết bao người muốn ta nhận làm đồ đệ ta không thèm để ý, người còn không tình nguyện như vậy!"

Thiên Tâm mau chóng suy nghĩ, rồi làm nũng nói: "Ta không biết người thân của mình là ai, vậy ta gọi ông là gia gia nhé, ta làm cháu gái ông, tương lai nuôi dưỡng chăm sóc ông lúc lâm chung được không?"

"Phi phi phi, ta còn sống rất dài, dưỡng lão, chăm ốm cái khi gì, thật sự là không biết nói chuyện mà!"

Lỗ Lão Lục hữu một cái thật to, xem thường nàng. Thiên Tâm coi như lão đã đồng ý.

Cuộc sống của Thiên Tâm lập tức náo nhiệt hẳn, có thêm một người bạn, một gia gia. Ba người đi cùng nhau, trên đường đi nàng sẽ không bao giờ cô đơn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Bạch Tử Họa rời núi tìm người, gặp gỡ Đông Phương Úc Khanh.

Bạch Tử Họa phát hiện ra Thiên Tâm mất tích, hỏi U Nhược, U Nhược lại còn nói không biết Thiên Tâm đi đâu, thậm chí không biết nàng mất tích khi nào nữa. Bạch Tử Họa lạnh lùng nhìn, ánh mắt kia khiến U Nhược rùng cả mình. Hắn lạnh lùng nói: “Về sau chuyện của nàng, ngươi đừng nhúng tay vào.”

Không đợi U Nhược trả lời, hắn tự ngự kiếm, bay về Tuyệt Tình điện.

Bình thường người tu tiên muốn tìm ai, đều có thể vi quan. Bạch Tử Họa vận công ngưng khí muốn tìm tung tích Thiên Tâm, nhưng thật kỳ lạ là không thấy nàng ở bất cứ đâu cả. Tại sao lại thế chứ, cho dù là một người chết cũng phải tìm thấy thi thể a.

Thì ra Thiên Tâm thể chất đặc thù, thân phận ở ngoài lục giới, muốn tìm khí tức của nàng không phải vi quan là có thể tìm được.

Vi quan không thấy nàng, Bạch Tử Họa trong lòng bất an. Thiên Tâm căn cơ yếu, vạn nhất gặp phải chuyện gì, thật sự khiến hắn lo lắng. Thoáng cân nhắc, hắn quyết định để hạc truyền thư nói cho Ma Nghiêm và Sinh Tiểu Mặc là mình có việc ra ngoài, có chuyện gì quan trọng thì hãy dùng hạc truyền thư cho hắn.

Bạch Tử Họa biến mất, đi vào nhân gian. Suy ngẫm tất cả các chốn Thiên Tâm có thể tới, hắn cảm thấy có lẽ nên bắt đầu tìm từ nhân gian.

Hắn đang dừng chân ở một quán trà, gọi một ấm chè xanh, đang nghĩ nên đi về hướng nào. Đột nhiên cảm nhận có tầm mắt sáng quắc nhìn mình, khẽ nhìn, thì ra là Đông Phương Úc Khanh!

“Bạch Tử Họa!”

Cho dù đầu thai nhiều kiếp nhưng Các chủ Dị Hủ Các Đông Phương Úc Khanh vẫn là một thư sinh ngạo mạn, đùa giỡn với đời. Hắn đã rất lâu chưa nhìn thấy Bạch Tử Họa, thật không ngờ lại gặp hắn trong một quán trà nhân gian.

Bạch Tử Họa không định để ý tới Đông Phương, nhưng lại nghĩ mọi việc trong thiên hạ Dị Hủ Các không gì không biết, có lẽ hắn biết được Thiên Tâm đang ở đâu.

Đông Phương nghe Bạch Tử Họa hỏi hắn tung tích của Thiên Tâm, hắn chỉ nở nụ cười khó lường, hỏi lại: “Thiên Tâm là ai?”

Ánh mắt Bạch Tử Họa đậm đặc, uống trà không lên tiếng. Các chủ Dị Hủ Các có thể có chuyện không biết sao? Hắn đương nhiên biết Thiên Tâm là đồ đệ được Bạch Tử Họa giấu ở Vân Sơn tám năm, đáng tiếc không có danh phận.

“À, ta đã biết, là tiểu đồ đệ ngươi mới thu nhận sao! Ôi chào, Tiểu Cốt dưới tuổi vàng mà biết ngươi vi phạm lời thề lúc trước, cả đời chỉ có một đồ đệ là nàng, còn không biết sẽ thương tâm nhường nào nữa!”

Bạch Tử Họa lạnh lùng nhìn hắn, ánh mắt cũng muốn giết người.

“Tiểu Cốt đã chết, hơn nữa hồn phi phách tán không thể trở về. Điều này, trong lòng ngươi biết rõ nhất.”

Đúng, sao hắn có thể không rõ chứ! Chính vì trăm năm cô độc đau thương, Thiên Tâm trở thành cây cỏ cứu vớt sinh mạng khốn khổ của hắn, nắm lấy rồi là không muốn buông tay!

“Ngươi như vậy là phụ Tiểu Cốt, phụ chính ngươi, còn kéo theo Thiên Tâm chôn cùng!”

“Ngươi ép Thiên Tâm gọi sư phụ tám năm, ngay cả Cung Linh của Thiên Cốt cũng đưa nàng, ngươi rốt cuộc coi nàng là ai?”

Đông Phương nói xong, ánh mắt lạnh lẽo chiếu thẳng vào Bạch Tử Họa.

Bạch Tử Họa vốn dĩ vẫn nằm mộng, hy vọng mong manh là Tiểu Cốt sẽ quay về bên hắn. Nhưng Đông Phương lại tàn nhẫn đánh thức hắn, ép hắn thanh

tin, vĩnh viễn trở lại cảm giác khổ sở đau xót khi mất Tiểu Cốt.

Đồng Phương nhìn sắc mặt Bạch Tử Họa xám trắng, khẽ hừ một tiếng, thân nhiên nói: “Mấy ngày trước ta thấy một tiểu hài tử mặc áo bào trắng hình như là đồng phục Trường Lưu, chỉ là nàng dùng khăn che một con mắt, đi cùng một tên khất cái và một lão nhân đi về hướng nam, không biết nàng có phải Thiên Tầm người muốn tìm không!”

Bạch Tử Họa nghe nói hướng trên bàn đã đánh mất tiền trà, bật người đi về phía nam.

Sau khi hân rời đi, Đồng Phương buồn bã nói: “Thiên Tầm, Thiên Tầm, nghĩa là trăm phương, ngàn hướng mới tìm được sao? Bạch Tử Họa hân còn có thể tự dẹt mộng, ta thì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Bạch Tử Họa tìm được Thiên Tầm

Thiên Tầm đi thẳng một đường qua mấy gian miếu tràn đầy hương khói nhưng quanh quệ không bóng người. Nàng cảm thấy kì lạ liền hỏi Lão Lão Lục và Tiểu Thất, những gian miếu đó không biết là dùng để làm gì.

Hai người cười nhạo Thiên Tầm, nói: “Sự phụ người chính là thần tiên đó, miếu để làm gì mà cũng không biết sao?! Miếu đương nhiên là để cúng bô tát, cúng thần tiên, người phạm dưng hình thức này để bày tỏ sự tôn trọng của họ, cũng hi vọng bô tát và thần tiên có thể hưởng dụng được hương khói mà tiên thọ vĩnh diên.”

Thiên Tầm không lên tiếng, cố gắng ghi nhớ trong lòng.

Buổi tối, ba người cùng ăn ngủ chung trong một sơn động. Đến khi Lão Lão Lục và Tiểu Thất đều vang lên tiếng gáy động trời đất, Thiên Tầm mới lặng lẽ đứng dậy, rút kiếm ra chém một phát vào cái cây, rồi sau đó lấy ra một miếng gỗ, nàng muốn làm gì ?

Chỉ thấy nàng đem miếng gỗ gọt dũa tỉ mỉ sau đó cẩn thận viết vài chữ ở phía trên.

Tiền vị của tôn sư Bạch Tử Họa !

Sau đó lại khắc miếng gỗ ra hình dáng của một bài vị giống như những thứ mà ban ngày nàng nhìn thấy trong miếu. Nàng đặt bài vị lên phía trên, còn ngắt hoa tươi, lấy nước sạch đem tới, cực kì cung kính. Sau đó lại còn quỳ xuống bái bài vị ba bái, sau khi xong xuôi nghỉ thức, nàng lấy một khối tịnh bô cẩn thận bao bọc bài vị lại rồi cất vào trong lòng.

Một loạt động tác này của Thiên Tầm, Bạch Tử Họa đứng ở một nơi bí mật gần đó đã xem hết tất cả. Lòng Bạch Tử Họa như thác nước đang chảy mạnh, tiểu đồ nhi này của hân thật sự là hiểu tâm đến cảm động trời đất, nàng cho rằng hân muốn hưởng dụng hương khói hay sao ?

Thật ra, Bạch Tử Họa đã tìm ra bọn họ mấy ngày trước, chỉ là luôn luôn ản thân. Thiên Tầm từ khi xuất thế đã luôn ở Vân Sơn cùng hân, tâm tư

của hân luôn muốn đem nàng đặt ở bên mình, thứ nhất là muốn tạo giấc mộng cho bản thân hân, hai là sợ Thiên Tầm không thích ứng được khi xuống núi.

Bây giờ nàng lại một mình xuống trần, lại còn có thể kết giao bằng hữu, đi vào những nơi nguy hiểm cực khổ, so với lúc ở Vân Sơn và Trường Lưu đã kiên cường hơn rất nhiều nên hân liền nghĩ đây sẽ là cơ hội tốt cho nàng. Nếu hân xuất hiện, Thiên Tầm chắc chắn sẽ muốn về Trường Lưu với hân, như vậy sẽ lãng phí cơ hội tốt này.

Còn nữa, buổi nói chuyện ở quán trà với Đồng Phương cũng khiến hân nghĩ lại, hân thật lòng mong muốn xem Thiên Tầm là Tiểu Cốt thật sao ? Đến cuối cùng hân vẫn muốn cùng Thiên Tầm có quan hệ như vậy sao ?

Nhìn Thiên Tầm ngủ say, Bạch Tử Họa lặng lẽ đi đến trước mặt nàng. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn say ngủ của nàng, lòng hân bỗng dưng trở nên phức tạp. Đang lúc đắn đo suy nghĩ, khóe mắt hân bỗng hiện lên một điểm sáng, chính là hạc giấy hân đã niêm trụ ở Trường Lưu, quanh thân hạc giấy tỏa ra ánh sáng, cánh không ngừng vỗ.

Bạch Tử Họa mở hạc giấy ra, bên trong là chữ viết của Ma Nghiêm “Tử Họa, lập tức trở về Trường Lưu, thiên tướng khác thường, yêu thần muốn xuất thế!”

Bạch Tử Họa nhíu mày nhìn Thiên Tầm vẫn đang ngủ, đưa tay lên vận công vẽ nói tiên chú lên người nàng, nghĩ đến lúc này liền lấy bài vị bằng gỗ trong lòng nàng ra, sau đó biến hình ản thân, nhanh chóng ngự kiếm trở về Trường Lưu !

Trong đêm tối, một bóng áo trắng phảng phất phía chân trời như sao băng vụt qua.

Ngày thứ hai Thiên Tầm ngốc tỉnh lại, việc đầu tiên là đưa tay vào sờ lòng mình, ôi ? Ngày hôm qua nàng vất vả làm bài vị sao bây giờ sờ không thấy ?

sao lại thế này ?

Tiểu Thất thấy nàng sờ loạn trên người, ngáp một cái rồi hỏi nàng : “Thiên Tầm, ngươi làm gì vậy? Mất gì sao ?”

Thiên Tầm ngượng ngùng không dám nói mình đã làm một cái bài vị cho sư phụ, liền vội ứng phó : “Không, không có gì đâu!”

Khụ, nàng thật là hồ đồ, buổi tối làm lại cái khác vậy !

Nàng đâu có biết chính Bạch Tử Họa đã cầm nó đi !

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Biến cố xảy ra

Lỗ Lão Lục cùng Tiểu Thất phản đối mãnh liệt, Thiên Tầm quyết định sẽ không đi đường rừng tạm bợ nữa, mà đi theo đường trong thành.

Trên cửa thành nguy nga cao ngất khắc ba chữ to « lâm bích thành », cửa có quan binh gác. Ba người tràn ngập phấn khởi vào thành, lại không phát hiện sau khi bọn họ xoay người rời đi, thủ vệ nhanh chóng phân phó điều gì đó với tiểu binh bên cạnh, tiểu binh lĩnh mệnh rời đi.

Ôi chào, rốt cục đến một nơi bình thường. Ba người tìm một tiệm cơm ngồi xuống, Lỗ Lão Lục cùng Tiểu Thất chuẩn bị ăn tất cả các món ngon khắp thiên hạ !

“Tiểu nhị, cho một con gà nướng, một con vịt quay, thêm một đĩa sườn xào chua ngọt, thịt lợn om, canh thịt dê, cả năm bánh bao thịt, thêm vò rượu hoa tiêu nữa!”

Tất cả đều là thịt!

Thiên Tầm không nói gì, nàng ăn chay, đối với thịt béo ngậy, nàng thật sự không có hứng thú gì, bọn họ vui vẻ là tốt rồi!

Tiểu nhị vừa thấy ba người quần áo rách rưới, vẻ mặt khinh bỉ nói: “Các ngươi có tiền sao?”

Lỗ Lão Lục hừ một tiếng cười, lấy ra một túi tiền, lấy ra một thỏi bạc: “Đây là cái gì?”

“Khụ, vâng vâng vâng, là tiểu nhân có mắt như mù, sẽ nhanh chóng đưa món ăn ngon cho ba vị khách quan!”

Một lúc sau, tất cả đồ ăn đều được mang lên bàn, Lỗ Lão Lục và Tiểu Thất mắt sáng lên, há to miệng ăn, Thiên Tầm lại chỉ uống trà.

“Thiên Tầm, cô không ăn à?” trong miệng Tiểu Thất toàn thức ăn, nhồm nhoàm hỏi nàng.

“Hai người ăn đi, ta không đói bụng.”

“Không cần phải quan tâm nó, sư phụ nó là thần tiên, nó tối thiểu cũng là một bán tiên, không cần lo ăn uống!” Lỗ Lão Lục không buông tha cơ hội chế nhạo Tiểu Cốt.

Thiên Tầm vô lực phản bác, muốn nói gì cứ nói thế đi!

Một hồi gió cuốn mây tan, một bàn thức ăn bị nuốt sạch sẽ, ba người cảm thấy mỹ mãn tiếp tục đi.

Trong thành rất náo nhiệt, ăn uống vui đùa, cái gì cũng có, tiểu thương bày đầy các quán nhỏ hai bên đường. Tiểu Thất nhìn cái này rồi lại nhìn cái kia, chạy tới chạy lui rất giống một con khỉ.

Thiên Tầm tuy rằng tính tình ngây thơ nhưng lạnh lùng, hơn nữa bởi vì đôi mắt nên hay muốn tránh mặt người khác, nhưng cũng bị khung cảnh náo nhiệt tác động cảm xúc, tâm tình cũng trở nên ấm áp như đầu hạ!

Thật tốt! Nếu sinh mệnh vẫn luôn như thế thì thật thỏa mãn !

Khoảng sáu giờ sau, bọn họ xếp hàng chuẩn bị ra khỏi thành, quan binh canh cửa thấy bọn họ, lập tức hét lớn: “Giang dương đạo tặc Lỗ Lão Lục, ngươi cướp đoạt tiền tài, giết người, bên trên ra lệnh truy nã, lập tức giải ngươi đến quan phủ quy án!”

Bọn quan binh xông lên định bắt người, Thiên Tầm hô to: “Chắc các ngươi đã nhầm rồi, ông nội của ta không phải là đạo tặc!”

“Không phải đạo tặc, thế đây là cái gì?” quan binh lấy ra túi tiền từ trong người Lỗ Lão Lục, “Đây là trộm cướp!”

Ba người đương nhiên không có khả năng bó tay chịu trói, liền ra sức phản kháng, chạy ra cửa thành, phía sau có quan binh chạy theo đuổi giết. Lỗ Lão Lục võ nghệ cao cường, chỉ vài quan binh thì hắn còn không để vào mắt, vào tư thế chuẩn bị ứng chiến nhưng hắn vừa vận khí thì thầm kêu không ổn, trúng độc !

Là Hóa Cốt tán! Vô sắc vô vị! Người luyện võ chỉ cần vận khí hành công thì xương cốt cả người sẽ đau nhức, không còn một chút sức lực nào, chuyên dùng để đối phó với người tập võ !

Lỗ Lão Lục kêu to: “Thiên Tâm, Tiểu Thất Tử, chúng ta trúng chiêu rồi, chạy mau!”

Quan binh phía sau sớm đã có chuẩn bị, triển khai tên trận, binh đầu ra lệnh một tiếng: “Bắn!”

Ngay lập tức, ngàn vạn mũi tên cùng bắn ra, như mưa lớn che trời.

Ba người lúc đầu còn có thể ra sức tránh được, nhưng số lượng mũi tên quá nhiều, dần dần không thể tránh hết được.

Tiểu Thất bị một mũi tên xuyên tim, Thiên Tâm hoảng hốt, định chạy lên cứu thì Lỗ Lão Lục bên cạnh lại bị trúng rất nhiều tên, bị đâm thành con nhím!

“Gia gia! Tiểu Thất Tử!” Thiên Tâm kêu tê tâm liệt phế.

“Thiên Tâm, bị người ám hại, mau, chạy mau...”

Thiên Tâm sao có thể chịu đi! Nàng hoàn toàn thất thần, không tránh những mũi tên kia!

Đúng lúc mũi tên sắp cắm phập vào nàng, tất cả bỗng rơi hết xuống đất, giống như quanh thân nàng có một vòng bảo hộ trong suốt!

“Yêu quái!” Binh đầu thấy tình thế không ổn, Lỗ Lão Lục cũng đã chết, nhiệm vụ của hắn đã hoàn thành, liền hét lớn một tiếng: “Lui lại!”, quan binh nhanh chóng lui lại, chỉ còn lại một trận bụi mù!

Thiên Tâm sấm mắt hồn vía. Đối với nàng mà nói, Lỗ Lão Lục cùng Tiểu Thất chính là người thân, bây giờ lại tận mắt thấy bọn họ chết thảm, nàng bị đả kích lớn, chỉ biết ôm thi thể hai người mà đau khổ khóc, hoàn toàn không chú ý đến quan binh rút lui từ lúc nào!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Trông coi thi thể xuống địa phủ

Thiên Tâm cảm thấy choáng váng! Nàng không cách nào có thể chấp nhận sự thật Tiểu Thất và Lỗ Lão Lục đã mất. Chỉ biết nhìn thi thể hai người mà khóc suốt, khóc đến mức mắt đau đớn, cổ họng đau rát.

Mặt trời nhanh chóng xuống núi, nhìn quanh mà không thấy ánh đèn từ nhà nào hắt ra, xung quanh chỉ một màu tối đen. Cũng may mặt trăng khuyết mọc lên trong bầu trời đêm chiếu sáng, nhưng ánh sáng lạnh kia chiếu xuống càng làm cho lòng người lạnh ngắt đến tê lương.

Thiên Tâm khóc đến mức mệt không còn chút sức lực nào, chỉ có thể ngồi xổm cạnh thi thể mà nức nẻ. Không biết qua bao lâu, một đám mây đen che khuất ánh trăng, bốn phía trở nên âm u. Từ rừng cây ở phía xa, một chút ánh sáng xanh quý dị phát ra.

Trải qua một trận khóc nức nẻ, mắt nàng sớm đã sưng vù lên, bản thân lại bất giác không nhận ra. Qua đôi mắt đầm lệ, nàng nhìn thấy hai chùm sáng chậm rãi rời khỏi thi thể Lỗ Lão Lục và Tiểu Thất, rồi dần hình thành bóng dáng hai người họ. Nàng lại nghe thấy bên tai có một giọng nói lạnh lẽo, âm u như hàn băng ở sâu 3 ngàn thước: “Lỗ Lão Lục, Tiểu Thất, dương thọ của hai người đã hết, theo bọn ta về địa phủ ngay!”

Thiên Tâm nhìn về phía tiếng nói phát ra thì lập tức ngây người. là Hắc Bạch Vô Thường! Người đã chết thì sẽ có quỷ đến câu hồn mang xuống địa phủ, vào luân hồi. Hai quỷ phát hiện Thiên Tâm thì kinh ngạc, đứa trẻ này có thể nhìn thấy bọn họ, thì ra người này có mắt âm dương, có thể nhìn thấy mình giới cũng không lạ. Hắc Bạch Vô Thường cũng không để ý đến Thiên Tâm nữa, chỉ lo câu hồn Lỗ Lão Lục, Tiểu Thất rồi xuống hoàng tuyền. Thiên Tâm sốt ruột nên cũng đi theo.

Theo lẽ thường thì chỉ có người chết mới có thể cùng quỷ ra vào mình giới. Ban đầu Hắc Bạch Vô Thường thấy Thiên Tâm đi theo nên không quan tâm, trong lòng chỉ nghĩ đến quỷ môn quan thì nàng cũng không thể qua được, nhưng nào ngờ, đến cả quỷ môn quan mà Thiên Tâm cũng có thể bước qua.

Hắc Bạch Vô Thường cuối cùng không nhịn được mới nói: “Con nhóc kia, dương thọ của ngươi chưa hết, đây không phải nơi ngươi nên đến. Từ đâu đến thì mau về lại đó đi!”

Thiên Tâm chỉ bất động đứng nhìn, như không nghe thấy. Quỷ sai nổi giận, Bạch Vô Thường tung một chưởng đánh Thiên Tâm để đẩy nàng về nhân gian, nhưng còn chưa đụng đến người nàng thì lại bị một tầng ánh sáng chặn và đánh ngược trở lại.

Hắc Bạch Vô Thường lúc này mới kinh hãi: “Con nhóc kia, rốt cuộc ngươi có lai lịch gì?”

“Có chuyện gì thế?” Từ trên trời, một bóng đen không tiếng động bay xuống. Hắc Bạch Vô Thường vừa thấy liền nhanh chóng khom người nói: “Thuộc hạ tham kiến tổng quản”.

Người tới không để ý đến Hắc Bạch Vô Thường mà đến trước mặt Thiên Tâm, nhìn nàng thì chợt ngẩn ra. Là mặt quý vương.

Chỉ có mình chủ địa phủ mới có ánh mắt này, là tượng trưng cho quý vương! Tuy đứa trẻ này chỉ có một con mắt âm dương nhưng cũng đã khiến hắn giật mình đến mức nhất thời không định thần lại được. Sau khi bình tĩnh lại thì hỏi Thiên Tâm: “Ngươi tên là gì? Vì sao dương thọ chưa hết lại muốn đến địa phủ này?”

Thiên Tâm thấy Hắc Bạch Vô Thường cung kính với người đàn ông này thì nghĩ chắc là chủ quản nơi đây, nghe hắn hỏi thì lập tức uất ức mà nói: “Ta... Ông nội ta và bạn ta đều là người tốt, sao lại bắt họ?”

“Cô bé, quý sai chỉ câu hồn những kẻ đã hết dương thọ. Còn vì sao họ chết thì đó là do số mệnh an bài, nằm trong sổ sinh tử, chúng ta chỉ theo đó mà làm việc”.

“Nhưng bọn họ không thể chết được!”

“Thế này đi, mình giới do Diêm Vương cai quản, nếu ngươi có gì không rõ, ta có thể dẫn ngươi đi gặp ngài ấy, ngươi có thể trực tiếp hỏi ngài ấy”.

Thiên Tâm nhìn đôi mắt tối đen kia, bỗng dưng can đảm mà gạt đầu đồng ý.

“Còn về bạn bè của ngươi, người đừng nên làm chậm trễ canh giờ đầu thai của họ, để bọn họ đi theo quý sai trước đã, nếu không thì không đầu thai được, phải làm quý cả đời”.

Giọng nói của người đó phảng phất như có một ma lực thôi miên, Thiên Tâm nghe xong mà đầu óc mơ mơ màng màng theo ý hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Mới gặp Quý Vương

Nam tử đi trước dẫn đường, hắn đi không nhanh không chậm, chân lại không chạm đất, Thiên Tâm theo sát. Đường của địa phủ không dễ đi, từng trận gió lạnh thổi tới, khổ quý bạn đau đớn kêu rên làm Thiên Tâm nhớ tới lúc mình vừa mở mắt, thấy được cái địa ngục khủng khiếp này!

Ngay lúc nàng sắp quên đi thì những hình ảnh đáng sợ này lại trở lại. Đúng là một nơi khủng khiếp, làm Thiên Tâm sợ hãi muốn tìm chút cảm giác an toàn từ quý sai đang dẫn đường phía trước. Nàng vươn tay ra tóm vạt áo của nam tử kia, giống như là hắn có thể bảo vệ nàng vậy.

Nam tử là chủ quản của địa phủ này, tên là Âm Chấp, cũng là thị vệ bên người diêm chủ Quý Tiêu. Tuy rằng đối với Quý Tiêu mà nói, thị vệ chính là thứ vương chân, vô dụng. Nhưng sự vụ lớn nhỏ ở địa phủ này đều là hắn giải quyết, quý sai nhóm gặp hắn đều cực kỳ kính trọng.

Âm Chấp thấy Thiên Tâm sợ hãi túm góc áo hắn, trong lòng không khỏi cười rộ lên, đứa trẻ này thật là, dũng khí ban nãy biến mất đâu rồi? Kỳ thật hắn hoàn toàn có thể trực tiếp tổng nàng ra, nhưng đôi mắt của nàng làm hắn cảm thấy việc này chỉ sợ có rất nhiều nguyên nhân.

Chỉ có người mang dòng máu diêm chủ mới có được mắt Quý Vương, là tượng trưng cho thân phận của các đế vương diêm chủ.

Đứa trẻ này cư nhiên có thể có mắt Quý Vương, nhưng vì cái gì nàng còn sợ hãi như vậy? Nào có diêm chủ lại sợ quý?

Thấy Thiên Tâm thật sự đáng thương, kẻ luôn cứng rắn như Âm Chấp lại không nịn được mở miệng an ủi nàng: “Ngươi không phải sợ, đi theo ta rất an toàn. Lát nữa đến chỗ diêm chủ, chỉ cần ngươi không mất lễ nghĩa, nhớ rõ phải quỳ lạy, bẩm báo lại chuyện bạn của ngươi thì chắc chắn diêm chủ sẽ cho ngươi một đáp án công bằng.”

Thiên Tâm nghe hắn nói vậy nên không còn sợ hãi nữa. Bọn họ tiếp tục đi, cuối cùng bước đến cạnh một vách núi đen.

Phía dưới vách núi đen là lửa địa phủ cháy hùng hực, bên kia vách núi đen là một cung điện nguy nga rực rỡ. Cung phòng tầng tầng lớp lớp, khí vũ hiên ngang nhưng tản mát ra ánh sáng xanh tối, làm người ta vừa kính nể lại vừa sợ hãi.

Âm Chấp huyt sáo một cái, một con dơi to không biết từ đâu bay ra, hai người đứng trên lưng dơi rồi bay về phía cung điện.

Ngoài cửa cung có một con quái thú rất lớn canh gác, trên cổ nó có một dây xích thô buộc vào cột bên cạnh, miệng phun lửa, mắt như chuông đồng, miệng há to như bẻ máu, trông cực kỳ hung ác khủng bố. Hai bên cánh cửa đều có thủ vệ đầu trâu, một tên cầm xiên sắt còn một tên cầm thương

thếp, thấy Âm Cháp đến thì lập tức cung kính mở cửa ra.

Thiên Tầm bám chặt lấy Âm Cháp, gần như là dính vào hán mà đi vào cung điện.

Trong Diêm cung có ba mươi sáu cái cột đồng cao lớn thẳng tắp, mỗi cột đồng đều khắc một con rồng quý, giương nanh múa vuốt, tư thế khác nhau, hai con mắt đều là viên dạ minh châu, lóe ra ánh sáng lục.

Ngay tại lúc Thiên Tầm đang hoài nghi hình như cung điện này sâu không thấy đáy, không có khả năng đi đến cuối thì một chiếc ghế bằng xương xuất hiện trước mặt nàng, đó là

ghế dựa được ghép từ xương cốt sao? Thiên Tầm hít sâu một hơi làm đầu óc mình đừng suy nghĩ nữa, như thế mới không sợ hãi!

Hai người quý chào, nhưng người ngồi trên ghế lại ẩn mình trong bóng tối, không cử động gì cũng không lên tiếng, hai người đành phải tiếp tục quý, không nhúc nhích.

Qua một hồi lâu, người nọ mười miến cưỡng mở miệng: “Lại có chuyện gì thế?”

“Khỏi bẩm bệ hạ, thuộc hạ vừa mới gặp được đứa trẻ này. Cô bé có một con mắt Quý Vương, thuộc hạ chỉ sợ có nội tình nên đã mang cô bé đến tham kiến bệ hạ.”

Gi chữ, sao lại nói chuyện khác thế này, mắt Quý Vương cái gì, hán đang nói gì?

Thiên Tầm khó hiểu nhìn về phía Âm Cháp, Âm Cháp lại vẫn cúi đầu.

“Ồ?”

Người kia hiển nhiên cảm thấy ngoài ý muốn lại cực kỳ hứng thú, đứng dậy khỏi bóng tối, đi đến trước mặt Thiên Tầm, nói: “Ngẩng đầu lên cho ta xem.”

Thiên Tầm ngẩng đầu nhìn người trước mặt, nhất thời ngây ngẩn cả người, người này thật đẹp!

Nếu nói về đẹp của Bạch Từ Họa là xuất trần thoát tục, chúng tiên cũng nguyệt, không dính bất cứ hạt bụi nhỏ nào, cao cao tại thượng. Vậy thì về đẹp của người trước mặt là câu hồn phách người ta, làm người ta quên mình, thơ thần mơ mộng, lại giống như bị ngã vào vũng bùn, trong lòng biết nguy hiểm sợ hãi nhưng càng giẫy dụa thì càng lún càng sâu, làm cho người ta vừa sợ vừa không thể chạy thoát.

Một đôi mắt phương phong tình, hai hàng lông mày kéo dài vào trong tóc mái, đôi môi trắng bệch như không còn chút máu, trên khóe miệng là một nụ cười bất cần đời.

Hán cúi người xuống, mái tóc phát ra ánh sáng u lam chảy xuống hai vai, hai con mắt nhìn chăm chăm Thiên Tầm, Thiên Tầm như bị trúng tà, chỉ biết nhìn vào hai mắt hán.

“Khá thú vị đây.” nụ cười trên mặt người nọ càng rõ lên, Thiên Tầm đột nhiên định thần lại, đôi mắt của nam tử trước mặt giống mắt trái của mình y như đúc, chỉ là hai mắt hán giống nhau!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Cha con nhận thức

Không cần suy nghĩ, đứa nhỏ này chắc chắn là con ruột mình rồi. Nhưng Quý Tiêu nhất thời không nhớ nổi mình khi nào có một nữ nhi như vậy. Quý Vương thể chất cực âm hàn, bình thường cơ thể người nữ rất khó chịu đựng hán, hơn phân nửa là thai chết từ trong bụng rồi, không thì cũng tuổi nhỏ chết non. Còn nữa, dù có may mắn lớn lên thì gần như cũng không được di truyền mắt Quý Vương. Mắt Quý Vương chỉ có người cứng mệnh, có năng lực mạnh mẽ mới có thể chịu được.

Quý Tiêu đánh giá Thiên Tầm một phen, chỉ thấy nàng một thân áo bào trắng thuần, sau đầu búi tóc thành hai cái bánh bao, tóc mai hai bên rủ xuống, phải dưới đeo một thanh đoản kiếm, thân kiếm tỏa ra kim quang, trên đó còn treo Cung Linh.

Cách ăn mặc của nàng, rõ ràng là người tiên môn.

Quý Tiêu cười rộ lên, quý môn tiên môn là hai thế đối lập, hai phái dường như chưa từng cùng xuất hiện. Nàng rõ ràng là quý thân, lại một lòng tu tiên chắc? Cho dù muốn tu đến mức sánh cùng thiên địa cũng không thể không hiểu được điều đó chứ.

Từ từ, tiên môn?

A, đúng rồi, Bạch Liên! Rốt cục Quý Tiêu lục lợi trí nhớ, đúng rồi, chỉ có tiên thể cường đại mới có thể chịu được quý lực cực kỳ âm hàn. Sinh mệnh quá là kỳ diệu, tương sinh tương khắc, quý lực với tiên lực dung hợp hài hòa hoàn mỹ trên người tiểu cô nương này.

Quý Tiêu cười ha ha, nụ cười âm hàn quỷ dị, phát ra khiến người ta muốn điếc tai, khiến mười tám tầng địa ngục đều run rẩy cả. Thiên Tầm sợ tới mức trái tim muốn trào ra ngoài cổ họng. Mình còn chưa nói gì, Quý Vương này đầu tiên nhìn chằm chằm mình, sau đó bỗng cười đáng sợ như vậy. Ôi chao, lớn lên đẹp thì có ích lợi gì, vẫn là hủ chết người!

Quý Tiêu rốt cục dừng tràng cười đáng sợ, đôi mắt đen ngòm lại nhìn chằm chằm vào Thiên Tầm, châm biếm hỏi nàng: “Ngươi là người tiên môn?”

“Đúng, ta là đệ tử Trường Lưu.”

“Sư phụ ngươi là ai?”

“Sư phụ ta là Trường Lưu Thượng Tiên Bạch Từ Họa!”

Bạch Từ Họa? Là kẻ đứng đầu tiên giới sao? Không phải trước kia hắn từng lập lời thề cả đời chỉ nhận một đồ đệ sao? Mà đồ đệ hắn – Hoa Thiên Cốt đã sớm chết dưới kiếm hắn. Người cũ chết rồi, hắn lại khẩn cấp đi tìm người mới?

“Ta không biết ngươi đang nói cái gì, ta tới là muốn hỏi ngươi, gia gia và bằng hữu ta, bọn họ đều là người tốt, vì sao các ngươi khiến họ chết oan uổng như vậy?”

Quý Tiêu dường như không nghe thấy lời Thiên Tầm, hắn khẽ lẩm bẩm, “Hừ, thì ra lời đồn Bạch Từ Họa ở Vân Sơn dấu một đồ đệ nuôi tám năm, xem ra tiểu đồ đệ này chính là ngươi a.”

Nói xong lại đuổi tay muốn lấy Cung Linh của Thiên Tầm, Thiên Tầm nhanh chóng né tránh. “Ngươi làm gì?”

“Chà chà, xem ra Cung Linh này rất quan trọng với ngươi. Nhất định là do hảo sư phụ của ngươi đưa cho. Đáng tiếc hắn chỉ coi ngươi là thể thân của người khác, căn bản không phải hắn thật tâm đưa cho ngươi.” Quý Tiêu nói, cũng không che dấu được một tia chế nhạo. Nha đầu ngốc, nhìn qua sư phụ nàng đối với nàng dụng tâm thật sâu a.

“Liên quan gì tới ngươi!” Mặc kệ lúc nào, dù ai nói Bạch Từ Họa không tốt một xíu thôi thì nàng sẽ như con chó nhỏ nhảy dựng lên cắn người!

“Gì chứ, ta hỏi ngươi, ngươi tới cầu tình cho bằng hữu, thế việc trả công thì sao?”

“Chúng ta còn chuyện quan trọng hơn, hoàn thành xong phải về Trường Lưu tìm sư phụ!”

Quay về Trường Lưu? Nàng thật đúng là một lòng tu tiên a.

Quý Tiêu cũng không nói gì, đột nhiên vươn ngón trỏ ấn vào mi tâm Thiên Tầm một chút, điểm màu hồng bỗng biến thành màu đen. Lấy máu ẩn rõ ràng xuất hiện trong ánh mắt Thiên Tầm. Thiên Tầm ngẩn ra, chỉ cảm thấy ánh mắt đột nhiên nhạy cảm sâu sắc hơn, địa phủ u ám hiện giờ đã nhìn thấy rõ ràng. Cơ thể dường như cũng thích ứng với âm hàn nơi địa phủ này. Trong tai nàng nghe thấy quý gào cũng không hề đáng sợ như vậy mà trở nên rất thê lương, trong lòng cũng không sợ hãi nữa.

Không đợi Thiên Tầm phản ứng lại, Quý Tiêu đã phát tay áo rồi đi, chỉ để lại một bóng đen lạnh lùng, mấy câu nói vọng lại trong cung điện rộng lớn: “Ta là phụ thân ngươi, địa phủ này là nhà ngươi. Từ nay về sau ngươi không được đi đâu cả. Đề Âm Chấp thu xếp cung điện cho ngươi. Chuyện về sau ta sẽ xử lý!”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Quay về Trường Lưu

Thiên Tầm ngồi yên trên giường, trong lòng cảm thấy bất lực vô cùng. Sao lại thế này, không cứu người được, đã thế còn để mình bị kéo vào đây. Quý vương nói hắn là cha nàng, bình thường theo lý khi tìm được cha thì sẽ rất vui vẻ nhưng nàng không ngờ cha mình lại là người lợi hại thế này. Nhưng sao nàng lại không thấy cao hứng trong lòng chút nào?

Lúc này nàng cảm thấy địa phủ không còn kinh khủng như lúc nàng mới tới nữa, nhưng nàng vẫn không thích chỗ này, trong lòng vẫn bài xích. Nàng vẫn thích Vân Sơn hơn.

Âm Chấp sắp xếp để nàng ở trong đền phía sau quý vương điện, tuy nơi này không kinh khủng như quý vương điện nhưng Thiên Tầm vẫn cảm thấy nơi đây thật âm u. Vốn dĩ trong phòng, từ giường đến bàn ghế đều được làm từ xương cốt, Thiên Tầm cực kỳ bài xích nên Âm Chấp đều giúp nàng đổi thành đồ vật làm từ đá. Nhìn ánh mắt bất đắc dĩ của Âm Chấp thì biết, với thân phận quý vương, nơi này sao xứng với chủ nhân chứ.

Thiên Tầm lắc lư cái đầu nhỏ, làm sao bây giờ làm sao giờ, nàng thật sự không muốn ở lại đây đâu. A, có cách rồi!

Hơi húng hắng cổ họng một chút, Thiên Tầm hô lớn: “Người đâu, mau tới đây!” Âm Cháp đang đứng chờ ở cửa, nghe tiếng gọi liền đi vào, hần được Quý Tiểu mệnh lệnh đề chuyên chiếu cố Thiên Tầm: “Công chúa, ngài có chuyện gì sai bảo ạ?”

“Chuyện này, tuy là phụ vương muốn ta từ đây ở lại đây, nhưng dù sao ta cũng phải gặp sư phụ để cáo biệt, để tránh thất lễ. Ngoài ra, vì không để sư phụ phải lo lắng cho ta mà xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, người giúp ta hỏi phụ vương xem ta có thể quay lại Trường Lưu một chuyến, sau khi mọi chuyện được giải quyết thỏa đáng, ta sẽ trở về”.

Âm Cháp không biết tính toán trong lòng nàng nên “Vâng” một tiếng rồi rời khỏi. Một lúc sau thì quay lại bẩm: “Bệ hạ nói, công chúa có thể quay lại Trường Lưu một chuyến. Dù sao công chúa cũng được sư phụ giáo dưỡng nhiều năm, giờ tìm được gia đình, cáo biệt sư phụ cũng là chuyện nên làm. Bệ hạ sợ trên đường xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nên gọi thuộc hạ bồi công chúa đến, cũng là để bảo vệ an toàn cho công chúa.”

“Vậy lúc nào chúng ta đi?”

“Công chúa muốn đi lúc nào chúng ta đi lúc đó.”

“Vậy thì đi liền đi” Thiên Tầm ngồi bật dậy khỏi giường, nắm áo Âm Cháp.

Âm Cháp cùng Thiên Tầm cười mây đen có thể đi ngàn dặm nên chưa đến nửa ngày đã về đến Trường Lưu.

Lúc đến, Thiên Tầm lo việc nàng cứ xuất hiện thế này thì sẽ gây chú ý nên chỉ đến chỗ cách Trường Lưu khoảng một dặm thì yêu cầu đi bộ. Âm Cháp đồng ý, thậm chí còn biến thành tạo thành khác, mặc trường bào thâm lam viền mây, bên hông đeo một khối ngọc bội hình đầu hổ, lông mày như kiếm đôi mắt tuấn lãng, trông rất phong độ, ngọc thụ lâm phong.

Thiên Tầm rất vui vẻ, nghĩ một lát nữa có thể gặp được Bạch Tử Họa thì nhất định phải ra hiệu để sư phụ giữ nàng ở lại Trường Lưu, lí do là học nghệ chưa tinh, không thể tùy tiện xuất sư, dù sao chỉ cần dừng để nàng phải quay lại địa phủ là được.

Nàng hưng phấn mà đi, đột nhiên cảm thấy như có điện đánh lên. Thử thêm lần nữa, nửa bước cũng không đi được. Sao lại như vậy? Thiên Tầm nhìn Âm Cháp, cứ nghĩ hắn sẽ giải thích gì đó nhưng hắn cũng không biết gì.

Nàng không vào được Trường Lưu !

Thiên Tầm bị kết giới bảo vệ bên ngoài Trường Lưu cản một lúc sau mới nhận ra sự thật này. Tại sao nàng chỉ mới đi địa phủ một chuyến mà giờ lại không vào Trường Lưu được nữa?

Nhất định là có kẻ giở trò! Thiên Tầm tức giận nhìn Âm Cháp nhưng hắn chỉ cung kính cúi đầu.

Làm sao bây giờ, không được gặp sư phụ, Thiên Tầm đang muốn khóc thì trên trời bỗng một bóng trắng xuất hiện, lẳng lặng đứng gần chỗ họ. Thiên Tầm nhìn rõ người tới, cảm thấy hoa đào xung quanh lập tức trở nên sáng, ánh mặt trời cũng chói chang, hình bóng ấy trong mưa hoa đào chậm rãi bước đến trước mặt Thiên Tầm.

Sư phụ!

Khi nhìn thấy Bạch Tử Họa, uất ức, buồn khổ trong lòng Thiên Tầm giờ đều tan biến, nàng không quản lễ tiết gì liền chạy đến ôm lấy Bạch Tử Họa, chỉ muốn ôm hắn không muốn buông ra.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Lần này từ biệt, sẽ khó gặp lại

Chỉ sợ đối với suy nghĩ của Thiên Tầm, Bạch Tử Họa chỉ giống như phụ thân của nàng. Nàng ngưỡng mộ hắn, y lại hắn, tin tưởng hắn. Hắn cứu nàng, dạy nàng, quan tâm nàng, trân trọng nàng.

Ở trên người hắn, Thiên Tầm cảm nhận được sự ấm áp, an toàn, tin cậy, nhưng không rõ hắn đối với nàng là yêu hay không yêu. Thiên Tầm biết, cũng là vì vị Tiểu Cốt kia, nhưng cái cảm giác yêu đó, cho dù có là sai, cho dù không có gì là rõ ràng thì nàng cũng cam tâm tình nguyện dù có phải thiệt nát xương tan!

Bạch Tử Họa nhẹ nhàng buông Thiên Tầm đang hai tay ôm chặt hắn ra, ánh mắt vẫn dịu dàng nhân nhật, nhìn thật không rõ có tình ý trong đó hay không.

Thiên Tầm đột nhiên cảm thấy lòng mất mát, sư phụ đối với nàng không giống như trước kia.

Ngày hôm đó, Bạch Tử Họa nhận được hạc truyền thư của Ma Nghiêm, liền tức tốc trở về Trường Lư, nghe được tin núi Bạch Sơn bị thất thủ, chương môn bị giết, Bạch Sơn thương vong nặng nề.

Mặc dù không có chứng cứ xác minh nhưng hẳn suy đoán là do ma giới hoặc minh giới gây ra. Sát Thiên Mạch thì luôn không có hứng thú đối với việc thu thập thần khí, nên việc này khả năng do minh giới gây ra là lớn nhất.

Chuyện này vừa xảy ra, không khí ở tiên giới liền trở nên khẩn trương, sách trời ghi rằng: một trăm năm yêu thần sẽ xuống trần làm hại thiên hạ một lần, trốn thế nào cũng không thoát được kiếp số khiến cho mọi người sợ hãi, lại không muốn buông bỏ nên cuối cùng chỉ còn biết dựa hi vọng phản kháng.

Bạch Tử Họa đang ở Tuyệt Tình điện cùng mọi người bàn bạc đối sách, bỗng nhiên cảm nhận được linh lực tiên chủ hẳn đã về lên người của Thiên Tâm chậm chậm tiến đến bên ngoài kết giới của Trường Lư, lòng hẳn cảm thấy nghi hoặc liền tiến lên xem thử.

Bạch Tử Họa trong nháy mắt nhìn đến ngàn dặm ở xa, ấn kí của quý vương trên người nàng khiến hẳn đau mắt, bên người nàng còn xuất hiện người của minh giới.

Người khôn khéo như hẳn liền hiểu rõ mọi chuyện, Thiên Tâm chính là con của quý vương, ánh mắt nàng chính là mắt của quý, nhưng chỉ có 1 bên.

Trong nháy mắt hẳn nhớ tới Tiểu Cốt, dù nàng không hề muốn có năng lực yêu thần trong người nhưng cuối cùng vẫn bị mọi người bức đến phải chết, mà người cuối cùng khiến nàng phải chết lại chính là hẳn.

Sinh mệnh cứ luân hồi xoay vòng, không ai có thể kháng cự được, nó sẽ làm chuyện cũ lại xảy ra thêm lần nữa, khiến người ta không có khả năng chống đỡ.

Chuyện cũ giống như con sóng lớn mãnh liệt muốn đánh tan đi Bạch Tử Họa.

Hẳn tự nói với bản thân mình, Thiên Tâm không phải là Tiểu Cốt, nàng đã tìm được người nhà của mình, hẳn nên để nàng đi, nàng trở về nơi của nàng mới là an toàn nhất, nếu không ít nhất là phải rời xa hẳn.

Nghe Thiên Tâm giống như chim nhỏ riu rít nói cho hẳn nghe một tràng chuyện trước đó, tuy rằng Bạch Tử Họa đang suy nghĩ hỗn loạn trong đầu nhưng vẫn nhẫn nại nghe nàng nói hết. Cuối cùng nói với nàng rằng U Nhược không tinh thông học nghệ, nói với nàng những chuyện về thần kiếm là nàng ta nhớ lắm, bảo Thiên Tâm không cần để ý đến nữa. Hẳn còn nói: “Tiểu Thiên, con đã tìm được người nhà của con, vì sư cũng không nên giữ con lại bên người nữa. Nên để cho con và gia đình đoàn tụ rồi, hãy làm một nữ nhi hiếu thảo khiến cho cha mẹ vui vẻ.”

Thiên Tâm nghe xong, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức trở nên suy sụp, những lời này hoàn toàn không giống với những gì nàng tưởng tượng.

Bạch Tử Họa thấy thế lại không đành lòng, dịu dàng an ủi nàng: “Sau này nếu có cơ hội, vì sư sẽ nhìn đến con. Con ở nhà phải hiếu kính cha mẹ, kiếm pháp ta đã dạy, con cũng nên luyện tập thêm. Thiên Tâm, con đã lớn rồi, không còn là trẻ con nữa, sau này có gặp chuyện gì thì nhất định phải kiên cường.”

Bạch Tử Họa đưa cho Thiên Tâm tam khóa huyền thiên yên hòa, yên hòa này to nhất cũng chỉ bằng ngón tay, trong suốt như ngọc, trên đỉnh luồn qua một sợi dây tơ hồng sáng óng ánh.

“Đây là huyền thiên yên hòa, ánh sáng của nó chiếu rọi từ Cửu Trọng Thiên cho đến địa phủ, chỉ cần lấy yên hòa này ra thì người kia có thể thấy được vị trí mình đang ở, cái này có thể dùng vào lúc nguy cấp. Vì sư cho con tam khóa, sau này nếu gặp chuyện gì không giải quyết được, hãy dùng nó để báo cho vì sư biết, vì sư sẽ lập tức đến chỗ của con.”

Thiên Tâm cầm lấy yên hòa, trong lòng vừa mất mát vừa vui mừng, tuy không thể tiếp tục ở bên sư phụ nhưng dù sao người cũng đã quan tâm tới nàng, sợ nàng gặp nguy hiểm, cho nàng thứ quan trọng gì đó của người.

Nàng chuyển động cái đầu nhỏ nhắn, coi ra một khối ngọc đeo trên cổ, đưa đến trước mắt Bạch Tử Họa: “Sư phụ, cha con nói cái này của mẹ con, đeo nó cho con, nên con nghĩ chắc là mẹ đã không còn nữa. Đây chắc là vật quan trọng nhất của con, cũng mong sư phụ nhận lấy, coi như Tiểu Thiên vẫn còn ngày ngày ở bên cạnh hầu hạ người.”

Bạch Tử Họa nhìn thấy cả viên ngọc kia trắng nõn ôn nhuận, tỏa ra ánh sáng tiên, chắc chắn đây là vật ở tiên giới. Hẳn cũng không từ chối, nhận lấy. Tâm tư trẻ con của Thiên Tâm làm thế nào hẳn có thể cự tuyệt được.

Thiên Tâm chăm chú đứng nhìn thân ảnh Bạch Tử Họa biến mất ở phía chân trời rồi từng bước chậm chậm trở về, Âm Chấp cũng không thúc giục nàng, chỉ yên lặng đi theo.

Ôi, sư phụ. Hôm nay từ biệt, Thiên Tâm còn thể gặp lại người không!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Tiết học cuộc sống

Thiên Tầm đến Trường Lưu là lúc trời đã tối đen, ngày đi ngàn dặm. Lúc trở về lại kiên trì đi bộ, Âm Cháp chính là theo nàng.

Dọc theo đường đi Thiên Tầm rầu rĩ không vui, Âm Cháp vì thế liền kể cho nàng nghe những tin đồn thú vị trên thế gian, hay chuyện lạ trên phố giúp nàng giải buồn, chọc nàng cười. Thiên Tầm cảm thấy thật ngại, đường đường là đại tổng quản của địa phủ lại phải đi làm trò mua vui cho một con nhóc.

Đi rồi mấy ngày, dọc theo đường đi nàng đều được Âm Cháp chăm sóc, hoàn toàn không cô độc như lúc chỉ có một mình nàng.

Từ ăn ở đi lại cái gì cũng được tốt nhất. Ăn là thức ăn ngon nhất, đi đều là những nơi có phong cảnh đẹp nhất, còn có Âm Cháp tại trái tại phải đều gọi nàng công chúa, làm Thiên Tầm có chút lảng lảng, quả nhiên thân phận không giống với, đãi ngộ liền không giống với.

Trên đường đi, lời nói chuyện có duyên của Âm Cháp khiến không ít cô nương hướng hần liếc mắt đưa tình, mà hần tỏ thái độ cung kính đối với Thiên Tầm làm cho các nàng vô cùng hâm mộ Thiên Tầm. Khụ! Thiên Tầm lần đầu tiên biết thì ra được hâm mộ cảm giác thật đúng là quá tốt!

Một đường đi tới, sự buồn bực của Thiên Tầm cứ thế mà tiêu tán, cũng bắt đầu cùng Âm Cháp cười đùa. Âm Cháp đều cung kính đáp lại nàng.

Chẳng mấy chốc hai người đi đến cửa thành, ngược mắt nhìn, cửa thành đá khắc ba cái chữ lớn làm Thiên Tầm ngây ra một lúc, 《Lâm Bích Thành》!

Tuy rằng Âm Cháp đã hướng nàng giải thích, phạm nhân sinh tử giống như hoa nở hoa tàn, là quy luật tự nhiên, đã chết còn có thể lại luân hồi, ký ức về một đời tất cả đều tan thành mây khói. Cái gọi là sinh tử, chẳng qua là một cái hiện tượng mà thôi, không cần theo đuổi quá mức.

Nhưng là Thiên Tầm dù sao còn chưa hiểu thấu đáo, tuy rằng đơn giản lý giải, ít nhất nàng còn có thể hiểu được một hai.

Bước chân có chút trầm trọng vào thành, chuyện cũ phảng phất rành rành trước mắt, Thiên Tầm lại trở nên trầm mặc. Âm Cháp cũng không nói chuyện, hai người yên lặng bước đi.

Đi qua tiệm cơm, Thiên Tầm trong lòng nghi hoặc càng sâu, nàng chỉ nhớ rõ gia gia trước khi chết nói, trùng kế, nhưng nàng lại không biết nguyên nhân. Hỏi qua Âm Cháp, hần lại nói nhân gian ân oán khúc mắc, mình phủ chưa chắc biết hoàn toàn.

Đi dạo vu vơ, không bao lâu hai người liền ra khỏi thành đi tới ngoại ô.

Đi chưa được mấy bước, trước mắt đột nhiên xuất hiện cảnh tượng khiến Thiên Tầm chỉ cảm thấy như có sấm sét đánh ngang tai!

Một đám chó hoang đang tranh nhau cắn xé thi thể của Lỗ Lão Lục và Tiểu Thất. Tiểu Thất bị ăn chỉ còn lại có cái đầu cùng nửa thân mình, còn Lỗ Lão Lục một cánh tay cùng một chân trống không. Hai con chó hoang đang cướp đoạt cánh tay của hần cùng một cái chân. Còn có một con khác đang xé toang bụng của hần, máu văng tứ tung, tanh hôi tận trời!

Thiên Tầm chỉ cảm thấy lửa giận ngập đầu! Nàng giận dữ rút ra kiếm, kiếm khi cũng vì nàng mà tỏa ra linh khí tràn ngập sự tức giận, trở nên sang chói khiến người ta phải dè chừng! Chỉ trong chớp mắt, đám chó hoang đã bị chém thành mảnh nhỏ!

Trong không khí dày đặc mùi máu tươi cùng mùi hôi thối, Thiên Tầm nôn ra một trận, không biết là thương tâm vẫn là hương vị tanh làm cho khó chịu, nàng vừa nôn vừa rơi lệ đầy mặt!

Âm Cháp mặt không biểu cảm chứng kiến hết thảy.

Thiên Tầm thấy hần hoàn toàn vô cảm, phần hận trừng hần. Hần không có né tránh, chính là nhìn Thiên Tầm đích lạnh nhạt nói: “Là thuộc hạ thất trách, đã quên an bài thỏa đáng thi thể bạn của công chúa, mong rằng công chúa thứ tội.”

Thần thái cùng ngữ khí thế nhưng không có nửa điểm áy náy.

“Công chúa, thuộc hạ đã nói qua, hai người này hồn phách đã luân hồi. Thi thể này chẳng qua chính là một đồng thịt, chẳng khác gì xác trâu, xác lợn, xác con chó, con mèo mà thôi.

Chó ăn xong trở thành phân, hoặc là để tự nhiên cho hư thối, cũng chính là quay về với bụi đất. Người bản chất chính là từ hư vô mà đến, rồi lại trở về hư vô, đây là quy luật của trời đất. Công chúa tâm tính rất thiện lương, nhưng nếu quá mức, sẽ trở nên yếu đuối. Công chúa về sau muốn làm mình chủ, thiện lương đối công chúa mà nói, không phải là chuyện tốt.”

Thiên Tầm hiểu ý của Âm Cháp, nhưng nàng không thể làm chủ được bản thân. Chỉ riêng nghĩ tới việc những người từng cùng nàng vui vẻ cười đùa bây giờ lại muốn nàng phải vờ như chưa từng có bất cứ chuyện gì xảy ra?

Khóe thì có thể giải quyết được gì đây, trừ việc thể hiện ra bản thân tính trẻ con cùng yếu đuối, lại có thể chứng minh được điều gì?

Âm Cháp nhìn khuôn mặt thần thờ của Thiên Tầm, chậm rãi nói: “Công chúa không cần tiếp tục đau lòng, thuộc hạ sẽ đem thi thể hai người an tang thỏa đáng, công chúa xin chờ một lát.”

“Đợi chút.”

“Công chúa còn có việc phân phó?”

“Đem thi thể của chó hoang cũng chôn.”

Tiếng nói của Thiên Tầm nhỏ đến mức hầu như không thể nghe thấy.

Ám Chấp thân nhiên nói: “Vâng”, nhanh chóng rời đi. Hắn rất nhanh đào ba cái hố ở ven đường cách đó không xa. Một cái cho Lỗ Lão Lục, một cái cho Tiểu Thất, cái còn lại cho mấy con chó hoang.

Nấm mồ mới xây ở dưới ánh nắng xế chiều, không người quan tâm, xung quanh tràn ngập cỏ hoang càng làm khung cảnh trở nên thê lương. Thiên Tầm cũng không tiếp tục nhìn, xoay người bước nhanh rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Đưa em trai cùng cha khác mẹ

Thiên Tầm không có tâm tình ra ngoài đi dạo, cùng Ám Chấp rất nhanh trở về địa phủ, liền đến địa cung của phụ vương thỉnh an.

Bên người Minh quân Quý Tiêu, xuất hiện hai thân ảnh, một người chừng bốn mươi tuổi, đầu đội mũ quan mặc một bộ cẩm phục được may áo văn có màu hoa râm, đứng cách Quý Tiêu xa hơn một chút.

Một nam hài trẻ tuổi, xem ra thì cùng tuổi với Thiên Tầm cũng chỉ khoảng mười ba mười bốn tuổi, thanh tú cao ngất, vóc người so với Thiên Tầm cao hơn chút. Tóc được búi cao, mặc một bộ áo gấm áo văn như vương gia, có điều, trên mặt thêu là li văn có màu xanh nhạt.

Cho dù từ xa xa nhìn, Thiên Tầm cũng cảm nhận được trên người nam hài trẻ tuổi không che được khí chất cao quý. Hắn đang đứng ở bên người Quý Tiêu, cùng hắn hội báo cái gì, Quý Tiêu nghe được thật nghiêm cẩn.

Thiên Tầm cùng Ám Chấp hành lễ, Quý Tiêu thấy bọn họ trở về, ánh mắt nhìn nam hài trẻ tuổi kéo đến trên người Thiên Tầm, lại quay đầu đối nam hài nói: “Si Nhi, đó là trưởng tử của ngươi. Lúc trước Ta đã nói với ngươi, về sau nàng liền sống cùng chúng ta.”

Nam hài nghe xong xoay người đối Thiên Tầm thờ dài, nói: “Vương tử hảo!”

Đi? Thiên Tầm thầm nghĩ, thì ra mình còn có một đệ đệ.

Quý Tiêu lại đối Thiên Tầm nói: “Thiên Tầm, đây là đệ đệ cùng cha khác mẹ của ngươi. Thời điểm lần đầu tiên Ngươi đến, hắn vừa vận thay ta ra ngoài làm việc, cho nên không gặp được. Hai người các ngươi lại đây nhận thức nhau một chút.”

Thiên Tầm cũng học bộ dạng đối kia nam hài làm cái vái, nói: “Vương đệ hảo!”

Quý Si nhìn tư thế Thiên Tầm, kinh bị cười nhạo trong mắt không chút nào che giấu. Thiên Tầm nhìn thấy, tâm tình giống như bị kim đâm. Tâm trạng lúc này vui vẻ cũng vì vậy mà biến mất không còn chút gì.

“Đừng rồi, nếu ngươi đã trở về địa cung, tên gọi cũng nên sửa lại. Như vậy đi, quý cùng quý đồng âm, ngươi về sau đã kêu Quý Đêm Cơ đi.”

Cái gì, nàng mới không cần được gọi là Quý Đêm Cơ đâu! Còn cái gì quý cùng quý đồng âm, thật sự là không thích. Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn ríu rắm của Thiên Tầm, chậm chạp không chịu trả lời Quý Tiêu, Ám Chấp nhanh chóng chạy lại ho khan nhắc nhở nàng: “Công chúa còn không nhanh tạ ơn bệ hạ ban thưởng tên.”

Còn có thể làm sao bây giờ đâu, bản thân được cha đặt tên cho, còn có thể không chấp nhận sao, Thiên Tầm đành phải hậm hực hờn dỗi đáp ứng.

Thật không nghĩ quý vương điện ngọc vậy, Thiên Tầm nói bản thân đi đường mệt nhọc, nghĩ muốn trước về phòng nghỉ ngơi, Quý Tiêu đáp ứng, nàng chạy nhanh rời khỏi. Quay người lại, cho dù không nhìn thấy, nàng vẫn là cảm nhận sau lưng có đạo ánh mắt sắc bén như đao, trực giác nói cho nàng, đó là đệ đệ nhìn nàng.

Theo Ám Chấp kia kể, bản thân đệ đệ tuổi cùng nàng không khác biệt bao nhiêu. Mẫu thân của hắn là một người bình thường, vừa sinh hắn ra đã chết.

Thế chất của Quý vương vô cùng lạnh, một người bình thường không có khả năng thừa nhận được lâu. Hắn không có di truyền quý vương chi mệnh, nhưng lại rất chăm chỉ vươn lên, Quý Tiêu cũng giao cho hắn rất nhiều nhiệm vụ, hắn đều hoàn thành tốt.

Lâm này Trầm Phù Châu là hắn tìm được. so sánh Cùng Thiên Tầm, tính cách hắn bình tĩnh, thành thực, tàn nhẫn, mục đích rõ ràng nhắm thẳng mục tiêu, không đạt mục đích thì không bỏ qua. Bên người hắn vị kia là đạo sư, kêu Lãi Nhiên, từ nhỏ phụ tá hắn, là minh giới quốc sư.

“Nga, nói như vậy thì, hẳn so với ta càng thích hợp làm mình chủ a.” Thiên Tầm đột nhiên cảm thấy có thể vứt bỏ một chuyện phiền toái.

“không thể, có thể làm quý vương phải có vương quý chi mất mới có thể đảm nhiệm. Vương tử cho dù xuất sắc lại nỗ lực, cũng chỉ có thể làm tướng mà không thể làm đế, vị trí mình chủ tương lai chỉ có công chúa mới có thể đảm nhiệm.”

“Ta đây liền không huynh đệ tỷ muội khác, nói đến thì quý vương chi mất ta cũng chỉ có một cái a!”

“Công chúa có điều không biết, lịch đại quý vương thể chất đều cực kì âm hàn, không phải cơ thể mẹ rất cường đại rất khó có thể chịu đựng, cho dù có thể thụ thai.

Có thể không chết non, thuận lợi lớn lên cũng cực nhỏ, kiến cơ thể mẹ tổn thương nghiêm trọng. Đối với mỗi mình vương nhiệm vụ hàng đầu là muốn đem quý vương chi mất thuận lợi truyền cho đời sau, cho nên cơ thiếp rất đông, lấy việc đẻ cao sinh ra con cháu đời sau. Quý vương trước kia cũng chỉ có một người con, rất may bệ hạ thuận lợi có quý vương chi mất.”

“Vậy không thể sinh tiếp sao, khả năng còn có thể có di truyền.”

“Mỗi một đại vương tử cùng công chúa chỉ có khả năng có một người được quý vương chi mất, tuyệt đối không có khả năng xuất hiện người thứ hai.”

Ha, nói nửa ngày, chính là bản thân cả đời này phải ở địa phủ, tương lai còn phải giữ chức vị mình chủ kia nàng căn bản chẳng muốn một chút nào. Thiên Tầm không có dã tâm lớn như vậy, nàng vốn tưởng tượng, luôn luôn đứng ở bên người Bạch Tử Họa, thời gian trôi qua tháng năm cứ lặng lẽ như cũ!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Bạch Liên kết bạn Bạch Tử Họa

Thiết yến ở Dao Trì của Vương Mẫu, chúng tiên tề tụ, tuy rằng rượu ngon món ngon, cảnh đẹp như tranh, mọi người lại không hưng trí mấy, lời tiên đoán yêu thần trăm năm xuất thế một lần trở thành bóng ma trong lòng mỗi người.

Bạch Tử Họa làm chương môn Trường Lư, đứng đầu chúng tiên, đang lúc thời khắc khẩn trương, đương nhiên không thể thiếu hẳn trong thiết yến.

Hắn ngồi một mình dưới tàng cây hoa đào, tự rót tự uống. Một trận gió mát thổi qua, cánh hoa khẽ bay, rục rịch rụng xuống, ngẫu nhiên có một, hai cánh hoa cánh hoa bay xuống trên vai hắn, một vệt phấn hồng làm áo trắng của hắn nổi bật như tuyết, vẻ mặt vẫn luôn vô cảm đạm mạc, bình tĩnh như nước, so với các thần tiên không đầu được vẻ lo lắng, hắn càng trở nên siêu phàm không bình thường.

Vương Mẫu thấy chúng tiên không hưng trí mấy, liền nói: “Hôm nay, ta đặc biệt sắp xếp một nhóm tiên nữ luyện một khúc ca múa mới, để trợ hứng cho mọi người, đánh tan ưu sầu, cũng không phụ cảnh đẹp xuân sắc thần tiên này.”

Lập tức, tiểu thị nữ bên người hô một tiếng: “Tấu nhạc.”

Tiên nhạc vang lên bốn phía, hơn mười vị tiên nữ nhanh nhẹn vào sân từ hai bên, y phục khê thời lên, tay áo bay múa, vòng eo như xuân liễu, người còn đẹp hơn hoa.

Chúng tiên có ca múa trợ hứng, không khí lập tức sôi nổi lên, mỉm cười truyện trò, nâng chén lần lượt chúc nhau, ai không thích nhìn mỹ nhân chứ? Bạch Tử Họa lại không hề có phản ứng gì, vẫn lãnh đạm như cũ, nếu nói là hắn đang ngắm tiên nữ khiêu vũ thì không bằng nói hắn đang ngắm hoa đào.

Vương Mẫu nhìn Bạch Tử Họa, biết hắn gánh vác trọng trách bảo vệ sự an nguy của thiên hạ, trong lòng vẫn luôn coi trọng hắn. Thấp giọng dặn Bạch Liên hầu hạ bên cạnh nàng đi rót rượu cho Bạch Tử Họa, Bạch Liên thừa dịp nhẹ nhàng bước đến bên cạnh Bạch Tử Họa, tự tay rót đầy chén rượu cho hắn, lời nói nhỏ nhẹ trong trẻo vang lên: “Tôn thượng vất vả bảo vệ Trường Lư, bảo vệ thiên hạ, công lao to lớn, Bạch Liên thay Vương Mẫu kính tôn thượng một ly.”

Bạch Tử Họa giương mắt thấy Vương Mẫu mỉm cười gật đầu nhìn hắn, hắn giờ lên chén rượu đáp lễ Vương Mẫu, uống một hơi cạn sạch rồi cười nhẹ với Bạch Liên. Bạch Liên thấy khí chất Bạch Tử Họa thoát tục, không nhiễm hạt bụi nhỏ nào, ngồi trong chúng tiên mà như trắng sáng vắng vẻ, tính khí tiết giống như bạch mai, quả nhiên danh bất hư truyền, nhất thời hơi thất thần, đây vẫn là lần đầu tiên nàng nhìn hắn gần như thế.

Nhưng mà nàng hơi liếc mắt, vô tình thoáng thấy ngọc trụ mà Bạch Tử Họa đeo bên hông, cả kinh mà ngóc gáy sờ sờ tại chỗ, bởi vì cảm xúc trong lòng cuộn dâng lên mãnh liệt, gong mặt lúc đỏ lúc trắng, ngọc Nguyệt Linh!

Nàng không biết tại sao khối ngọc mang ý nghĩ si nhục mà nàng không thể để ai biết ấy lại ở trên người Bạch Tử Họa, suy nghĩ trong đầu như nước sông cuộn cuộn, nhất thời khiến nàng gần như bất tỉnh.

Tiểu nha hoàn Bích Diệp đứng cạnh sợ run khi thấy Bạch Liên nhìn chăm chăm bên hông Bạch Tử Họa, nhìn theo thì ngạc nhiên kêu lên: “Ủa, ngọc bội

mà tôn thượng mang lại giống hệt ngọc mà tiểu thư nhà ta trước kia từng mang quá, đáng tiếc tiểu thư bị mất nó, hai vị đại nhân thật đúng là hữu duyên!”

Bạch Liên trừng Bích Diệp một cái, Bích Diệp cúi đầu thề lời không dám nói nữa.

Bạch Tử Họa hiểu được nguyên do sự tình, thân nhiên nói: “Ta chỉ là ngẫu nhiên có được khối ngọc này, không biết nó giống vật mà Bạch Liên tiên tử bị mất, một khi đã như vậy, ta tặng ngọc bội này cho tiên tử. Tiên tử đừng phiền não vì mất đồ vật mình thích nữa, hãy coi như đã tìm lại được đi.”

Dứt lời, hần cỡi xuống ngọc nguyệt linh bên hông, đặt vào trong lòng bàn tay đưa cho Bạch Liên.

Bạch Liên cảm ơn nhận lấy, nhưng vẫn còn thất thần. Bạch Tử Họa cũng không nói ra, chỉ dịu dàng an ủi: “Trước kia mất đi tuy không tìm lại được, tiên tử cũng không nên để mãi ở trong lòng, tất cả mọi sự trên thế gian chỉ tùy duyên, nếu có duyên phận, cũ rồi đi thì mới cũng sẽ đến.”

Bạch Liên gượng mỉm cười đáp lại: “Tôn thượng nói đúng, Bạch Liên cáo lui.”

Xoay người đi, bóng dáng vẫn như mất hồn.

Chúng tiên thấy Bạch Tử Họa và Bạch Liên nói chuyện một hồi lâu, mặc dù không nghe thấy nội dung, nhưng chỉ thấy hai vị tiên tử luôn đàm mạc lạnh như băng có vẻ cực kỳ hợp ý nhau, cười cười nói nói, rồi có người vui đùa, nói với Vương Mẫu: “Tôn thượng và Bạch Liên tiên tử đứng cạnh nhau đúng là một cảnh sắc tuyệt mỹ!”

Wang Mu gật đầu mỉm cười, Bạch Liên nghe xong thì trong lòng cực kỳ phức tạp.

Bạch Tử Họa có ngọc nguyệt linh này tức là hần biết ít nhiều về chuyện của nàng. Nếu việc này rơi vào tai người khác thì khó mà nói sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng tính nết của Bạch Tử Họa đều được cả tiên giới công nhận, hần chắc chắn sẽ không làm nàng bị tổn hại.

Lại thấy hần vẫn ngồi ngay ngắn tại chỗ, hoa đào phấn hồng bay đầy trời khiến tiên bào nổi bật lên về trắng noãn như tuyết, mái tóc dài như mặc thủy được cột ngay ngắn, nhớ tới lục giới từng tương truyền chuyện giữa hần và Hoa Thiên Cốt, không ai là không bóp cổ tay thương tiếc, đúng là một người vì tình mà đau khổ cuồng dại, trong lòng nàng không khỏi dâng lên cảm giác khó nói.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Lòng vẫn không thay đổi

Thiên Tầm tuy thân ở địa cung, nhưng vẫn nhớ đến Trường Lưu, nói đúng hơn là nhớ đến sự phụ của nàng Bạch Tử Họa. Quý Tiêu cũng không có nhiệm vụ nào cho nàng, mỗi ngày nàng chỉ cần đi theo Âm Chấp làm quen với các sự vụ ở địa cung.

Trí nhớ của Thiên Tầm không kém, cũng nhanh chóng làm quen với các kiểu sự vụ. Chỉ là nàng ở trong nhà mình lại vẫn không tìm thấy lòng trung thành và cảm giác an toàn như khi ở Vân Sơn.

Mặc dù có cha, thường mười ngày nửa tháng không gặp, tuy có em trai nhưng lại ít gặp, huống chi lần đầu tiên gặp mặt, Thiên Tầm đã cảm nhận được địch ý của hần rất rõ, mạnh đến mức làm Thiên Tầm cảm thấy lòng mình như bị dao cắt.

Vân Sơn là nơi im lặng yên tĩnh rồi lại sinh cơ bừng bừng, cực kỳ tương hòa, Thiên Tầm thậm chí có thể từ trong âm thanh của gió qua cửa sổ nhận ra bốn mùa, âm áp chính là gió xuân, mang theo chim chóc cầu hoan, âm áp khô ráo chính là gió đầu hạ, mang theo tiếng ve, mát mẻ chính là gió đầu thu, như trái chín ngọt ngào, lạnh run chính là gió mùa đông, bông tuyết như lông xù bay đầy trời.

Sự phụ ít nói càng làm cho lòng Thiên Tầm gần gũi với thiên nhiên, theo nó cùng hô hấp, thậm chí không cần suy nghĩ, chỉ cảm thụ vẻ đẹp của nó.

Cuộc sống như dòng nước chảy nhẹ, im lặng tốt đẹp, cuộc sống tiên nhân chính là như vậy, không có những chuyện rắc rối, chỉ theo trời đất mà im lặng cùng tồn tại.

Nhưng Thiên Tầm không phải tiên nhân, nàng thậm chí không có khả năng liên quan gì đến tiên môn.

Nhớ tới hồi nhỏ cơ hồ ở cạnh Bạch Tử Họa một tác cũng không rời, suốt ngày ở dưới gối hần hầu hạ, hiện giờ muốn gặp hần một lần cũng khó, Thiên Tầm nhớ nhung giống như thủy triều rồi lại không có cách nào.

Thẳng đến khi đêm dài nhân tĩnh, vuốt ve vật cũ trước kia, hồi tưởng thời gian trước kia, trong lòng vừa ngọt ngào vừa mất mát.

Sự phụ, Thiên Tầm rất nhớ người, người cũng đang nhớ đến Thiên Tầm phải không?

Đối với Thiên Tầm mà nói, địa phủ luôn lạnh lẽo âm u khủng bố, nghe khổ quý mười tám tầng địa ngục kêu rên, Thiên Tầm hầu như không ngủ được, nhưng biết làm sao bây giờ, đây là nhà mình mà, chẳng lẽ người ta không nên ở trong nhà mình hay sao?

Thiên Tầm dần dần tiêu tụy, sức khỏe không còn tốt như trước nữa, dần dần héo rũ, giống như một đóa nụ hoa mềm mại dần mất chất dinh dưỡng mà tàn lụi.

Ám Chấp nhìn thấy vậy, cực kỳ lo lắng lại không có cách gì, đành phải kiên nhẫn khuyên bảo: “Công chúa vốn là người của quý môn, không nên nghĩ đến chuyện tiên môn nữa, tiên môn và quý môn là hai cực của thế giới, không nên tiếp xúc nhau.

Công chúa sẽ phải kế thừa vương vị, nên bảo trọng chính mình, tương lai của địa phủ đều ở trong tay công chúa. Thuộc hạ khuyên công chúa nên buông tha cho những suy nghĩ không cần thiết này đi, làm thế không chỉ tốt cho công chúa mà còn với mọi người, với địa phủ nữa!”

Nhưng Thiên Tầm không quản được lòng mình, nửa đêm khi chỉ còn một mình, nàng chỉ biết nắm lấy ba khóa Lưu Ly Yên Hóa mà Bạch Tử Họa đưa, ngóc ngách ngăn người, nắm chặt đến mức mồ hôi chảy ra mà vẫn không muốn buông ra, trong lòng luôn nhớ tới nụ hôn của Bạch Tử Họa đêm đó.

Chính nụ hôn sai lầm ấy đã khắc sâu vào lòng nàng, khiến cả đời nàng đều sống ở mâu thuẫn và đau khổ.

Quý Tiêu cùng Quý Si chiến thắng trở về, bọn họ lại đoạt được ba thần khí, hiện giờ mười sáu thần khí thì đã có mười một cái trong tay bọn họ.

Nó chính là: Thần Nông đỉnh, Thuyền Thiên xích, Trầm Nồi châu, Huyền Thiên ô, Câu Lan ngọc, Nữ Oa thạch, Không Động ấn, Giục Lệ linh, Đông Hoàng chung, Bàn Cổ phủ, Luyện Yêu hồ.

Còn lại năm thần khí, Côn Lôn kính ở Thái Bạch, Hạo Thiên tháp ở Mao Sơn, Phục Hy cầm, Hiến Viên kiếm, Đoạt Hồn tiêu đều ở Bạch Tử Họa của Trường Lưu.

Mục đích của Quý Tiêu rất rõ, thu thập đủ thần khí, thả ra yêu thần, giết hán, lấy được thần lực, từ nay về sau địa phủ chính là chí tôn lục giới, không còn ai dám coi khinh nữa, giang sơn cơ nghiệp thiên thu muôn đời, trọn đời không suy.

Thiên Tầm đến thỉnh an, Quý Tiêu đang cao hứng thì thấy Thiên Tầm uest oải không phấn chấn, nửa chết nửa sống thì hưng trí lập tức giảm hơn nửa, cha nàng ở bên ngoài liều mạng tranh đấu giành thiên hạ, nàng ở nhà mà lại nửa chết nửa sống sao.

Trong lòng Quý Si cũng càng thêm khinh bỉ khinh miệt, không biết cái tên Thiên Tầm này từ đâu ra, vốn quý chủ Minh Vương vô cùng có khả năng là hán, đó cũng là nguyện vọng lúc lâm chung của mẫu thân hán.

Tuy rằng hán không có mắt Quý Vương, nhưng chỉ cần có yêu thần lực, làm quý chủ địa phủ cũng không phải không có khả năng.

Nhưng tên Thiên Tầm vừa ngốc vừa nát này lại đột nhiên chạy tới phá hủy chuyện tốt của hán, nàng căn bản không biết làm gì cả, nhưng lại muốn cướp đi vương vị vốn thuộc về hán, sao hán có thể không hận.

Quý Tiêu hỏi Thiên Tầm có chịu khó luyện tập tâm pháp quý môn hay không, Thiên Tầm đáp tuy rằng luyện tập, nhưng mà lại chỉ cảm thấy nội lực càng ngày càng tụt.

Quý Tiêu cảm thấy không có khả năng, dò xét khí trong cơ thể nàng thì không khỏi giận dữ: “Con luyện tâm pháp quý môn, sao có thể không đánh tan hết các cánh cửa tu tiên bên trong trước chứ! Quý môn và tiên môn tương sinh tương khắc, con chần chừ như vậy, không chỉ hoàn toàn thất bại mà còn dần dần suy kiệt, chẳng khác gì tự tìm đường chết!”

Tuy rằng hận Thiên Tầm vô dụng, nhưng vẫn là người thừa kế của mình, Quý Tiêu dù tức giận nhưng cũng không thể không tiếp tục bồi dưỡng Thiên Tầm, hán đành phải nghĩ cách khác.

Quý Tiêu nghĩ nghĩ, phân phó Ám Chấp đi nhân gian tìm mười đôi đồng nam đồng nữ, nhất định phải khỏe mạnh. Ám Chấp hiểu được ý Quý Tiêu, lập tức lĩnh mệnh mà đi!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Bị nhốt vào vạn quỷ đàm

Thiên Tầm bị triệu đến điện của quý vương, vừa bước vào nàng liền thấy một đám con nít có ngồi có đứng, một số còn nằm trên mặt đất, cổ họng bọn chúng đang gào khóc gọi cha mẹ, bảo chúng muốn về nhà.

Nhiều con nít như vậy sao lại ở nơi địa phủ này, đây không phải là nơi người sống có thể đến, Thiên Tầm cảm thấy nghi hoặc trong lòng, suy nghĩ một chút nàng liền biết nguyên do.

Những đứa trẻ này là để cho nàng gia tăng nội lực hoặc cũng có thể nói là để bồi bổ cơ thể cho nàng.

Theo cách nói của Quý Tiêu thì cách tốt nhất là trực tiếp cắn vào cổ rồi theo động mạch mà hấp thụ máu tiên sạch sẽ.

Trẻ con là thứ có dương khí cực kì mạnh, uống máu của chúng, nội lực của Thiên Tầm sẽ được tăng lên rất nhiều, công lực sẽ nhanh chóng thăng lên vài cấp. Đây là luật được lưu truyền đời đời ở quý môn, cũng là cách thăng cấp nhanh nhất.

Lúc trước Thiên Tầm vốn không ăn thịt, trừ mấy con dã thú lúc trước, cũng chưa từng giết một sinh mệnh nào, bây giờ kêu nàng phải ăn sống trẻ con, làm sao nàng làm được.

Nàng cự tuyệt không chút lo lắng, hơn nữa nàng còn cảm thấy rất tức giận, cảm thấy rất thương cho những sinh mệnh vô tội này.

Quý Tiêu làm những việc này nàng không cần. Dạy cho nàng cách sống, cứu mạng nàng, giúp nàng nhanh thăng cấp, nàng lại không chút nào cảm kích. Quý Tiêu cất giọng nói âm trầm: “Nếu con không muốn uống máu bọn chúng cũng được, chỉ cần trực tiếp hút khô tinh khí của chúng, thuật hấp thụ tinh khí con người lúc trước con cũng đã từng học qua rồi.”

“Con không uống máu cũng sẽ không hấp thụ tinh khí, phụ vương không cần dùng những biện pháp này, hãy thả những đứa trẻ đó về nhà chúng đi, tâm pháp của quý môn con sẽ cố gắng nỗ lực luyện tập.”

Quý Tiêu nhìn Thiên Tầm, người nhỏ nhắn như nàng làm sao có lá gan chống đối với hắn như thế, hắn bỗng giận dữ, lạnh lẽo nói: “Đừng tưởng rằng ta không biết con suy nghĩ cái gì, vì sự phụ tốt kia của con đã không còn cần con nữa rồi, hắn đương nhiên biết con là người của quý môn, sao hắn có thể bỏ qua cho con được?”

Sau này còn phải cướp đoạt lại thần khí, Diêm điện và Trường Lưu chắc chắn sẽ đánh nhau, trên chiến trường chỉ còn hoặc người chết ta sống hoặc ta chết người sống, ta khuyên con nên xác định lại lập trường của mình, hãy làm những gì có lợi cho con! Máu của những đứa trẻ này hôm nay con phải uống, không muốn uống cũng phải uống!”

Thiên Tầm vừa nghe tới việc sau này phải đánh nhau với Bạch Tử Họa, cảm thấy tâm như đao cắt, dưới tình cảnh này lại có thể nhìn Quý Tiêu la lớn: “Ai cũng không thể bắt ta làm những chuyện ta không muốn!”

Quý Tiêu giận dữ, bước đi về phía Thiên Tầm, hắn chưởng một chưởng mạnh khiến tay áo bào rộng màu đen phất lên trên không trung thành một đường cong hoa lệ quý dị, sau đó bước ngang qua thân thể nhỏ bé của Thiên Tầm, quanh thân hiện ra đầy khí đen.

Mặt đá cẩm thạch cứng rắn bỗng xuất hiện một cái hố đen sâu không thấy đáy, bên trong là lửa cháy đỏ rực, vô số đôi tay thối rữa không biết từ đâu bỗng giờ lên phía trước giãy dụa như muốn bắt lấy một cái gì đó rồi nuốt xuống, biến cái chúng vừa nuốt thành một phần trong bọn chúng.

Thiên Tầm bị kéo vào hố đen sau đó mặt đất lại khôi phục lại như lúc ban đầu. Âm Chấp kinh hãi, Quý Tiêu vậy mà có thể nhốt Thiên Tầm vào vạn quỷ đàm, nơi đó giam giữ vô số oán niệm sâu nặng của quỷ, nếu đi vào, không có mệnh lệnh của quỷ chủ, sẽ vĩnh viễn bị nhốt trong đó không bao giờ có thể đi ra.

Công chúa sao có thể ngu ngốc như vậy, sao lại kiên trì những nguyên tắc lỗi thời, những nguyên tắc đó chỉ làm nàng thêm thương tích đầy mình chứ chẳng có lợi ích gì.

Âm Chấp biết tính cách của Quý Tiêu, nếu bây giờ đi cầu xin thì chỉ được kết quả ngược lại, trước mắt chỉ cần yên lặng để xem xét tình hình.

Quý Tiêu phất tay áo rời đi, hắn muốn đi Mao Sơn để đoạt thiên pháp. Quý Si nói lần này Trường Lưu đã nhận được tin tức, chắc chắn sẽ toàn lực trợ giúp Mao Sơn, lần này không thể dùng chiến thuật đánh lên như lần trước được nữa, mặt đối mặt giao chiến với Bạch Tử Họa là chuyện không thể tránh được! Hắn không tin, một Bạch Tử Họa có thể cản trở hắn xưng bá lục giới!

Âm Chấp thấy Quý Tiêu đi ra, vội chạy tới xin chỉ thị phải xử lý đám con nít như thế nào, Quý Tiêu không kiên nhẫn nói, tùy tiện giết rồi vứt xác đi là được, chỉ là vài người phạm tội, việc nhỏ như vậy mà cũng phải hỏi hắn.

Âm Chấp lên tiếng trả lời: “Vâng” sau đó không nói nhiều lời nữa mà khom người tiễn hắn rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Cao thủ quyết đấu

Khi Quý Tiêu đuổi tới Mao Sơn thì Quý Si đang ra sức chiến đấu với binh đội tiên giới. Dù hắn tuổi trẻ sức khỏe tốt nhưng lần này tiên giới lại phái đến đội ngũ mạnh nhất, ngay cả tam tôn của Trường Lưu cũng đến.

Mất thấy có nguy cơ sẽ thua, Quý Si hạo hán không muốn ham thứ trước mắt liền lui về phía sau, Quý Tiêu ngay lúc đó chạy tới.

Hắn như một con quỷ từ dưới bảy tầng địa ngục theo màu đỏ ánh dương tà mà bay đến bên người Quý Si, ánh sáng màu xanh u ám tỏa ra như mưa bay

đầy trời, quân bảo mình giới màu đen lay động trong gió, giống như một con bướm đen yếu mị, hoang dã. Hơi thở tôn quý cùng bề ngoài mị hoặc tuyệt đẹp không thể nào che giấu được, như muốn tuyên cáo thân phận của hắn đến tất cả mọi người.

Quý Sĩ kinh hi hô: “Phụ vương!”

Quý Tiêu có ý bảo hắn tạm thời lui ra, nhìn đội hình đối phương đánh giá một chút. Xem ra lần này bọn họ cực kì nghiêm cẩn, phái ra không ít cao thủ, ba người y phục trắng đứng đầu bên kia hẳn là Trường Lưu thể tôn Ma Nghiêm, nho tôn Sinh Tiêu Mặc và tôn thượng Bạch Tử Họa.

Bạch Tử Họa! Đã lâu như vậy Thiên Tâm vẫn còn nhớ hắn mãi không quên!

Quý Tiêu gặp được người đứng đầu tiên giới thì hết sức chăm chú nhìn, một thân áo bào trắng không vương chút bụi trần, ngay lúc này hắn đang đứng giữa không trung, hoành sường kiếm trong tay vẫn chưa rút ra khỏi vỏ. Ma Nghiêm và Sinh Tiêu Mặc đứng ở hai bên hắn, phía sau là đệ tử tiên môn, giờ phút này hắn như ánh trăng lấp lánh trong mặt hồ vào đêm mùa hạ, thanh lãnh không thể nào chạm được.

Bạch Tử Họa đương nhiên cũng biết đó là người sinh ra Tiểu Thiên, diêm chủ Quý Tiêu.

Tiểu Thiên, có người phụ thân như vậy che chở cho con, con nhất định an toàn!

“Cứ tiếp tục đánh như vậy cũng chẳng có ý nghĩa gì, không bằng hãy để người đứng đầu các ngươi ra đây cùng so tài với bốn vương một chút, nếu thua chúng ta lập tức rút lui nhưng nếu bốn vương thắng thì đừng trách ta hạ thủ không lưu tình.”

Giọng nói của Quý Tiêu như mả chú xuyên thấu vào lòng người, những người thiện lương ở đây nghe xong đều lạnh sống lưng run lên.

“Được.”

Cắt đứt thần khí là thiên mệnh của Bạch Tử Họa, mặc kệ đối thủ là ai hắn cũng vĩnh viễn không tránh không nhường.

Nghe Bạch Tử Họa thoải mái đồng ý như thế, Quý Tiêu không khỏi tức giận. Tên nhóc đạo sĩ này, khiến cho người thừa kế tốt nhất của hắn thất điên bát đảo, vì hắn mà suốt ngày như mất đi hồn vía, nay hắn lại dễ dàng buông tay dứt bỏ, thật đúng là bạc tình phụ nghĩa. Người như vậy chính là một núi băng, vô tâm vô tình, không chịu trách nhiệm, cái gì hắn làm cũng khẳng khái là tốt.

Quý Tiêu ra chiêu nhanh như chớp, Bạch Tử Họa dùng vận tốc ánh sáng ứng chiến, phía dưới mọi người chỉ thấy thoang thoáng trên trời hai vệt đen trắng không ngừng va chạm vào nhau, không ai nhường ai khiến cho cuồng phong từng trận nổi lên, cây cỏ ngã rạp. Nội lực cực mạnh của hai người đánh vào nhau phân tán ra xung quanh khiến những đệ tử có tu vi yếu cảm thấy không chống đỡ nổi.

Hai người dây dưa một lúc rồi đột nhiên tách ra lui về hai bên trận địa. Quý Tiêu hừ lạnh một tiếng, nói: “Bạch Tử Họa đứng đầu tiên giới quả nhiên là danh bất hư truyền, nhưng mà ngươi cũng đừng cao hứng quá sớm, sau này chết trong tay ai cũng chưa biết được, sau này nhất định chúng ta sẽ gặp lại. Ngươi nợ Thiên Tâm một cái công đạo, sớm muộn gì ta cũng giúp nó lấy lại công đạo.”

Nói xong Quý Tiêu ra lệnh một tiếng: “Lui lại!”

Đội quân Minh giới chậm rãi rút lui để lại một chiến trường hỗn loạn. Mặc dù có thần khí bảo vệ nhưng Mao Sơn thương vong cũng không nhỏ. Thực lực của Minh giới rất lớn mạnh, không thể nào khinh thường được.

“Tử Họa, Quý Tiêu và Thiên Tâm mà đệ thu nhận có quan hệ gì, ta đã sớm nói qua rồi, con nhóc đó là người không rõ lai lịch, đệ lại không nghe lời khuyên bảo của ta, chẳng lẽ...”

Ma Nghiêm vốn muốn nói chẳng lẽ chuyện của Hoa Thiên Cốt còn chưa đủ hay sao, nhưng lời đến bên miệng vẫn là nuốt xuống, sửa lại lời: “Đệ có lòng tốt nuôi dạy nó nhiều năm, giờ nó lại muốn lấy oán trả ơn, muốn cùng sư phụ của mình đánh nhau hay sao?”

“Chuyện thần khí và chuyện của Thiên Tâm không có quan hệ gì với nhau hết, là do Quý Tiêu gây ra, sư huynh không cần oan uổng cho một đứa nhỏ vô tội.”

Thiên Tâm lớn lên bên cạnh hắn, làm sao hắn không biết nàng đơn thuần, thiện lương như thế nào, làm gì có ý nghĩ đến thần khí hay năng lực yêu thần.

“Đệ, ôi! Không thể vì nó là đệ tử mà đệ liền bao che khuyết điểm mà không có nguyên tắc gì như thế được!”

Ma Nghiêm cảm thấy khó thở nhưng cũng biết chuyện gì Bạch Tử Họa đã nhận định rồi thì không người nào có khả năng thay đổi được.

Sau khi quân Minh giới đã lui đi xa, tam tôn cũng trở về Trường Lưu, thời cuộc càng lúc càng khẩn trương, trong lòng mọi người ai nấy đều không thoải mái được!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Thoát khỏi khốn cảnh

Thiên Tầm cảm thấy bản thân rơi vào một cái vực sâu không đáy, kết quả không biết khi nào, nàng bị vô số cánh tay hư thối kéo lấy ! dày đặc những cánh tay trắng xóa dính một ít thịt thối rữa tan tưởi, chúng nó gắt gao chế trụ cánh tay Thiên Tầm, chân, thân mình, đầu nàng.

Đem nàng kéo xuống dưới, muốn biến Thiên Tầm thành một bộ phận của chúng! Thiên Tầm cảm thấy bản thân hô hấp đều bởi vì cực độ sợ hãi đình chỉ , nàng tuy rằng rất dễ dàng thích ứng địa phủ âm u, nhưng không có nghĩa là nàng sẽ không chán ghét, hoặc là nói không sợ quỷ . Chết liền có cảm giác như vậy đi, bản thân không thể trốn thoát. Nơi này chỉ có khôn cùng oán hận, khủng bố, âm trầm, ánh mặt trời vĩnh viễn sẽ không chiếu xuống đến nơi đây, đây là một nơi không có một tia hi vọng!

Chỉ có khôn cùng vĩnh viễn cực khổ! Thiên Tầm cảm thấy bản thân tìm đập đình chỉ, nhưng là nàng thủy nhưng vẫn còn không bỏ xuống được. Liên như vậy đã chết sao, sắp chết cũng không có thể gặp mặt sư phụ sao? Trong cảm giác cực đoan sợ hãi cùng thống khổ, Thiên Tầm cảm thấy bản thân xuất hiện ảo giác, giống như hồi nhỏ thường gặp ác mộng, Bạch Tử Họa đêm khuya tỉnh tọa ở bên người nàng, thấy nàng trong mộng thống khổ, tay lạnh như băng lướt qua mi tâm nàng, thanh âm ôn hòa trầm thấp nói: “Thiên Tầm không sợ, sư phụ ở đây.” Cho dù đang ngủ, Thiên Tầm cũng nghe được âm thanh giấc nàng thoát khỏi ác mộng, khiến cho quanh người nàng tất cả khủng bố âm u đều tản ra, hết thảy quay về yên tĩnh. Đúng vậy, nàng là xuất hiện ảo giác, giống như lại nghe thấy Bạch Tử Họa đối với nàng nói: “Thiên Tầm, không sợ, sư phụ ở.”

Vô số cánh tay hư thối đột nhiên tránh xa nàng, bên tai tiếng kêu rên cũng biến thành khóc lóc oán thán, thân thể của nàng dần dần nhẹ nhàng đi lên, hướng về cánh cửa tràn đầy ánh sáng. Vèo một chút, thân thể của nàng cấp tốc xuyên qua cánh cửa kia, nằm trên mặt đất lạnh băng, bên tai xuất hiện thanh âm vội vàng của Âm Chấp: “Công chúa, người không sao chứ!” Mỗi một người quý vương đều có một gốc cây sinh mệnh, ở trong rừng minh vương. Không đếm được rễ cùng cành lá dây dưa ở cùng nhau, liên kết gắn bó với nhau thành một khối. Cùng sinh ra cùng phát triển vĩnh viễn không khô kiệt.

Cây Sinh mệnh chính là căn bản của quý vương, đây là khu cấm, trừ bỏ bản thân quý vương, không ai có thể đi vào! Thiên Tầm bị gian tại vạn quý đàm, Âm Chấp sốt ruột nghĩ đến đây, nếu lấy máu tươi của trẻ em đúc thành cây sinh mệnh cho Thiên Tầm, Pháp lực Thiên của Tầm cũng có thể tăng nhiều, tuy rằng không biết có thể hoàn toàn thoát ra hay không, nhìn chung vẫn có thể tăng chút hy vọng. Đứa trẻ vốn sẽ chết, cái chết này sẽ không lãng phí. Âm Chấp tự dẫn theo mười đồng nam đồng nữ tiến vào trong rừng minh vương, một đao chém đứt đầu, một loạt đầu đồng loạt rơi xuống đất, máu tươi ồ ạt chảy ra tưới lên rễ cây , nhanh chóng bị cây hấp thụ.

Cây sinh mệnh của Thiên Tầm bởi vì ngoài ý muốn được tắm bổ, một luồng chi bạc theo rễ cây đi lên tản ra mỗi phiến lá cây, cuối cùng cả cây sinh mệnh đều sáng bừng lên mãnh liệt! Sói bản tính chính là ăn thịt . Thiên Tầm đối bản bản thất của thân thể lần nữa phủ nhận chính là đối bản thân không ngừng thương hại, sẽ chỉ làm nàng từ từ suy yếu. Âm Chấp giúp nàng một phen, tuy rằng hiểu sau này nếu như nàng biết việc này, chưa hẳn sẽ không oán hận bản thân. Quý Tiêu cùng Quý Si quay về quý vương điện, ngoài ý muốn phát hiện Thiên Tầm cư nhiên bản thân thoát ra vạn quý đàm, Quý Tiêu trong lòng ngăn ra, tâm tình rõ ràng tốt lên không ít.

Chung quy là quý vương đòi sau, bức một chút, năng lực trời sinh vẫn là lộ ra. Quý Tiêu đưa Thiên Tầm hồi điện công chúa, đưa nàng quay về phòng tĩnh tâm tự suy nghĩ, Âm Chấp lĩnh mệnh, chạy lại nhanh chóng nâng Thiên Tầm rời đi. Khi đi tới cửa, Quý Si liền cáo lui, châm chọc đối Thiên Tầm nói: “Vương tử, ta hôm nay nhìn vị sư phụ tốt của người, phụ vương cùng hần giao thủ, ta nhìn hần cũng không là gì cả!” Thiên Tầm vừa nghe, liền ho khan không ngừng, quý si thấy vậy một phen đắc ý, cười lạnh quay đi. Thiên Tầm còn muốn hỏi hần, trước mắt bỗng tối sầm, cuối cùng bất tỉnh nhân sự.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Thành hôn

Thiên Tầm đang bị giam, đột nhiên một ngày Quý Tiêu gọi nàng đến.

Quý Tiêu đang ngồi trên ghế trước mặt là khuôn mặt nho nhỏ của Thiên Tầm, thâm trầm tránh nàng một hồi, rốt cục mở miệng nói: “Người có phải không không thể quên đi vị sư phụ kia của người?”

Sư phụ đã cứu ta, lại nuôi dưỡng à chỉ dạy ta nhiều năm, ân tình của hần đối với ta ta còn chưa có báo đáp hần, mong rằng phụ vương thủ hạ lưu tình, ngàn vạn không cần làm hần bị thương. Nếu sư phụ có cái gì ngoài ý muốn, Thiên Tầm cũng không muốn sống nữa!

Lời nói kiên cường quyết liệt như thế từ một thân thể nho nhỏ nói ra.

“Người đối hần dùng tình sâu vô cùng, người cũng biết vị trí của người trong lòng như thế nào?”

“Ta biết, trong lòng sư phụ đối với Thiên Tầm không giống như ta đối với sư phụ. Cho dù không giống thì sao, cả đời này dù có khổ sở thì ta vẫn muốn cứ như vậy luôn bên người hần.”

“Được, ta đây liền hoàn thành tâm nguyện của người . Ta sẽ giúp người sắp xếp an bày một hôn lễ, phái người báo tin cho Bạch Tử Họa, nếu trong lòng hần quả thực có người, định sẽ không phụ người. Như hần không đến, từ nay về sau người liền bỏ đi ý nghĩ này, an tâm canh giữ ở địa cung, cũng không

cần có ý nghĩ không nên nghĩ nữa!”

Thiên Tầm không thể tin được vào lỗ tai của bản thân, phụ vương muốn an bài nàng cùng sư phụ thành thân?

Ngoài trừ kiếp sợ bây giờ đầu óc của nàng chỉ thấy đầu óc mơ mơ hồ hồ, không biết như thế nào trở về tẩm cung, ngồi trên giường mình vừa sợ vừa run.

Nàng cùng sư phụ thành thân? Có thể chứ? Thật sự có thể chứ?

Quý Tiêu suy nghĩ kỹ càng cân nhắc thiệt hơn, hẳn cùng với Bạch Tử Họa giao chiến hẳn biết thiên hạ này khó có người có thể làm đối thủ của Bạch Tử Họa, đánh nhau tổn sức như vậy, không hề có ý nghĩa.

Lại thêm Thiên Tầm đối với Bạch Tử Họa một lòng say mê đến mất cả thần chí, biện pháp như vậy vẹn cả đôi đường? Hoặc là làm cho bọn họ thành thân? Một cái ý niệm nhảy ra trong đầu Quý Tiêu, điều kiện là nếu Bạch Tử Họa đáp ứng, Quý Tiêu hẳn sẽ thừa cơ cướp đoạt lại thần khí.

Đây là phương pháp một hòn đá ném hai con chim, nhất là đúng ngay ý muốn của Thiên Tầm, làm cho nàng từ nay an tâm thay hẳn tiếp nhận vị trí quý vương, hai là nếu Bạch Tử Họa cùng Thiên Tầm lấy nhau, vậy thì hẳn cũng sẽ không thể sẽ cùng quý môn đối lập, về lâu về dài chuyện này rất có lợi.

Biện pháp này không sai, liền coi xem Thiên Tầm trong lòng Bạch Tử Họa có vị trí như thế nào.

Hắn viết một bức thư đưa cho Âm Chấp đưa đi, Âm Chấp tiếp, lại ọ cúi đầu trong nháy mắt rồi tan nát, bất quá không có người thấy.

Bức thư được đưa tới cửa của Trường Lưu, Bạch Tử Họa xem xong sau đó trầm mặc không nói, Ma Nghiêm cướp lấy cẩn thận xem, không khỏi mắng to: ” Quý Tiêu này, lại còn nói cái gì muốn cho Tử họa cùng con gái hắn thành hôn, thật sự là ý nghĩ kỳ lạ, thiên hạ chê cười, tử họa làm sao có thể cùng người của quý môn có quan hệ gì! Hắn đúng là người không biết xấu hổ, cho rằng thiên hạ này mọi người đều cùng một loại như hắn không biết xấu hổ sao! Tử Họa không cần để ý tới hắn! ...”

Lải nhải, tức giận bất bình. Sinh Tiêu Mặc nghe Ma Nghiêm nói như thế cũng chấn động, lấy bức thư qua nhìn kỹ, lại không khỏi buồn cười, chính là không dám biểu lộ, chỉ lấy ánh mắt tà nghệ nhìn Bạch Tử Họa cùng Ma Nghiêm.

Người trong cuộc còn không nói một lời, đại sư huynh người liền tại đây tức giận mắng to, hơn nữa biểu cảm của Bạch Tử Họa mang theo một tia ái muội không rõ, có chút ý tứ!

Đêm khuya, Đông Phương Vực Khanh tới chơi với Bạch Tử Họa, Bạch Tử Họa lạnh lùng hỏi hắn có chuyện gì, hắn lại chỉ cười nói hắn vội tới chúc mừng tân hôn!

Dị Hủ các có thông tin thật nhanh, không gì không biết a!

Bạch Tử Họa không quan tâm hắn, hắn lại đột nhiên quý dị cười nói: “Ta có một việc rất quan trọng đặc biệt đến đây nói với ngươi. Ta đảm bảo, ngươi như nghe xong, nhất định sẽ đi cùng Thiên Tầm thành hôn!”

Đông Phương Vực Khanh trên khuôn mặt biểu hiện ta đây nắm rất chắc ngươi sẽ đi, Bạch Tử Họa lạnh lùng nhìn hắn, hắn lại muốn giờ trò gì?

“Hôn phách Tiểu Cốt ở trong cơ thể Thiên Tầm.”

Câu nói đó thanh âm không lớn, nghe vào trong tai Bạch Tử Họa lại như sét đánh!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Chân tướng rõ ràng

Thật ra sau khi gặp Bạch Tử Họa ở quán trà lần trước, trong lòng Đông Phương Vực Khanh đã cảm thấy nghi hoặc. Đông Phương rất rõ Bạch Tử Họa là người như thế nào, hẳn không phải là loại người tùy tiện có thể nhặt một đứa trẻ rồi xem như nó là Hoa Thiên Cốt, đây không phải là tác phong một của một thượng tiên Trường Lưu như hắn.

Con nhóc đó có lai lịch như thế nào, dị hủ các là nơi mà tất cả các bí mật đều có thể biết được, nhưng hắn đã triệu tập tất cả các lưỡi để hỏi suốt 3 ngày đêm vẫn không tìm được bất cứ thứ gì về dấu vết của con nhóc đó.

Đứa bé này, cả lục giới cũng không ai biết được nàng từ đâu đến.

Đông Phương Vực Khanh nghĩ tới một môn cấm thuật đã thất truyền từ lâu của Dị Hủ các, nếu có chuyện thật sự muốn biết nhưng không cách nào biết được, thì hãy đem tất cả các lưỡi Dị Hủ các có được ngâm vào trong Âm Bà Đình, dùng lửa đen thiêu, sau đó triệu hồi thiên kính thượng cổ, muốn biết chuyện gì thì hỏi nó, nó nhất định sẽ đưa ra một đáp án khiến người hỏi vừa lòng.

Nhưng mà, chỉ có thể hỏi một chuyện thôi.

Thế giới rất rộng lớn, lưới là những thứ cơ bản của Dị Hủ các, nếu không có những cái lưới này, các Các chủ sẽ không giờ biết được những chuyện của thiên hạ nữa.

Đông Phương Úc Khanh suy nghĩ rất nhiều lần đến biện pháp không thể làm đó, những sự nghi hoặc càng lúc càng dày vò hấn, mà Thiên Tầm hấn cũng không thể nào bỏ qua được.

Trực giác nói với hấn, trên người đứa bé đó có thứ hấn muốn.

Cuối cùng hấn hạ quyết tâm, quyết định dùng Âm Bà Đình để ngâm các đầu lưới mình đang có, triệu hồi ra huyền thiên cảnh để có được đáp án khiến hấn cảm thấy lo sợ nửa ngày nay.

Hình ảnh của huyền thiên cảnh nói cho hấn, hồn phách của Tiểu Cốt đang nằm ở trong tim đứa bé đó. Đó chính là Tiểu Cốt sao?

Đáp án là phủ định.

Thiên Tầm là con của Bạch Liên và Quý Tiêu, nhưng nó còn chưa thành hình đã bị Bạch Liên vứt bỏ, nó chính là một thân thể không có linh hồn. Hồn phách của Tiểu Cốt luân hồi vừa may gặp được thân thể này, hai bên liền thuận lợi kết hợp lại với nhau.

Hoa Thiên Cốt mượn thân thể này để nhập thế, vậy đứa bé này có thể là ai, không thể nói đó là Tiểu Cốt cũng không thể nói không phải.

Hồn phách của Hoa Thiên Cốt trong thân thể Thiên Tầm chỉ cần thoát ra, nhập lại luân hồi thì đó sẽ là Tiểu Cốt.

Thiên Tầm nếu không có hồn phách của Tiểu Cốt thì cũng chỉ là một thể xác. Nó sẽ như thế nào, đó không phải là thứ mà Đông Phương phải quan tâm.

Nhưng không ai có khả năng có thể thả hồn phách của Tiểu Cốt ra, chỉ có một phương pháp duy nhất, đó chính là thấu tâm.

Không sai, muốn lấy linh hồn của Thiên Tầm thì phải đặt cô bé ở Âm Bà Đình luyện đến bảy bảy bốn mươi chín ngày, sau đó có thể phóng xuất hồn phách của Tiểu Cốt.

Thân thể của Thiên Tầm rất đặc biệt, những tổn thương bên ngoài có thể phục hồi trong nháy mắt, muốn lấy linh hồn của cô bé thì chỉ có cách này. Hoặc là cô bé cam tâm tình nguyện đi vào hoặc là được người nàng yêu thương nhất đặt vào.

Mình phải là nơi không thể tùy tiện vào. Đông Phương Úc Khanh cũng không thể đến được, hấn đang khổ sở suy nghĩ cách thì nghe được tin Quý Tiêu cầu hôn Bạch Tử Họa.

Đông Phương lập tức ý thức được đây chính là cơ hội tuyệt vời nên hấn lập tức nói việc này cho Bạch Tử Họa.

Ý tứ của hấn rất rõ ràng, muốn Bạch Tử Họa giả vờ thành thân với Thiên Tầm sau đó nhân cơ hội lấy linh hồn của Thiên Tầm, luyện hóa ra hồn phách của Hoa Thiên Cốt, cho nhập luân hồi, như vậy Tiểu Cốt có thể trở về một lần nữa!

Mà Minh quân mất đi người thừa kế chắc chắn sẽ không chịu nổi đả kích này, hấn sẽ e ngại việc thả yêu thần mê hoặc thiên hạ ra.

Như vậy là đẹp cả đôi đường, Đông Phương không nghĩ là Bạch Tử Họa có thể vì lý do gì mà cự tuyệt!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Đêm động phòng hoa chúc

Hôn lễ là thời khắc quan trọng nhất trong cuộc đời của mỗi cô gái, mang theo sự chờ mong, vui sướng, mang theo tất cả những ước vọng tốt đẹp đối với cuộc sống trong tương lai, chờ đợi người mình yêu thương vén lên chiếc khăn hi trên đầu. Từ nay về sau, gắn bó làm bạn, giống như cây tử đằng bám trên thân cây cô thụ, mãi mãi không xa rời.

Thiên Tầm ngồi yên ở trên giường hi, mũi hi đặt trên đầu có trọng lượng không nhẹ, nhưng nàng cũng không thể bỏ xuống để hoạt động thân mình một chút. Cứ ngồi yên như vậy, từ lúc mặt trời lặn cho đến lúc trăng lên cao. Nhưng ở nơi này không có ngày, không có đêm, không có cả bốn mùa, nàng chỉ biết là mình đã đợi thật lâu, lại không biết nói rốt cuộc là bao nhiêu lâu.

Thời gian trôi qua giống như cách ba đời ba kiếp, lúc khăn hi được kéo ra, Thiên Tầm theo mép khăn nhìn tới một thân ảnh màu trắng quen thuộc đến suốt đời không thể quên, từng giọt lệ giống như trân châu thi nhau rơi xuống, sự phụ...

Mà thân ảnh màu trắng kia đứng cách trước mặt nàng ba thước, cũng bất động.

Thiên Tầm chậm rãi tháo khăn hi trên đầu xuống, hai mắt đắm lệ mông lung nhìn người mình ngày đêm khổ sở mong nhớ nhưng không được gặp. Vẫn là một thân trắng như tuyết không nhiễm chút bụi trần, vẫn là mái tóc đen dài, ve mặt bình tĩnh đậm mực như nước, một người như vậy, cùng với nơi địa phủ âm u dữ dội này không phù hợp, khiến cho cả căn phòng đỏ tươi trở nên chói mắt.

Nàng biết, sẽ không thể, vốn nàng nghĩ hẳn sẽ không tới, nhưng cuối cùng hẳn lại đến đây.

Thiên Tầm chậm rãi đứng lên, đi về phía Bạch Tử Họa, mỗi bước đều giống như cách cả ngàn năm, cuối cùng nàng cũng đứng trước mặt hắn.

Nàng nhìn hắn, hắn cũng nhìn nàng, giống như La Sát Hải lần đầu gặp lại.

“Sư phụ là tôi thu hồi thứ quan trọng“, Thiên Tầm từ trên thất lưng tháo xuống Cung Linh mà nàng mang bên mình ngày đêm không rời “Tiểu Thiên biết, thứ này không phải là của Tiểu Thiên, hôm nay liền đưa nó trả lại cho sư phụ.”

Đem Cung Linh lạnh lẽo đặt vào lòng bàn tay, Thiên Tầm vạn phần không muốn buông tay, lại ngẩng đầu nhìn Bạch Tử Họa, sóng mắt lưu chuyển “Tiểu Thiên cũng có đồ vật để ở chỗ sư phụ, hôm nay cũng muốn thu hồi.”

Môi đỏ hôn lên khóe miệng lạnh lẽo, đúng vậy, Bạch Tử Họa nợ nàng một nộ hôn, hẳn sai ở chỗ là đã hôn nàng.

Bạch Tử Họa cũng ngây ngốc trong một khắc, hẳn liếc mắt nhìn Thiên Tầm thật sâu một cái, rồi đi không quay đầu lại, chỉ chừa lại cho Thiên Tầm một bóng dáng mà nàng đã sớm khắc sâu vào trong sinh mệnh.

Đúng rồi, sư phụ làm sao có thể cùng mình thành thân, hẳn ngay cả hi bảo cũng chưa đổi, có lẽ hẳn cuối cùng cũng vẫn chỉ là đến nhìn mình. Mình là người của Minh phủ, làm sao có thể so sánh với Tiểu Cốt, ngày ấy lúc sư phụ cho nàng Lưu Ly Yên Hóa ta cũng đã biết rồi, mặc dù giống như một đứa ngốc nhưng nàng vẫn không chịu buông tay.

Tình yêu giống như khi hai người cùng kéo một sợi dây thun, người bị thương luôn là người buông tay sau cùng.

Hôm nay đem Cung Linh trả lại cho sư phụ, sợ là về sau ngay cả một tiếng sư phụ cũng không thể gọi rồi.

Đúng vậy, không phải là của mình, chưa bao giờ có được thì làm sao mất đi!

Bạch Tử Họa vội vàng rời khỏi Minh phủ, trong đầu hẳn rối rắm, ngày ấy sau khi Đông Phương đem sự thật nói cho hắn biết, liền giao nhiệm vụ cho hắn phải lấy được tâm của Thiên Tầm.

Ngày cử hành hôn lễ, hắn ngồi trong Tuyệt Tình điện, trong đầu cũng điên đảo, mắt thấy cũng sắp đến hừng đông, hắn bị ma xui quỷ khiến lại đến Minh phủ. Một bóng dáng nhỏ bé mặc một tầng hi bảo đỏ thắm ngồi trên giường không nhúc nhích, cả một buổi tối nàng vẫn ngồi như vậy sao.

Đến khi Thiên Tầm bước đến trước mặt hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn, bên trong ánh mắt kia người mù cũng có thể nhìn ra được tình yêu tràn đầy cùng tưởng niệm của nàng đối với hắn. Một cô bé lại yêu hắn sâu như vậy, mà nguyên nhân sợ là do nộ hôn sai lầm của hắn.

Vân Sơn tám năm sớm chiều ở chung, một tác cũng không rời, tình cảm của Bạch Tử Họa đối với Thiên Tầm đã sớm giống như làn da trên người. Tình thương của cha? Tình sư đồ? Tình yêu nam nữ? Hẳn cho tới bây giờ phân không rõ cũng không cần phân, thế giới ở Vân Sơn chỉ có hai người bọn họ, nếu có thể cứ tiếp tục kéo dài như vậy, thế giới cỡ nào đơn giản cỡ nào tốt đẹp!

Tuy rằng Đông Phương liên tục nhắc nhở hắn, Thiên Tầm kia chỉ là một cơ thể không hồn không kém, nói hẳn ngàn vạn lần phải phân rõ, không nên bởi vì nhất thời không đành lòng mà đánh mất cơ hội khó có được này.

Nếu hẳn thật sự không làm được, chẳng lẽ bởi vì nàng yêu hắn, hẳn liền có quyền tự tay lấy đi tim của nàng? Từ nay về sau coi nàng như cây cỏ? Cho dù bởi vì Tiểu Cốt mà sinh ra tình yêu, cũng không thể khiến cho hắn hạ sát chiêu với nàng, đó không phải Bạch Tử Họa.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Mỹ nam kế

Đông Phương đợi Bạch Tử Họa cả một đêm tay không trở về, tức giận không nói được câu nào, đành phải phần hận rồi đi. Hừ, không có Bạch Tử Họa, Đông Phương Úc Khanh hẳn đâu phải là không có biện pháp nào khác.

Một người phạm như hắn làm sao có thể đến Minh giới được, suy nghĩ nửa ngày, chỉ có thể tìm Sát Thiên Mạch hỗ trợ, Ma giới hay Minh giới thì cũng cùng một mạch, việc này hẳn là không làm khó được hắn.

Sát Thiên Mạch vốn đang ngủ ở ngủ để mỹ dung bị Đông Phương đánh thức, cực kỳ bất mãn, hấn một bên ngáp một bên miễn cưỡng hỏi Đông Phương có việc gì mà tìm hấn, quấy nhiễu giấc mộng đẹp của hấn. Đông Phương Úc Khanh đem sự tình nói với Sát Thiên Mạch một lần sau đó hấn giặt mình, đổi nấp đẹp trưng lớn.

Cái gì?!

Sát Thiên Mạch không quan tâm mở đầu, trải qua, kết cục, hấn chỉ quan tâm một sự kiện, Tiểu Cốt không chết, nàng đã trở lại. Về phần muốn cứu Tiểu Cốt trước tiên phải giết Thiên Tầm, theo hấn cũng không coi là trọng điểm.

“Lão bạch thất thủ?”

“Hấn cần bản là bỏ cuộc! Không cần lo cho hấn, bằng thực lực của hai người chúng ta, còn không nghĩ ra biện pháp cứu Tiểu Cốt?”

“Ừ ừ, nhưng mà, Bạch Tử Họa hấn trước kia yêu Tiểu Cốt sâu đậm như vậy, hấn không có tư cách một mình độc chiếm Tiểu Cốt!”

Hai người thương lượng nửa ngày rốt cục cho ra phương án hoàn mỹ, mỹ nam kế!

Kế hoạch A: Sát Thiên Mạch đi cùng Quý Tiêu lôi kéo làm quen, giả bộ ngưỡng mộ Thiên Tầm đã lâu, làm ra bộ dáng con rể hoàn hảo, nhìn xem có thể hay không lừa Thiên Tầm ra ngoài, lừa gạt nàng hoặc khiến cho nàng yêu Sát Thiên Mạch để hấn lấy được tâm của nàng.

Kế hoạch B: Nếu Sát Thiên Mạch không thể thành công, vậy chứng minh cô bé này không thích nam nhân xinh đẹp, vậy đổi sang Đông Phương. Đông Phương bề ngoài tuấn tú nhã nhặn thư sinh, cũng mê đảo hàng vạn hàng nghìn cô gái. Hơn nữa hấn rất am hiểu cách làm thế nào để khiến một cô gái vui vẻ, để lừa một cô gái trong sáng lại càng không có khó khăn gì!

Cùng một mục đích, lừa Thiên Tầm hoặc là khiến cho nàng yêu Đông Phương, để cho Đông Phương móc tim của nàng.

Mọi người đau lòng cho Tiểu Cốt bao nhiêu, thì đối xử với Thiên Tầm tàn nhẫn bấy nhiêu!

Có lẽ là bọn hấn đã quên một việc quan trọng nhất, ở trong lòng Thiên Tầm, Bạch Tử Họa là không thể thay thế!

Ma quân Sát Thiên Mạch tới chơi, Minh Vương Quý Tiêu không có lý do gì không thấy. Hấn vốn đang nổi nóng, Bạch Tử Họa lại đứng đứng, hấn đã hạ mình như vậy rồi mà hấn dám không cảm kích chút nào! Cũng tốt, Quý cơ từ nay về sau sẽ hoàn toàn hết hy vọng với hấn rồi!

Sau một lúc hấn huyền khách sáo, Sát Thiên Mạch không để mất thời cơ, sớm nghe nói Minh Vương không lâu trước đã tìm được ái nữ thất lạc đã lâu, Minh Vương đối với nàng yêu thương có thừa, hôm nay cũng muốn được diện kiến, chẳng biết có được không.

Quý Tiêu đồng ý, Sát Thiên Mạch rốt cục gặp được Thiên Tầm, mà Thiên Tầm, cũng kêu hấn: “Tỷ tỷ hảo.”

Sát Thiên Mạch bất động thanh sắc, cười hỏi Thiên Tầm: “Cả ngày ở nhà chắc là buồn chán lắm, tỷ tỷ mang người đi ra ngoài chơi được không?”

Quý Tiêu thấy Sát Thiên Mạch đối với Thiên Tầm phá lệ chiều cố, cũng không nghi ngờ hấn, để cho Thiên Tầm đi ra ngoài giải sầu đi, còn hơn so với Bạch Tử Họa rầu rĩ không vui.

Thiên Tầm đều đã quên không khí bên ngoài có dạng gì rồi, cảm giác gió thổi ở trên mặt, khắp nơi cỏ xanh cùng hoa cỏ, đất mềm thực thoải mái! Bên tai có tiếng chim hót, bên mũi có hương thơm. Thế giới thật tốt đẹp!

Sát Thiên Mạch nhìn Thiên Tầm, trong mắt lại có thâm ý, hấn nhất định phải lấy được tim của nàng.

Sát Thiên Mạch tìm đến Thiên Tầm càng ngày càng thường xuyên, Quý Tiêu cũng không ngăn cản, chỉ nghĩ bọn họ đi chung quanh du ngoạn, hoặc là, hấn coi Sát Thiên Mạch là con rể?

Minh Vương các đời, điều quan trọng nhất là truyền mắt Quý Vương cho đời tiếp theo, thời gian của Quý Tiêu không còn nhiều, hấn phải tranh thủ trong lúc còn có khả năng, sắp xếp tất cả cho Thiên Tầm thật tốt.

Luôn luôn có nhiều lựa chọn tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Giống như đã từng quen biết

Nửa tháng sau, Sát Thiên Mạch sau khi tìm được Đông Phương Vực Khanh, hướng hấn lại kể về mình có bao nhiêu khổ sở.

Tiểu Cốt đầu cứng như đá đao thương bất nhập, cứng mềm đều không ăn! Hắn đã liều mạng đối với nàng phóng điện tất cả đều vô dụng, Tiểu Cốt hoàn toang thờ ơ với hắn!

Giống như ăn nhö, Sát Thiên Mạch kêu Tiểu Cốt lột da rồi dứt cho hắn ăn, Tiểu Cốt không lay chuyển được, miễn cưỡng lột một viên đưa đến bên miệng hắn. Hắn còn chưa có há mồm đâu, nàng đã buông tay thả ra, quả nhỏ nhỏ bé đáng thương lăn lông lốc trên đất, cuối cùng thì không có cách nào ăn được.

Lại giống như, hắn nói Tiểu Cốt a, tỷ tỷ giúc nguoi bắt mạch nha, nhân cơ hội này bắt lấy tay nhỏ bé của nàng sờ sờ xoa bóp, mỗi lần như vậy nàng chạy so với thỏ còn nhanh hơn.

Còn nữa nha, Sát Thiên Mạch nói trời nóng quá, đem quần áo cưỡi bớt, cổ áo là kéo rộng ra, cổ ý lộ ra làn da trắng như tuyết hoàn hảo của hắn cùng đáng người tuyệt đẹp khiến người phun máu mũi. Tiểu Cốt lại mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, nhìn xung quanh, chính là không nhìn qua bên hắn.

Sát Thiên Mạch lòng tự trọng bị tổn thương nghiêm trọng, lấy một người có sắc đẹp tuyệt thế như hắn, tùy tiện đứng một chỗ, mọi người đều phun máu mũi, nên té xiu đều té xiu, đã toàn lực phóng điện như vậy cư nhiên đối với Tiểu Cốt lại không trị được.

Đồng Phương Vực Khanh nghe hắn nói mắt tròn trắng, Sát Thiên Mạch này chỉ biết dùng sắc dụ, nông cạn! Phải dùng tâm!

Đồng Phương nghĩ nghĩ, nói ra phương án hoàn mỹ, sau một lúc nói giao cho Sát Thiên Mạch, Sát Thiên Mạch nghe xong bội phục sát đất, đúng là thư sinh đầu óc rất tốt, cư nhiên có thể nghĩ ra chủ ý tốt như vậy! Bất quá thật sự có thể so sánh hắn thì cách này có thể dùng được? Đồng Phương rống với hắn: “Vậy nguoi có làm hay không làm!”

Sát Thiên Mạch không nói gì đáp ứng phôi hợp.

Một ngày Sát Thiên Mạch lại tìm một cơ hội đem Tiểu Cốt kêu lại, mang nàng đến rừng cây nhỏ trước kia bọn họ thường đến, đột nhiên nói đến nhân gian có gì thú vị, đặc biệt thức ăn rất ngon, Sát Thiên Mạch kêu Tiểu Cốt đợi ở rừng cây, để hắn đi mua, Thiên Tầm đành phải theo hắn đi.

Thiên Tầm ngồi ở trên cỏ, nhằm chán nhìn mặt hồ trước mặt, thời tiết rất đẹp, ánh sáng mặt trời chiếu ở trên mặt hồ nước trong vắt, long lanh, rất là đẹp mắt.

Một mình ngồi ngốc, nàng lại bắt đầu miên man suy nghĩ, tuy rằng là hôn lễ không hoàn thành, bản thân có phải hay không một nửa đã là người của sư phụ, ôi nha, đột nhiên suy nghĩ như vậy lại cảm thấy xấu hổ.

Ngẩn người nên nàng không có chú ý tới trong bụi cỏ có một con rắn màu xanh cùng màu với bụi cỏ không để ý thì sẽ không nhận ra đang lặng lẽ tiến gần đến, đó là một loại rắn kịch độc, con rắn này quanh người phát ra ánh sáng quỷ dị.

Thiên Tầm chỉ cảm thấy trên chân đột nhiên đau xót, cúi đầu vừa thấy là điều xà sọ tới mức nhảy lên cao, mà rắn kia lại tức biến mất. Thiên Tầm bị rắn cắn, miệng vết thương trên đùi nhanh chóng khép lại, hoàn toàn không lưu dấu vết, nhưng này độc tố lại cấp tốc xông vào máu, một lát liền lan ra toàn thân.

Nàng bắt đầu thấy đau đầu chóng váng, tay chân rã rời không thể đứng lên, thậm chí không tốt trúng độc, cả người lại hoàn toàn xụi lơ ở trên cỏ, đang mê man bên tai lại nghe được giọng nói: “Cô nương nguoi bị gì vậy?”

Nàng hoàn toàn không thể trả lời, kia nam tử liền trái lại tự ôm lấy nàng theo một hướng mà chạy đi, nàng rất nhanh ngất đi nên không biết gì.

Thời điểm tỉnh lại, Thiên Tầm phát hiện bản thân nằm trên một chiếc giường bằng trúc, cách đó không xa có một người ngục trên bàn, nhìn từ phía sau có vẻ như là một thư sinh. Hắn nghe thấy âm thanh, quay đầu thấy Thiên Tầm ngồi dậy, đối nàng âm áp cười, “Nguoi tỉnh?”

Thiên Tầm nhìn nụ cười kia lại có vài phần quen mắt, thật giống như nơi nào gặp qua rồi.

Thư sinh kia ngồi vào trên giường, một bàn tay ấm áp xoa lên cái trán nàng, từng đốt ngón tay tinh tế trắng nõn “Thật tốt, không phát sốt! Cô nương nguoi vừa mới bị rắn cắn, ta đã giúp nguoi giải độc, hiện tại hắn là không có việc gì.

Về sau nếu ra ngoài đi dạo một mình nhất định phải chú ý an toàn, hiện tại mùa xuân các loại rắn đều bắt đầu xuất hiện, nguoi nhất định phải cẩn thận nga.”

Trong giọng nói là tràn đầy quan tâm cùng săn sóc thanh âm dễ nghe.

“Đúng rồi, tại hạ Đồng Phương Vực Khanh, còn chưa có hỏi tên của cô nương?”

“Ta gọi là Thiên Tầm.”

Thiên Tầm nhìn gương mặt tuấn tú trước mắt, không biết vì sao trong lòng thế nhưng sinh ra vài tia ấm áp, tự dung cảm thấy có thể yên tâm cùng tin nhiệm người trước mắt này.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Giải bày nỗi lòng

Tốt không ngoài dự liệu, Sát Thiên Mạch rốt cục hô to gọi nhỏ tìm được Thiên Tầm, không hề lo âu, Đông Phương Vực Khanh cùng Sát Thiên Mạch là bạn cũ tri kỉ, một điểm không kỳ quái, Sát Thiên Mạch sau này tìm Thiên Tầm đều là Đông phương này dẫn theo.

Quý Tiêu cùng Quý Si gần đây giống như đang bận chuyện gì đó, mà lần này Âm Chấp cũng đi theo, trong địa phủ chỉ còn lại Thiên Tầm. Sát Thiên Mạch liền khuyến khích Thiên Tầm kêu nàng ở chỗ Đông Phương Vực ở vài ngày, bằng không một người ở nhà rất nhàm chán. Mà Thiên Tầm cũng thật thích nơi của Đông phương, nên đồng ý.

Đông Phương Vực Khanh ở trong núi, ở một nơi hẻo lánh, dùng gỗ trúc dựng ngôi nhà nhỏ bên trong có mấy gian phòng, mà trong nhà tất cả gia cụ cùng đồ vật đa số đều làm từ trúc, nhìn giữa nhà là một gian phòng đặc biệt tao nhã, tươi mát thoát tục, xung quanh là rừng trúc, càng thanh u yên tĩnh.

Mặc dù không giống như vân sơn rời xa trần thế, không dính bụi trần, nhưng đối Thiên Tầm mà nói đây là một nơi có thể tĩnh tâm.

Liên tục vài ngày, Thiên Tầm đều ở lại nhà Đông phương, mà Sát Thiên Mạch nói bản thân có việc quan trọng cần phải giải quyết, nhờ Đông Phương Vực Khanh nhất định phải hảo hảo chiều cổ Tiêu Cốt của hắn, Đông phương cam đoan nhất định có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Sát Thiên Mạch muốn mang Thiên Tầm đi coi nhiều cảnh quan ở các nơi khác nhau, Đông Phương lại thích mang Thiên Tầm xuống nhân gian, ở đó rất náo nhiệt. Thiên Tầm đối với nhân gian hoàn toàn mù tịt không biết gì, bất quá lần này nàng có thể đi chơi cùng ăn nhiều món ngon rồi.

Đông Phương Vực Khanh thật dễ dàng dỗ nàng vui vẻ, lúc thì trang sức tinh tế, lúc thì lại là quần áo đẹp đẽ, một hồi lại là cái gì đó chơi rất vui, tóm lại mỗi ngày đều có kinh hi hơn nửa mỗi loại đều khác nhau.

Đông Phương thận trọng, đem Thiên Tầm chăm sóc mọi việc rất chu đáo, không giống như Âm Chấp mọi việc làm đều cung kính, loại chăm sóc cẩn thận này giống như một người nam tử đối với người trong lòng, Thiên Tầm tuy rằng trẻ tuổi, nhưng cũng nhận ra Đông Phương đối với nàng như vậy là không đúng.

Lúc trước Thiên Mạch dùng đủ mọi cách nhưng là đối với nàng chỉ có ý nghĩ trêu đùa, nhưng Đông Phương lại không giống như vậy, tình cảm của hắn lại như mưa dầm, thấm vào ruột gan, làm cho người ta thập phần thư thái mà không cách nào từ chối.

Cảm nhận được tình ý hắn dành cho mình, Thiên Tầm cảm thấy trong lòng thật có lỗi, trong lòng nàng chỉ có một Bạch Tử Họa. Nếu trước đây không có Bạch Tử Họa, Đông Phương kỳ thật là một lựa chọn không tồi. Bất quá đáng tiếc a, Thiên Tầm là một người cố chấp, một khi nhận định người nào đó sẽ không thay đổi.

Không thể làm tình nhân vậy làm bằng hữu đi, tốt nhất là bằng hữu, giống như Lỗ Lão Lục cùng Tiểu Thất như vậy, tuy rằng không có huyết thống, hoặc là không phải quan hệ tình yêu, nhưng cũng là người thân quan trọng nhất của nàng trên đời này.

Ý nghĩ tốt đẹp cỡ nào, ngược lại hiện thực thật tàn khốc a!

Thế thì có làm sao, tuy rằng cuối cùng biết kia đều bất quá âm mưu, cũng thà rằng nguyện ý tin tưởng đó là sự thực cũng không muốn tin đó là lừa dối.

Đó là khát vọng chân tình của nàng, đáng tiếc cũng không có ai biết, bởi có nhiều người nói nàng không nên có mặt trên thế giới này, này trong đó còn bao gồm mẫu thân nàng, mọi người hoàn toàn đều nói nàng nên chết đi.

Một khi có người đối với Thiên Tầm ôn nhu, hoàn toàn không thể đoán được người trong lòng lại sắp gặp tai ương gặp đầu, đây là số mệnh cả đời nàng từ đây bắt đầu.

Lúc trước mỗi lần nghĩ lại mọi việc từ trước tới bây giờ, hỏi lại bản thân, hối hận sao? Mà nếu vận mệnh thật sự cho nàng cơ hội một lần nữa, chỉ sợ đáp án vẫn là giống nhau.

Nàng kỳ thực chưa bao giờ hối hận. Cho dù biết rõ phía trước là vách núi sâu thẳm, nàng vẫn không có ý quay đầu lại, thành toàn Bạch Tử Họa, càng là thành toàn chính nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Bạch Tử Họa rơi xuống Tuyệt Tình Trì

Núi Thái Bạch, dưới ánh chiều đỏ như máu, Quỷ Tiêu Quỷ Si dẫn một đội quân đối đầu với một đội tiên môn mà Bạch Tử Họa dẫn đầu. Quỷ Tiêu lạnh lùng nói: “Bạch Tử Họa, lần nào ngươi cũng phá hỏng chuyện tốt của ta, ta còn chưa tính toán với ngươi, nhưng Thiên Tầm đâu làm gì ngươi mà ngươi lại dám phụ nó như thế, đúng là quá vô tình. Ngươi đã bất nghĩa trước thì cũng chớ có trách ta ra tay không lưu tình!”

Quỷ Tiêu đột nhiên tấn công, Bạch Tử Họa lập tức đối phó, nhưng rất nhanh, hắn phát hiện hôm nay Quỷ Tiêu có vẻ hơi đuối sức, mới qua vài chục chiêu mà đã rõ ràng xuống hạ phong. Chưa đến trăm chiêu, Quỷ Tiêu bại lui, Quỷ Si và minh Binh tiếp tục gắng gượng chống trả.

Đúng vào thời khắc khẩn trương, đột nhiên phía chân trời từ xa có ngọn lửa hoa mỹ dâng lên, leo cao đến tận trời, ánh sáng chói mắt chưa đến tầng mây trắng đã biến mất không còn, người khác không nhìn thấy ngọn lửa ấy, chỉ có Bạch Tử Họa là có thể nhìn thấy, hắn lập tức căng thẳng, Thiên Tầm!

Cha của nàng, em trai của nàng đều ở đây, chẳng lẽ để lại một mình nàng, bị gặp nguy hiểm gì rồi sao? Nếu không thì sao lại dùng Huyền Thiên Yên Hóa mà hắn đưa nàng? Không đợi Bạch Tử Họa nghĩ lại, chân trời lại có một ngọn lửa dâng lên, lần thứ hai, gần như không tạm dừng, lần thứ ba!

Bạch Tử Họa nhất thời cảm thấy lòng như lửa đốt, không lòng dạ nào ứng chiến. Lại thấy Ma Nghiêm và Sanh Tiêu Mặc cũng sắp thắng, hắn đi bây giờ cũng không có ảnh hưởng gì, liền lớn tiếng dặn dò bọn họ ứng chiến cẩn thận, hắn có việc phải đi trước. Lối còn chưa dứt, người đã hướng bay về phía ngọn lửa đang chân trời.

Bạch Tử Họa rất nhanh phát hiện địa điểm phóng ra Lưu Ly Yên Hóa lại là Tuyệt Tình điện ở Trường Lưu sơn! Hắn cực kỳ nghi hoặc, dưới chân lại không hề giảm tốc độ lại, nhanh chóng đi đây cửa Tuyệt Tình điện ra, cảnh tượng trước mặt cơ hồ khiến hắn phát ngất, đó là Tiểu Cốt?!

Bóng dáng màu trắng nhỏ xinh ấy vốn đưa lưng về phía hắn, nghe được âm thanh liền quay lại, mái tóc bành bao đáng yêu ấy, đôi mắt to tinh xảo đặc sắc, khuôn mặt bầu bĩnh kiều diễm, cầm Đoạn Niệm kiếm trong tay, không phải là người mà Bạch Tử Họa ngày đêm tương tư – Hoa Thiên Cốt sao?!

“Tiểu Cốt...?!”

Bạch Tử Họa không thể tin được hai mắt của mình, Tiểu Cốt của hắn đã trở lại?!

Mà bóng dáng nho nhỏ ngọt ngào ấy mở miệng, chứng minh giúp hắn rằng đây không cảnh trong mơ: “Sư phụ, Tiểu Cốt đã về rồi!”

Giọng nói uyển chuyển thanh thúy giống như chim hoàng oanh ra cốc, lại khiến hắn muốn rơi lệ.

Hoàn Hư trong tay Bạch Tử Họa rơi leng keng xuống đất, hắn vội vươn tay ôm người trước mặt vào lòng, rất chặt, giống như muốn vùi nàng vào trong cơ thể mình vậy!

“Sư phụ, người làm Tiểu Cốt đau quá...”

Bạch Tử Họa vẫn không chịu buông ra, nói năng lộn xộn: “Tiểu Cốt, con đã tha thứ vì sư rồi sao? Con bằng lòng về nhà rồi sao? Từ nay về sau, không bao giờ rời khỏi sư phụ nữa đúng không?...”

“Vâng, về sau Tiểu Cốt sẽ vẫn ở bên sư phụ, không bao giờ đi nữa!”

Bạch Tử Họa không thể tin giấc mơ đã lâu của mình đã được thực hiện, Tiểu Cốt thật sự đã trở lại bên hắn lần nữa, hắn buông nàng ra, nhìn kỹ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, lại vuốt tay chạm lên, xác định tất cả đều là thật.

“Nhưng mà sư phụ, sao con lại nghe nói người lại thu một đệ tử khác, còn muốn thành thân với nàng thế? Tiểu Cốt chỉ rời khỏi một đoạn thời gian thôi, sư phụ đã thích người khác mất rồi, có phải người đã quên Tiểu Cốt rồi không?”

Nữ tử xinh đẹp đột nhiên sầu bi vô hạn, Bạch Tử Họa vội vàng giải thích: “Không, không phải, Tiểu Cốt, con nghe vì sư giải thích...”

“Con không tin con không tin!” Hoa Thiên Cốt đột nhiên kêu to lên, ánh mắt trở nên tàn nhẫn quyết tuyệt, sư phụ thay lòng đổi dạ, sư phụ thích người khác!”

“Không phải thế! Tiểu Cốt! Con hãy nghe ta nói!”

“Con không nghe con không nghe! Sư phụ thay lòng đổi dạ!”

“Vậy phải làm sao thì con mới có tin ta?!” tim Bạch Tử Họa như bị đao cắt, không biết chứng minh lòng mình chung thủy như thế nào!

“Vậy người hãy nhảy vào Tuyệt Tình Trì cho con xem đi, xem trong lòng sư phụ rốt cuộc có phải vẫn còn Tiểu Cốt hay không, trời đất chứng giám, hay là chân chừ, thay lòng đổi dạ!” giọng nói của Hoa Thiên Cốt trở nên u ám âm trầm.

“Được!” Bạch Tử Họa không suy nghĩ gì được, hắn chỉ nghe thấy Tiểu Cốt của hắn muốn hắn chứng minh tình cảm với nàng, hắn liền chứng minh cho nàng xem!

Áo bào trắng bay múa trong không trung, rơi xuống Tuyệt Tình Trì như bướm rặng gãy cánh, nước của Tuyệt Tình Trì vô tình ăn mòn người cuồng dại nhất trên đời này. Nước ăn sâu vào da thịt gây đau đớn làm hắn nhìn thấu sống chết, dù là người bị cắt da cắt thịt nhưng không nhúu mày một chút như Trường Lưu thượng tiên Bạch Tử Họa cũng phải đau đớn kêu lên.

Tiếng kêu rên ấy xuyên thủng phía chân trời, khiến vô số chim chóc của Trường Lưu kinh hãi bay đi, mà kẻ gây ra chuyện lại tàn nhẫn mỉm cười!

“Ha ha ha ha, Bạch Tử Họa, ngươi luôn phá hỏng nghiệp lớn của ta, lại phụ Quỷ cơ, ngươi không già không chết lại không thể giết được, nước của Tuyệt Tình Trì này là thứ duy nhất có thể trị ngươi! Đáng thương cho kẻ si tình, ngay cả ta cũng không đành lòng nhìn đâu! Ha ha ha ha...”

Thì ra là Quỷ Tiêu hóa thành Hoa Thiên Cốt, thừa dịp Bạch Tử Họa đau đớn không chịu nổi, thành công cướp đi ba thần khí của hắn trên Hư đỉnh, rồi đi như gió, chỉ lưu lại một câu quanh quẩn rất lâu trong không trung Tuyệt Tình điện: “Về sau nếu người còn muốn Quỷ cơ tha thứ cho ngươi thì hãy quỷ mà cầu xin nó đi!”

Tuyệt Tình điện, chỉ còn lại Bạch Tử Họa đau đớn tột cùng lại không thể chết, chỉ biết ngóc ngách lắm bả: “Tiểu Cốt, Tiểu Cốt!” giọng nói như khóc, thần phạt rơi lệ.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Thiên Tâm chết tâm

Sanh Tiêu Mặc thấy Bạch Tử Họa vội vàng rời đi, trong lòng lo lắng, thấy mình quân lui lại, hắn để Ma Nghiêm ở lại Thái Bạch tiếp tục phòng thủ giữa quân địch lại đến. Hắn vội vàng đuổi theo Bạch Tử Họa, vừa mới vào kết giới Trường Lưu, chợt nghe thấy Bạch Tử Họa kêu rên đau triệt nội tâm, hắn hoảng hốt, Bạch Tử Họa là người như thế nào chứ, đau đớn đến đâu cũng không rên một tiếng, bây giờ lại kêu rên như thế, thật không hiểu rốt cuộc đã xảy ra cái gì!

Khóe mắt thoáng nhìn một bóng dáng đen chợt lóe mà qua, Sanh Tiêu Mặc căn bản không có thời gian để ý tới, nhanh chóng lao vào Tuyệt Tình điện, cảnh tượng thảm khốc trước mặt khiến hắn không thể tin được!

Cả người Bạch Tử Họa đều ở trong Tuyệt Tình Trì, như lá thu tàn, nước ao vẫn đang ăn mòn da thịt, âm thanh kết kết rung động ấy, nghe mà hải hùng khiếp vía!

Sanh Tiêu Mặc vùng tay áo trắng lên, lời Bạch Tử Họa ra khỏi ao, đệ tử Trường Lưu lưu thủ nghe được động tĩnh cũng chạy tới ngoài Tuyệt Tình điện, Sanh Tiêu Mặc lại vùng tay áo đóng cửa lại, lãnh đạm nói: “Không có chuyện gì cả, các ngươi lui ra đi.”

Chương môn Trường Lưu bị nước Tuyệt Tình Trì ăn mòn đến tận xương, việc này nếu truyền ra thì Trường Lưu đâu còn mặt mũi nào nữa, Bạch Tử Họa đâu thể làm người được nữa!

Sanh Tiêu Mặc xem xét Bạch Tử Họa, lòng gần như lạnh ngắt, thế này còn là hình người nữa sao?

Hai mắt bị nước ao bắn vào nên đã bị mù, hầu như cả khuôn mặt đều bị ăn mòn, có vào chỗ thậm chí lộ ra xương trắng, áo bào trắng thấm máu tươi ướt sũng dính vào người, căn bản không thể cởi ra, khó có thể tưởng tượng nổi thân hình dưới áo trắng này đã bị hủy đến mức nào!

Sanh Tiêu Mặc truyền chân khí cho Bạch Tử Họa, hắn đã bết đau đớn nhưng lại ngắt đi.

Sanh Tiêu Mặc đưa Bạch Tử Họa vào phòng nghỉ, Ma Nghiêm cũng đã trở về Trường Lưu. Hai người đều biết trúng kế, thần khí bị cướp, Bạch Tử Họa trọng thương, mình quân cướp đoạt số thần khí còn lại dễ như trở bàn tay, xem ra không thể tránh yêu thần xuất thế, mệnh số nhất định không thể trái, chỉ có thể tuân theo ý trời!

Lúc Quỷ Tiêu trở lại địa phủ, Thiên Tâm đã về nhà, nàng biết phụ vương của nàng lại cướp thần khí, trong lòng cực kỳ lo lắng Bạch Tử Họa, Quỷ Tiêu nhìn thấu tâm tư của nàng, đôi mắt lạnh lùng nhìn nàng, nói ra những lời lạnh như băng khiến lòng Thiên Tâm cũng lạnh lẽo: “Vị sư phụ kia của con đã chết rồi, nhưng lúc hấp hối rồi mà trong lòng hắn vẫn không nghĩ đến con mà là Hoa Thiên Cốt, con có thể hoàn toàn quên hắn rồi.”

“Con không tin! Sư phụ lợi hại như vậy, sao có thể dễ dàng chết như thế được!” Thiên Tâm rõ ràng nghe được tiếng lòng mình tan nát.

“Thế đây là cái gì?” Quỷ Tiêu vút một thanh trường kiếm xuống đất.

Hoành Sương! Bạch Tử Họa chưa bao giờ để bội kiếm rời khỏi người!

Quỷ Si lại lạnh lùng nói: “Vương tử, chẳng lẽ phụ vương lại lừa tử sao!”

Thiên Tâm như thấy trời đất sụp đổ, hai mắt tối sầm, ngồi bệt xuống đất, lại nghe thấy em trai của nàng bỏ thêm một nhát:

“Vương tử, tử cùng tên Bạch Tử Họa ấy chung quy vẫn từng là thầy trò, kẻ tu tiên bọn chúng khi chết không có thi thể, tử lấy kiếm này rồi đào mộ chôn quần áo và di vật cho sư phụ tử đi!”

Thiên Tâm vô lực, không thể nói ra một câu, cha nàng và em trai cũng không để ý đến nàng, chỉ để một mình nàng trong Quỷ Vương điện trống rỗng,

như tượng đất.

Ám Cháp không đành lòng, đỡ nàng về phòng, nàng nằm ở trên giường, hai mắt mở to, lòng vỡ tan như mảnh nhỏ nhưng một giọt nước mắt cũng không chảy ra được.

Sư phụ đã chết rồi sao, sư phụ thật sự đã chết?!

Đối với Thiên Tâm mà nói, Bạch Tử Họa là cứu thực, là một tia mặt trời trong cuộc sống địa ngục của nàng. Hắn cứu nàng ra khỏi bóng tối khôn cùng đầy sợ hãi và đau đớn ấy, hắn là tín ngưỡng của nàng, sinh mệnh của nàng, hắn đã chết rồi, thế giới của nàng cũng bị hủy.

Thiên Tâm nắm chặt Hoàn Thương kiếm trong tay, đột nhiên nghĩ đến điều gì, tìm kiếm khắp nơi.

Lưu Ly Yên Hòa của nàng đâu? Lưu Ly Yên Hòa mà sư phụ đưa nàng đã không còn! Lúc tìm khắp nơi cũng không có, nàng nhớ tới một người, Ám Cháp! Chỉ có Ám Cháp biết Bạch Tử Họa cho nàng ba Lưu Ly Yên Hòa, hiện giờ không tìm thấy, việc này khẳng định liên quan đến hắn!

Ám Cháp thẳng thắn thừa nhận với nàng làm lòng nàng vốn đã chết, giờ lại thêm băng giá, nàng vẫn tin rằng người không bao giờ làm nàng bị thương tổn như Ám Cháp sẽ không phản bội nàng.

Quý Tiêu vốn phiền não về cách đối phó Bạch Tử Họa, Ám Cháp nảy ra một kế hay, nói Bạch Tử Họa từng đưa Thiên Tâm ba Lưu Ly Yên Hòa và nói Thiên Tâm báo cho hắn nếu gặp nguy nan, hắn sẽ tức khắc tới cứu viện.

Ám Cháp đề nghị hắn biến thành Quý Tiêu để cùng Quý Sĩ giả vờ tấn công Thái Bạch, thừa dịp đám Bạch Tử Họa vội vàng ứng phó, Quý Tiêu sẽ thả ra Lưu Ly Yên Hòa ở Tuyệt Tình điện để dụ Bạch Tử Họa trở về.

Còn vì sao phải về Tuyệt Tình điện, trước khi chết, Hoa Thiên Cốt đã nguyện rửa Bạch Tử Họa không già không chết không thể bị giết, khiến thiên hạ hầu như không ai có thể địch nổi hắn, muốn cướp thần khí trên Hư đỉnh của hắn cũng cực kỳ khó khăn, nhưng mối tình thâm thiết của hắn đối với Hoa Thiên Cốt là nhược điểm trí mạng của hắn, nếu dùng nước của Tuyệt Tình Trì hắt vào hắn, khẳng định hắn không thể chịu nổi.

Mà Tuyệt Tình Trì ngay trong Tuyệt Tình điện.

Quý Tiêu biết, nước của Tuyệt Tình Trì chỉ có uy lực khi người ta động tình, mà trong lòng Bạch Tử Họa vẫn nhớ mãi Hoa Thiên Cốt – người đã chết ở dưới kiếm của hắn, hắn thiết kế một ván tỉ mỉ, lại lợi dụng Thuyền Thiên xích chế tạo ảo cảnh, cho nên chuyện lúc trước mới đã xảy ra.

Bạch Tử Họa rơi xuống Tuyệt Tình Trì, cho dù không chết nhưng cũng là một phế nhân, người như vậy, Quý cơ đâu còn gì phải lưu luyến!

Ám Cháp thừa dịp Thiên Tâm ra ngoài, trộm Lưu Ly Yên Hòa cho Quý Tiêu. Hắn đem tất cả nguyên do sự việc, không hề giấu diếm nói hết cho Thiên Tâm, Thiên Tâm không chịu tin. Hắn lạnh lùng nhìn vào mắt Thiên Tâm, giọng nói không hề có độ ấm: “Ta nói rồi, công chúa quá thiện lương, rất dễ tin người, công chúa không thể tin ai trên đời này hết, dù là người thân nhất bên cạnh ngài hay người mà ngài yêu nhất, bằng không thì người bị thương sẽ chỉ là công chúa thôi.”

Thiên Tâm oán hận nhìn Ám Cháp, mà hắn chỉ nói công chúa hãy nghỉ ngơi rồi bước đi, chỉ để lại một mình Thiên Tâm ở trong phòng, khô héo thành tro.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Yêu thần lực

Sau khi Quý Tiêu thu thập đủ thần khí, gặp được Nam Vô Nguyệt đang trong hình dạng đứa trẻ, hắn không có lòng trắc ẩn như Hoa Thiên Cốt, dứt khoát vung tay chém hắn ta, có được yêu thần lực.

Có yêu thần lực của mình vương quý chủ trong tay, từ đây hắn chính là kẻ mạnh nhất trong lục giới, khắp trời đất cũng không có ai có thể ngăn cản hắn được. Hắn trở thành thần của thế giới này, hắn chính là tạo hóa. Ước mơ mình giới tha thiết bấy lâu sắp được thực hiện, lịch sử sẽ được đổi thay từ đây.

Trong các đời mình vương, quan trọng nhất chính là sinh được quý chủ đời sau, mà quý chủ đời sau phải đầy 15 tuổi, đó cũng là lúc nguyên minh chủ đến lúc lâm chung, tân chủ kế vị chính là ngày sinh mệnh nguyên chủ kết thúc.

Ngàn vạn năm qua, mình giới đều luân chuyển theo quy tắc này, cho nên mỗi một minh chủ có thể sống lâu hay không đều tùy thuộc vào tuổi của người thừa kế.

Lúc phụ thân Quý Tiêu được 300 tuổi thì hắn được sinh ra, qua 15 năm, nguyên minh chủ mất đi trong rừng cây sinh mệnh Quý vương, Quý Tiêu kế vị. Lúc Quý Tiêu 20 tuổi thì gặp Bạch Liên, vô tình có Thiên Tâm, qua 15 năm, Quý Tiêu đã 35, cũng đã đến thời khắc sinh mệnh của hắn kết thúc.

Quý Tiêu cho gọi Thiên Tâm vào rừng cây sinh mệnh mình vương, hắn ngồi xếp bằng dưới tàng cây sinh mệnh. Cây đó rõ ràng đang trong thời kì khỏe

mạnh vậy mà lại mang hình dạng của một cây đại thọ hấp hối, cành lá vốn xanh biếc giờ đều hóa màu tro đen, nhưng có rất nhiều tia sáng không ngừng tỏa ra từ rễ cây chạy đến mỗi nhánh cây, khiến cho cây đó phát ra ánh sáng trong suốt.

Trên đầu Quý Tiêu vẫn có một vòng sáng lam u ám, vẫn là dung mạo tuyệt thế, long cảm bảo mệnh chủ quý trên người dù ở nơi tối nhưng vẫn lóa mắt như trước. Một người diễm lệ như vậy, dù đại nạn đang ập xuống nhưng hoàn toàn không có chút nản lòng nào, ngược lại lại có mỹ cảm lóa mắt.

Tận sâu trong lòng Thiên tâm vẫn khó chấp nhận được sự thật hấn chính là cha nàng, không có sự ảm áp của gia đình muốn bồi đắp tình thân, nói vẫn dễ hơn làm.

Quý Tiêu nghe thấy động tĩnh, chậm rãi mở cặp đôi mắt phượng, hấn lạnh nhạt nhìn về phía Thiên Tâm, vẻ mặt đạm mạc đó có vài phần giống với Bạch Từ Họa. Hấn nhìn Thiên Tâm rồi chậm rãi nói: “Ta biết con tuy thân ở địa phủ nhưng lòng chưa hấn đã ở đây. Nhưng một người dù thế nào đi nữa cũng không thể thoát khỏi số mệnh của mình, không thể vì có suy nghĩ khác mà trốn tránh trách nhiệm.

Con phải rõ ràng, một quý chủ của mình phủ nếu không thể đảm đương trách nhiệm, vậy sinh tử luân hồi của nhiều người, bao nhiêu oan hồn khổ quý, ai chịu trách nhiệm cho họ đây? Minh giới tuy bị cái gọi là chính phái khinh thường nhưng nơi này chính là mấu chốt của lục giới, nó cùng một nhịp thở với nhân gian, hỗ trợ lẫn nhau, không thể thiếu bất kì ai.

Tuổi thọ ta đã tới, trọng trách của mình giới sẽ được chuyển giao cho con. Ta biết con luôn suy nhược, lo mình không thể đảm đương được vị trí quan trọng này nên mới kiên trì lấy yêu thần lực, chuyển hóa trong cơ thể ta rồi mới truyền cho con, con có thể thoải mái sử dụng.”

Dứt lời, một tia sáng vàng làm rách dấu ấn quý vương trên trán Thiên tâm, một tia máu từ ngón giữa của quý vương bắn thẳng đến giữa trán Thiên Tâm. Thiên Tâm lập tức cảm thấy một nguồn lực cuộn cuộn không ngừng rót vào cơ thể mình, thẩm thấu vào tay chân, tất cả sự vật xung quanh phảng phất đều nằm trong sự khống chế của nàng, chứng quý ở địa ngục đều thành thần từ dưới chân nàng, nàng thành quý chủ của đại phủ nhất hô bá ứng!

Đem yêu thần lực truyền cho Thiên tâm, thân hình Quý Tiêu dần dần mờ đi, phảng phất từ bốn phía rừng minh vương, Thiên Tâm nghe hấn dẫn dò lời cuối: “Quý Cơ, con đã là quý chủ, mang trách nhiệm trọng đại trong mình, đừng sử xử như một cô bé dễ nắm quyền. Con cũng đừng oán hận ta đã giết Bạch từ Họa, trong lòng hấn từ đầu tới cuối đều không có con. Mấu thân của con vẫn còn sống, nàng ấy là Bạch Liên, ở trong cung Nguyệt Lượng.

Lúc trước không nói với con vì sợ con suy nghĩ nhiều, hiện giờ ta mất, con phải biết trên đời này mình vẫn còn người thân, không đến mức quá đau khổ.

Nhớ kĩ lời ta nói, Quý Cơ, chớ quên trách nhiệm của bản thân, con đã lớn rồi, con đường phía trước con phải kiên trì tự bước tiếp.”

Âm thanh đó càng lúc càng tan đi khắp bốn phía, Thiên Tâm cảm nhận được sức mạnh trong cơ thể mình nhưng trong lòng lại trống rỗng vô cùng.

Đúng như Quý Tiêu nói, nàng không thể trốn tránh số mệnh của bản thân, bất kể trong lòng nghĩ gì vẫn phải chịu trách nhiệm, nếu không cuộc sống này sẽ tàn nhẫn đáp trả lại, buộc mình phải trả giá thấm khốc.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Bò Tát làm phép

Thiên Tâm có được yêu thần lực lại không biết sử dụng như thế nào, giống như một người có được một kho chứa đầy vàng bạc, châu báu mà không có chìa khóa để mở ra, Âm Chấp thấy tình thần Thiên Tâm sa sút, mà mình giới không thể một ngày không có chủ, liền góp ý với Thiên Tâm” Công chúa, nếu người thật sự có vướng mắc trong lòng mà không còi ra được, người có thể đi gặp Địa tàng vương Bò Tát xin chỉ giáo, Bò Tát tâm trí siêu phàm, nhất định có thể giải thích nghi hoặc cho công chúa, công chúa cũng sẽ không bị đau khổ giày dụa vì hành động của mình nữa.

Bò Tát? Địa phủ Bò Tát!

Thời điểm Thiên Tâm gặp Địa tàng vương Bò Tát, lòng bất an từ khi vào địa phủ lần đầu tiên trở nên an toàn ảm áp.

Địa tàng vương Bò Tát đứng trên một khối đá nhô ra giữa một dòng sông nam thạch chảy cuộn cuộn, bên trong có vô số tiểu quý đang chịu khổ.

Bò Tát niệm kinh siêu độ, một khắc cũng không ngừng, ánh sáng phật quanh thân tỏa ra hào quang chói mắt, kinh văn từ miệng nàng đọc ra biến thành những phật văn ký hiệu long lánh, bay đến những khổ quý giúp chúng bớt đau đớn, thậm chí còi bỏ lửa cháy dung nam ra khỏi người, bay về nơi luân hồi, một lần nữa làm người.

Âm Chấp đã từng nói, Địa tàng Bò Tát đã thề độc trước lúc xuống địa ngục, địa ngục không trống rỗng thì thề không thành phật.

Nhưng địa ngục làm sao có thể có ngày trống rỗng chứ.

Địa tàng vương Bò Tát ngừng niệm kinh, mở mắt nhìn thấy Thiên Tâm, ôn hòa nói : “Người tới rồi!”

Tiếng nói làm cho Thiên Tầm như thấy được ánh mặt trời ấm áp của mùa xuân, cảm thấy cả người và tinh thần trở nên thoải mái.

Thiên Tầm kỳ dị hỏi lại: “Bồ Tát biết ta sao?”

“Ừ, khi ngươi sinh ra, ta đã nhìn thấy ngươi rồi, một đứa trẻ sơ sinh mà lại có dũng khí thật kiên cường, có thể thoát ra khỏi tầng tầng địa ngục chật chội, nhưng ta biết một ngày nào đó, có thể gặp lại ngươi”

“Bồ Tát cũng biết mục đích hôm nay ta tới đây gặp ngươi”

“Thiên Tầm, ngươi vẫn luôn thấy mâu thuẫn, ngươi luôn không biết cha mẹ của mình là ai, sau này khi ngươi biết, ngươi lại không thể nào tìm được cảm giác gia đình. Sự phụ Bạch Từ Hóa của ngươi, hẳn cho ngươi 1 chút ấm áp, dĩ nhiên ngươi sẽ coi hắn là người thân yêu nhất trên đời của ngươi, chính hắn cũng gửi gắm vào ngươi một phần tương tự với một người.

Ngươi vốn định không phân biệt rõ, cứ mơ hồ không rõ như vậy cả đời cũng tốt, nhưng hắn lại chết, lòng của ngươi cũng chết theo hắn, nhưng Thiên Tầm, cầu mãi thứ không thuộc về mình dù miễn cưỡng có được thì sẽ như thế nào?

Thiên Tầm, ngươi tuy là quý thân, từ nhỏ lại ở tiên sơn lớn lên, một lòng hướng về tiên môn, địa phủ đối với ngươi mà nói là nhà của ngươi rồi lại làm ngươi đau khổ, trách nhiệm của ngươi khiến người chỉ có thể ở đây, mâu thuẫn quán lầy làm ngươi cực kỳ mệt mỏi.

Nhưng Thiên Tầm, ngươi biết không, thế gian này không giống như ngươi suy nghĩ, trắng đen rõ ràng, quý môn cũng không hoàn toàn là hắc ám, mà tiên môn cũng không hoàn toàn không nhiễm một hạt bụi nhỏ, một người chỉ cần có phật trong lòng, bất kể nơi đâu cũng có thể trở thành nơi tu luyện.

Ngươi bỗng chốc gặp cái thiện, lại bỗng chốc gặp cái ác, bỗng chốc gặp sự sống, bỗng chốc gặp cái chết, đối lập mâu thuẫn như thế chỉ làm ngươi đau khổ vạn phần, không biết thiện ác trên thế gian này chưa hẳn là hoàn toàn đối lập, sống chết luôn cùng tồn tại.

Thế gian mọi vật muôn hình vạn trạng, chỉ cần ngươi khoan dung đón nhận, thừa nhận chúng đều là 1 phần của sinh mệnh, không kháng cự, thân nhiên chấp nhận, thì có khác gì đã chấp nhận chính ngươi, chỉ có ngươi hoàn toàn chấp nhận chính mình, tất cả căn nguyên của sự thống khổ mới có thể tan thành mây khói, ngươi đã hiểu rồi chứ?”

Thiên Tầm nghe xong, những lời khuyên ấy lập tức như nước đổ thừa qua đầu, thổi bay hết bụi bặm, hiểu ra, cảm thấy thần trí rõ ràng, cả người thoải mái, cảm giác nặng nề vì trọng trách như biến mất, yêu thần lực và thân thể hòa lại với nhau, cùng bay lên.

Khi hai mắt mở ra, đôi mắt vốn một đen một trắng bỗng đều biến thành màu xám bạc, nàng lại nhìn thế giới, bao la phong phú, không hề có đối lập rõ ràng, từ nay về sau, trong lòng không còn rối rắm nữa, đứng cảm bước về phía trước!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Vì yêu mà xả thân

“Còn nữa, Thiên Tầm, kỳ thực sự phụ Bạch Từ Hóa của ngươi vẫn chưa chết, hắn từng bị Hoa Thiên Cốt hạ chú “kiếp này, vĩnh viễn không già, bất tử bất diệt”, nếu ngươi vẫn không yên lòng có thể đi tới Trường Lưu tìm hắn”

Lời nói của Địa tạng vương Bồ Tát hoàn toàn đã cứu Thiên Tầm, nàng nghe xong mà vui mừng, hoàn toàn không thể tin vào lỗ tai mình.

Sự phụ chưa chết! Vậy sao sự phụ lại bị phụ vương đoạt mất thần khí và bội kiếm?

Rốt cuộc không thể kiềm chế tâm tình muốn gặp Bạch Từ Hóa, Thiên Tầm bay nhanh tới Trường Lưu, đến Tuyệt Tình điện trên cao.

Khi còn là tiểu đệ tử, nàng chưa bao giờ có thể đi lên, mà hiện giờ nàng có yêu thần lực trong người, lại là chủ nhân của Minh Vương quý, sẽ không là cô bé bị đứng ở ngoài kết giới Trường Lưu nữa.

Thoải mái cười gió bay lên Tuyệt Tình điện, ngoài điện canh phòng nghiêm ngặt làm cho Thiên Tầm có dự cảm cực kỳ không tốt, Bạch Từ Hóa có đạo hạnh cao thâm, chưa bao giờ cần thủ vệ.

Nàng ẩn thân, thoải mái vào Tuyệt Tình điện. Trong điện chỉ có màu trắng thanh khiết trang nhã, giống như Bạch Từ Hóa, thật không ấm áp giống như ở Vân Sơn, thật sự rất khác.

Trong đại sảnh không có người, đột nhiên một tiếng rên đau đớn truyền đến từ phía nội điện, nhỏ đến mức gần như không nghe thấy, lại tiêu tán rất nhanh, giống như chưa bao giờ có.

Thiên Tầm nhạy cảm nghe thấy, lòng của nàng đều run lên.

Nàng tìm theo âm thanh vào phòng ngủ, giường trắng nõn như tuyết, Bạch Tử Họa nằm trên giường, mái tóc dài rơi xuống đất, màn sa mỏng quanh giường bay lên, giống như cánh bướm muốn phá kén bay đi.

Thiên Tầm chảy nước mắt làm mờ cả tầm mắt, sư phụ, người làm sao vậy?

Lặng yên không tiếng động đi tới trước giường, vén tầng sa mỏng lên, cảnh tượng trước mắt làm nàng thất thanh hét chói tai!

Nàng bịt chặt miệng mình, răng nanh cắn đầu lưỡi, ngăn cản mình phát ra âm thanh, nước mắt như vỡ òa tràn xuống, sư phụ!

Người trước mắt đầy vết sẹo, khuôn mặt từng thoát tục tuyệt trần mà nàng ngày nhớ đêm mong hiện giờ toàn vết sẹo màu đỏ xấu xí, vết sẹo tầng tầng lớp lớp như rắn uốn lượn, như bị lửa đốt, là nước hồ Tuyết Tinh.

Đúng rồi, trên đời này còn có cái gì có thể làm Bạch Tử Họa bị thương? Trừ bỏ thứ có thể làm cho người si tình trong thiên hạ thi cốt vô hồn, nước Hồ Tuyết Tinh!

Bạch Tử Họa nghe được động tĩnh rất nhỏ, mở hai mắt, lại vô thần, không có tiêu điểm, ả? Giọng nói mờ mịt khàn khàn như giấy rách, không phải nhè nhẹ u buồn như trước đây.

Thiên Tầm rút cuộc không khác chế được mình, run rẩy vươn bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn chạm vào khuôn mặt Bạch Tử Họa, sao khuôn mặt lại nóng như hỏa thiêu vậy!

Giọng nói bị hủy, dung mạo bị hủy, lại còn sốt cao, nhất định rất đau, nàng ở bên cạnh hắn đã nhiều năm nhưng chưa bao giờ thấy hắn đau đớn đến vậy.

Bạch Tử Họa không nghe thấy ai trả lời, lại có một đôi tay nhỏ dịu dàng xoa khuôn mặt của hắn, thần trí hắn không rõ, vẫn hỗn loạn nhiều ngày nay, chỉ mơ thấy giấc mộng luôn lặp lại, Tiểu Cốt của hắn đã trở lại. Cảm thụ đôi tay nhỏ nhắn trên mặt tràn đầy tình ý, hắn thử thăm dò hỏi: "Tiểu Cốt, là con sao?"

Đúng rồi, sư phụ, là Tiểu Cốt của người đã trở lại, Thiên Tầm ở trong lòng yên lặng đáp lại Bạch Tử Họa, nhưng không lên tiếng.

Đôi môi đỏ mọng hôn lên vết sẹo, đôi tay lớn mật cởi quần áo của sư phụ nàng, nhìn thấy vết thương trên thân thể hắn làm hai mắt nàng đau đớn.

Nàng phải cứu hắn, bởi vì vết thương này vì nàng mà ra, nàng phải truyền yêu thần lực cho hắn mới có thể cứu hắn, làm cho sư phụ coi nàng là Tiểu Cốt đi, như vậy cũng có sao đâu.

Chuyện con yêu người đâu liên quan gì đến người đâu!

Một người là cô gái cột tóc bánh bao, một người là Trường Lưu thượng tiên gần như bị hủy hoại.

Mái tóc tím đen hoa lệ diêm dúa, lẳng lơ dụ hoặc, cùng sợi tóc đen đoan trang như thác nước cùng nhau quấn quýt, dây dưa dần dần không phân rõ. Giống như tấm xuân tự giăng tơ trời mình, người lâm vào bẽ tình không bao giờ chốn khỏi tương tư si tình của mình,

Hai thân thể cuồng dại quấn quýt si mê, tạo thành một bức tranh xinh đẹp mà lại quý dị.

"Tiểu Cốt, Tiểu Cốt..."

"Sư phụ, sư phụ, Tiểu Cốt ở đây, ở đây..."

Yêu thần lực theo từ trong cơ thể Thiên Tầm như nước suối ào vào cơ thể Bạch Tử Họa, thân thể Bạch Tử Họa khôi phục nhanh đến mức nhìn mắt thường cũng có thể nhìn thấy, vết sẹo mất đi, dung mạo hồi phục như cũ, ấn ký yêu thần lực ở giữa mắt hắn dần hiện lên.

Thiên Tầm thấy hắn đã khôi phục toàn bộ, chuẩn bị tỉnh lại, vội vàng đứng lại đi khỏi, lại bị Bạch Tử Họa nắm lấy cổ tay, ánh mắt của hắn chưa thể thấy rõ, chỉ có thể nhìn thấy một bóng dáng mơ hồ.

Tìm Thiên Tầm gần như nhảy ra khỏi lồng ngực, đột nhiên có tiếng mở cửa từ bên ngoài, Thiên Tầm nhanh chóng ngưng khí điểm huyết ngưng của Bạch Tử Họa, cánh tay của hắn rơi xuống buông lỏng tay nàng ra, Thiên Tầm vội vàng lấy quần áo mặc vào, lại thấy có đồ vật rơi xuống đất.

Là gì?

Thì ra là bài vị mà lúc trước Thiên Tầm khắc cho hắn trong sơn động, nàng nhớ rõ ngày ấy không hiểu sao bài vị đột nhiên biến mất, mà ngày hôm nay mới biết được vì sao.

Thì ra là sư phụ cảm đi, ngày ngày ở bên sư phụ, mỗi đêm làm bạn cùng sư phụ.

Thiên Tầm cảm thấy tâm tình như sóng biển mênh mông, không kịp nghĩ lại thì người lạ đã tới cửa phòng, ngay tại lúc Sanh Tiêu Mặc bước vào phòng, Thiên Tầm biến mất từ cửa sau, không lưu bất kỳ dấu vết gì, giống như chưa bao giờ tới.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 42: Cục diện khẩn trương

Thiên Tâm vội vàng trở lại địa cung, tìm đập như con thỏ nhỏ, căn bản không phát hiện trên giường của nàng còn có người, người nọ vươn một đôi tay tinh xảo bắt được bả vai yếu ớt của nàng, giọng nói cũng lạnh thấu xương.

“Vương tử, người đi đâu, sao trên người lại có mùi nam nhân?”

Thiên Tâm kinh hãi, tức thì quay đầu thấy rõ người sau lưng, là em trai của nàng, Quý Si.

“Không lẽ người đem yêu thần lực cho sư phụ của người sao, phụ vương đã dùng tánh mạng đổi lấy nó, nó là bảo đảm cho cơ nghiệp mình giới chúng ta thiên thu muôn đời! Người đừng có nói cho ta biết người lại tùy tiện đưa nó cho người ta, lại còn là Bạch Tử Họa nữa!”

Ngón tay Quý Si gần như cắm vào vai Thiên Tâm, Thiên Tâm đau muốn gãy, Quý Si gắt gao bắt lấy nàng. Hắn trừng mắt, trán nổi gân xanh, nghiêng răng nghiêng lợi tiếp tục hung tợn hỏi Thiên Tâm: “Vì cái gì, người nói cho ta biết vì cái gì?! Phụ vương tại sao lại đưa yêu thần lực cho người! Đồ ngu ngốc! Lần đầu tiên gặp người, ta đã biết người vô dụng rồi!”

Hắn hung hăng đè Thiên Tâm lên giường, hung tàn hôn lên môi nàng, Thiên Tâm giật mình, liều mạng gãy, Quý Si sao có thể buông tha cho nàng, hắn oán hận nói: “Thế nào, người có thể ngủ cùng sư phụ người, cùng em trai người ngủ một giấc thì có sao đâu!” Hắn lại xé rách quần áo Thiên Tâm.

Thiên Tâm hét rầm lên, liều chết phản kháng, Ám Chấp vọt vào, lạnh lùng nói: “Mong Hoàng tử buông công chúa ra, hiện tại ngài ấy là quý chủ, ngài không thể vô lễ làm càn!”

“Hừ, không thể tiếp tục, Quý Si oán hận hừ một tiếng, ngạo mạn chinh lại quần áo, âm trầm nói “Những kẻ bên ngoài kia đều đang đuổi giết người, cũng sắp đánh tới cửa nhà rồi, ta sẽ xem người giải quyết cục diện rối rắm này như thế nào, hơn nữa...”

Ám Chấp thấy Thiên Tâm kinh hoảng, yên lặng bước lên choàng áo lên cho nàng, nhẹ giọng an ủi nói: “Thuộc hạ muốn khuyên nhủ công chúa, không thể quá thiện lương, không thì cuối cùng chính ngài sẽ bị thương. Hiện giờ cha ngài đã qua đời, lại mất yêu thần lực, cục diện về sau nên làm thế nào để ứng phó? Nhưng ngài hãy yên tâm, chỉ cần một ngày có thuộc hạ, nếu có người muốn đả thương hại công chúa dù chỉ một ngọn tóc, trước tiên phải bước qua xác Ám Chấp này!”

Lần đầu tiên Thiên Tâm nghe Ám Chấp bày tỏ sự trung thành như thế, không khỏi kinh ngạc nhìn hắn. Từ lần trước hắn trộm Lưu Ly Yên Hòa giúp Quý Tiêu hại Bạch Tử Họa, nàng vẫn tức giận không nói gì nhiều với hắn. Nhưng hắn có gì sai đâu, chỉ là gánh trách nhiệm trên người mà phụng mệnh làm việc thôi!

Nàng nghĩ kỹ, lời khuyên nhủ của hắn tuy đi ngược lại những gì Bạch Tử Họa dạy nàng, một người dạy nàng một lòng hướng thiện không hại người khác, một người lại dạy nàng bảo vệ mình không hại đến mình, nhưng không ai sai cả, một người mà ngay cả mình cũng không thể bảo vệ được thì đâu thể bảo vệ được người khác chứ?

Ám Chấp rời khỏi, Thiên Tâm nghỉ ngơi trong phòng, hắn lại canh giữ ở cửa, không hề chớp mắt. Hiện giờ cục diện khẩn trương như vậy, tất cả mọi người trong mình phải đều đề phòng, không người nào dám lơ là chút nào.

Truyền lại Yêu thần lực, nếu là người ruột thịt như Quý Tiêu và Thiên Tâm thì có thể thông qua máu để truyền. Nếu là Bạch Tử Họa và Thiên Tâm hay chị em cùng cha khác mẹ như Quý Si và Thiên Tâm thì cách truyền chỉ có nam nữ ân ái.

Quý Si đã từng nói cho hắn, nếu muốn đoạt địa vị Quý Vương thì phải đoạt yêu thần lực trước.

Mà trong vương tộc, họ hàng gần kết hôn càng có thể nâng cao sự tinh thuần của huyết thống đời Quý Vương tiếp theo, cùng chị mình kết hôn là tốt nhất, một mũi tên bắn hai con chim.

Cho nên mới có cảnh vừa rồi, Quý Si ẩn thân ở phòng ngủ của Thiên Tâm. Nhưng hắn trăm triệu lại không nghĩ tới, Thiên Tâm đi tìm Bạch Tử Họa trước, hơn nữa còn đưa yêu thần lực cho hắn! Khiến hắn bị chọc giận, chỉ muốn xé nát Thiên Tâm ra, thứ mà Quý Si hắn muốn có, cho dù không chiếm được cũng phải phá hoại hoàn toàn!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Một mình ứng chiến

Tiền môn đại quân tràn sang, mặt biển La Sát Hải tĩnh lặng đầy quân Tiền môn, bầu không khí im lặng. Các phái chương môn đều tới rồi, là Trường Lưu Ma Nghiêm cùng Sanh Tiêu Mặc, nhưng về mặt hai người hơi phức tạp.

Chương môn mới của Trường Bạch dùng chân khí xuyên thấu qua La Sát Hải truyền âm đến mình phủ, nói cho mình quân, nếu Thiên Tầm không ra, bọn họ sẽ đánh vỡ kết giới xông vào La Sát Hải.

Thiên Tầm nghe xong, kiên trì xuất môn ứng chiến.

Ám Chấp ngăn không được cũng hết cách, dù sao nàng là quý chủ, đây là nghĩa vụ nàng nên làm.

Mặt biển La Sát Hải đột nhiên có một lốc xoáy lớn nổi lên, tiếng gió vu vu, cỏ cây dao động, tất cả đều giống như bị hút vào.

Giữa dòng nước lốc xoáy, Thiên Tầm bước trên một đóa hoa sen đen địa ngục chậm rãi lên, rốt cục đứng ở trước mặt mọi người.

Trong ấn tượng Ma Nghiêm và Sanh Tiêu Mặc, Thiên Tầm cùng lắm chỉ là trẻ con. Khờ dại ngu đần, không hay nói chuyện, luôn sợ hãi người khác, Bạch Tử Họa bảo vệ nàng dưới cánh, chắn mưa gió xâm hại nàng. Là bảo vệ, nhưng cũng làm trở ngại sự trưởng thành của nàng.

Hiện giờ Thiên Tầm đắc đạo, dĩ nhiên không phải đáng vẻ trẻ con lúc trước, mái tóc dài tím đen khẽ bay, diêm dúa lẳng lơ mị hoặc, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo tuy rằng có thể nhận ra bóng dáng non nớt lúc trước, nhưng đã trưởng thành một cô gái.

Cặp mắt to trước kia một đen một trắng hết sức rõ ràng, hiện giờ biến thành màu xám bạc trong suốt, giống như nhìn thấu tất cả.

Lông mi thật dài hơi che đôi mắt sắc sảo, cực kỳ quyến rũ. Thân thể vốn nhỏ nhỏ đã trở nên nóng bỏng, đường cong hơi hiện ra. Mặc áo gấm Quý Vương thêu tơ vàng long phượng, toát ra khí chất tôn quý minh chủ của nàng.

Nhưng chung quy nàng vẫn là đứa trẻ ấy, trái tim đơn thuần của trẻ con, chỉ muốn ở bên cạnh Bạch Tử Họa, vĩnh viễn cũng không muốn lớn lên, không hơn.

Nhưng Thiên Tầm sẽ không quên phụ vương đã dặn dò nàng trước khi chết, một người không thể trốn thoát số mệnh, điều duy nhất có thể làm chỉ là đối mặt nó, nhận nó, đã bại nó!

Chúng tiên chỉ nói yêu thần lực ở trên người Thiên Tầm, một lòng muốn tiêu diệt nàng, đánh tan hồn phách nàng, phong ấn một lần nữa, lại e ngại năng lượng của nàng, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Yêu thần lực giống như thần, có thể tạo hóa vạn vật, cũng có thể hủy trời diệt đất. Nhiều người như vậy, chẳng lẽ lại không đối phó được một đứa trẻ sao.

Trong mắt Thiên Tầm không có vui hay giận, chỉ lạnh lùng nói: “Yêu thần lực mặc dù đang ở chỗ ta, nhưng ta sẽ không thương tổn kẻ vô tội, cũng hoàn toàn không có hứng thú làm bá chủ thiên hạ, các ngươi không cần lo sợ không đâu, quá buồn cười.”

Nhiều trưởng bối bị một đứa trẻ như vậy châm chọc như vậy, nhất thời đều không nhịn được, tức giận nói: “Ngươi vốn là là yêu nghiệt, hiện giờ còn cướp lấy yêu thần lực, chẳng lẽ lại không làm nhiều việc ác sao, hiện giờ thoải mái một câu sẽ không thương tổn vô tội, thì mọi người sẽ tin sao.”

Ngoài miệng làm khó dễ, trên tay cũng đã ra chiêu.

Thiên Tầm tuy rằng không có yêu thần lực, nhưng nàng dù sao cũng là quý chủ, hơn nữa gân mạch đã thông, tu vi không thể so sánh nổi với lúc trước, thoải mái ứng chiến.

Mọi người so chiêu với nàng, tuy rằng chẳng phân biệt được cao thấp, nhưng cũng sinh ra một tia nghi hoặc, sao nàng lại không dùng yêu thần lực chứ, như vậy hoàn toàn là có thể dễ dàng thắng.

Thiên Tầm một mình xuất môn ứng chiến, Ám Chấp làm sao có thể an tâm, cũng theo sau Quý Sĩ đến, thấy một mình Thiên Tầm độc chiến mọi người, biết nàng đã mất yêu thần lực, không thể đối chiến lâu, chạy nhanh cùng nàng ứng chiến.

Rốt cục không địch lại được, ba người dần bị vây hạ phong. Thiên Tầm biết chúng muốn bắt mình, cho nên hạ lệnh tất cả không cho phép mình quân ra, nàng không nghĩ tới Ám Chấp và Quý Sĩ vẫn tiến lên tương trợ.

Nàng vốn nghĩ, nếu mọi người chỉ muốn giết nàng, vậy nàng chết một mình là được, không liên lụy đến ai, Ám Chấp quan tâm nàng, làm trái với mệnh lệnh, lao ra tương trợ cũng có thể hiểu, nhưng sao Quý Sĩ cũng đến chứ.

Kiểm khí ngất trời, đao thương không có mất. Ba người đều bị thương.

Thiên Tầm không chịu nổi khi thấy Ám Chấp Quý Sĩ đầm đìa máu tươi, tuy rằng chính nàng bị thương nhiều hơn nhưng vẫn hô to một tiếng: “Các ngươi chỉ muốn giết một mình ta, hãy bỏ qua bạn của ta! Ta sẽ để các ngươi giết!”

“Ngu ngốc!” Quý Sĩ vẫn kiêu ngạo, oán hận nói với Thiên Tầm: “Ngươi nghĩ rằng ngươi chết là có thể giải quyết tất cả?”

Thiên Tầm nghi hoặc trong lòng, Quý Sĩ có vẻ quan tâm nàng, không phải hấn vắn hận nàng đoạt thứ thuộc về hắn, ước gì nàng chết sao?

“Ta nói cho các ngươi, đừng có ai mơ tưởng làm hại nữ nhân của ta!”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đang đánh nhau đều ngừng hẳn.

Ai chẳng biết Quý Sĩ là em trai cùng cha khác mẹ của Thiên Tâm? Tuy biết vương tộc mình giới có lịch sử họ hàng gần kết hôn, nhưng trực tiếp nhìn thấy như vậy vẫn gây ra rung động không nhỏ.

Trong lòng mọi người càng thêm cảm thấy hèn mọn, yêu nghiệt quả nhiên là yêu nghiệt, luân thường cũng không có. Ma Nghiêm và Sanh Tiêu Mặc lại cảm thấy cực kỳ giật mình.

Hai người bọn họ vốn chỉ là xem cuộc chiến, vẫn chưa ra tay.

Chuyện Thiên Tâm với Bạch Tử Họa và cả chuyện Hoa Thiên Cốt thì họ còn lý giải được, nhưng chị và em ruột thì hoàn toàn vượt qua phạm vi lý giải của họ. Không biết Bạch Tử Họa nghe xong sẽ nghĩ gì.

Hai người liếc nhau, cực kỳ phức tạp, trong lòng đều có suy nghĩ riêng.

Nhưng người khó chấp nhận nhất là Thiên Tâm, nàng nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch chuyện này! Quý Sĩ muốn dùng phương pháp này bức tử nàng, khiến nàng chết còn mang tội danh chị em loạn luân trên lưng?!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Trở về Vân Sơn

Thiên Tâm tỉnh lại, giật mình mở to hai mắt, không biết có phải nàng đang mơ hay không, nơi này chính là Vân Sơn mà ?

Nàng chậm rãi vịn vào mép giường ngồi dậy, nhìn bốn phía xung quanh, đúng rồi, đây là Vân Sơn, đây là phòng ngủ của nàng. Tất cả kí ức như ùa về. Đã rời khỏi nơi này lâu như vậy rồi, hôm nay còn có thể trở về sao ?

Nàng cố gắng chống đỡ đứng dậy, di chuyển chậm chậm tới cửa, nhìn thấy thân ảnh đang đứng dưới gốc cây hoa đào, hoa bay đầy trời, cơ hồ cả người vô lực muốn ngã xuống, sụp !

Vẫn là áo bào trắng như tuyết không vương một hạt bụi trần, vạn năm không thay đổi, ba ngàn mặc phát như bực trút xuống, hoa đào rụng rớt cùng mây hồng trên cao như cảnh mộng ảo càng khiến cho bóng lưng của người ấy giống như một bức tranh thơ.

Một cảnh này khiến cho hồn Thiên Tâm như bay vào mộng ảo, dục đoạn nan đoạn nhân !

Vô số lần Thiên Tâm đã mơ thấy mình trở về Vân Sơn, nhưng có nhiều chuyện xảy ra như vậy nàng nghĩ rằng đây sẽ mãi chỉ là một giấc mơ không bao giờ có thật. Nàng như một đứa trẻ bướng bỉnh tự động bỏ đi để chơi đùa tự do rồi bây giờ lại trở về nhà, nơi ấm áp này, vĩnh viễn nàng không bao giờ quên được.

Thiên Tâm chống tay trên khung cửa, bắt giác hai mắt đầm lệ mông lung, nàng đã về nhà rồi sao, lại được trở về bên người sư phụ rồi sao ?

“Sư phụ...”

Nàng muốn kêu to một tiếng nhưng âm thanh lại nhỏ bé đến không thể nghe thấy, chỉ như phảng phất trong lồng ngực, miệng cũng không thể hé ra.

Nhưng mà người lại có thể nghe được, quay lưng lại, diện mạo vẫn tuyệt thế thoát tục như thế, nhìn đứa bé từng ngày lớn lên bên cạnh mình. Hắn đi đến trước mặt nàng, vươn tay đỡ lấy bả vai mềm yếu của nàng để nàng không ngã xuống.

“Con tỉnh rồi à, độc vừa được giải, cả người vẫn còn yếu, đừng đứng ở cửa kéo trúng gió, ta dìu con về phòng”

Vẫn là ngữ khí nhân hậu quen thuộc nhưng lại có chút xa lạ. Thiên Tâm nghe những lời nói đó, trong lòng như gió xuân, như có ánh nắng tươi sáng rọi vào, tất cả ủy khuất trước đây đều như tan thành mây khói, theo gió bay đi hết. Thế này đã đủ rồi.

Bạch Tử Họa đỡ Thiên Tâm ngồi lên giường, cầm lấy chén thuốc đặt trên bàn cạnh giường, tự mình dứt nàng uống.

Hành động đó khiến Thiên Tâm ngây ngốc cả người, trong đôi mắt Bạch Tử Họa không nhìn ra có tình ý gì. Thiên Tâm si ngốc nhìn hắn, Bạch Tử Họa cũng không né tránh, hai người bốn mắt nhìn thẳng vào nhau, không khí xung quanh đều trở nên ngọt ngào.

Đột nhiên nhớ tới đêm đó triền miên với nhau, nhất thời mặt Thiên Tâm đỏ lên như lửa cháy. Tuy lúc rời đi Bạch Tử Họa hoàn toàn không biết đó là nàng

nhưng bây giờ dung mạo hắn đã hoàn toàn khôi phục, năng lực yêu thần đã nằm trong người hắn, nếu không phải nàng truyền cho hắn thì có thể là ai ?

Cảm xúc nhất thời kích động, Thiên Tầm bị sắc thuốc, ho khan đứng lên. Bạch Tử Họa vội vỗ nhẹ vào lưng nàng lại thấy đột nhiên thần sắc nàng thay đổi, hắn vẫn không thay đổi sắc mặt, nhẹ nhàng nói : “Vẫn chưa thấy thoải mái sao, con hãy nằm xuống nghỉ đi.”

Thiên Tầm nằm xuống, Bạch Tử Họa rời đi để lại nàng một mình trong phòng. Nàng không thể ngủ được, trong lòng lúc này có ngàn cảm xúc, cũng có vụn vặt ngọt ngào. Cái gì mà năng lực yêu thần, cái gì mà mình vương quý chứ, nàng không muốn quan tâm đến những thứ đó. Thế giới của nàng mãi mãi chỉ có một người là Bạch Tử Họa mà thôi.

Ngày ấy Bạch Tử Họa tỉnh lại, phát hiện dung mạo của mình đã khôi phục hoàn toàn, lại thêm có một năng lực mạnh mẽ xuất hiện trong người hắn. Hắn liền biết rõ là Thiên Tầm đã đem năng lực yêu thần cho hắn. Ngày ấy, hắn cứ mộng mị cho rằng đó chính là Tiểu Cốt nhưng không ngờ lại là Thiên Tầm.

Bạch Tử Họa tự mình hiểu rõ, Thiên Tầm cũng không phải là Tiểu Cốt. Lúc hắn biết hồn phách của Tiểu Cốt nằm trong cơ thể Thiên Tầm, hắn đã phân vân rất nhiều, ngay cả một người có tu vi cao như hắn, cho một chữ tình cũng là không thể không nề hà.

Sau khi tỉnh lại, Bạch Tử Họa phát hiện Ma Nghiêm và Sênh Tiêu Mặc đều không có ở Trường Lưu, tiểu đệ tử canh giữ ở cửa nói cho hắn biết Thế tôn và Nho tôn đã mang theo tất cả đệ tử tiên môn đi đến Minh giới để vây sát Thiên Tầm.

Hắn nghe xong bỗng cảm thấy cả người căng thẳng, nhanh chóng đuổi theo tới La sát hải thì nhìn thấy Thiên Tầm đơn độc bị vây trong thiên la võng.

Ngân quang trong tay hắn chợt lóe lên, một phát chặt đứt tiên khí thiên la võng. Thân thể Thiên Tầm mảnh mai ngã quỵ xuống biển, hắn vội vàng bay tới ôm lấy cổ nàng.

Trước mặt chúng tiên, hắn lang lang nói : “Nàng là đệ tử của Bạch Tử Họa ta, không ai được phép thương tổn nàng, nếu nàng có làm gì không đúng, thân là sư phụ ta sẽ tự mình quản giáo.”

Nói xong Bạch Tử Họa lập tức bế Thiên Tầm rời đi, để lại mọi người cảm thấy không cam lòng nhưng cũng không thể phản bác lại. Tôn thượng đã nói đó là đệ tử của người, vậy thì ai có thể làm khó được nàng đây ?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 45: Bổng chốc thẹn thùng

Mọi người trong tiên giới không dễ dàng gì bỏ qua cho Thiên Tầm, nàng đối với bọn họ mà nói chính là một tai họa ngầm, không trừ bỏ sau này sẽ có họa! Bạch Tử Họa che chở thì sao, chương môn của Trường Lưu chẳng lẽ là có thể vì một đồ đệ mà ruồng bỏ tất cả mọi người trong thiên hạ sao!

Bên ngoài kết giới Vân sơn, các vị tiên đều đứng bên ngoài không chịu rời đi, Ma Nghiêm cùng Sênh Tiêu Mặc tiến đến khuyên bảo Bạch Tử Họa.

Ma Nghiêm nói: “Tử Họa, ngươi không thể cứ như vậy thiên giữ lại Thiên Tầm, đối với mấy người bên ngoài ngươi tính nói chuyện như thế nào, ngươi là người đứng đầu tiên giới, ngươi làm như vậy mọi người không phục mọi chuyện rất không ổn a.”

“Vậy ý của sư huynh là bảo ta đem Thiên Tầm giao cho những người bên ngoài đó, không quan tâm nàng, tùy nàng chết sống?”

“Ta biết, Thiên Tầm đem yêu thần lực của nàng để cứu ngươi, nhưng mà ngươi bị thương như vậy không phải đều là nàng gây ra sao, nhiều lắm tính cái tốt bù trừ cho cái khuyết điểm mà thôi. Ngươi che chở nàng như vậy, sẽ không phải là đối với nàng có tâm tư gì khác chứ? Tất cả những chuyện này không phải là hành vi mà một người tu tiên nên làm...”

“Sư huynh không cần nhiều lời, bên ngoài những người đó muốn giết Thiên Tầm tất cả đều vì yêu thần lực ở trên người nàng.

Nhưng hôm nay yêu thần lực là ở trên người ta, chẳng lẽ muốn ta đem một đứa nhỏ vô tội làm một người thế tội hay sao, đó mới là hành vi mà người tu tiên không nên làm.

Lúc này ta liền đi nói rõ cho mọi người, yêu thần lực ở trên người ta, bọn họ muốn thì cứ việc giết ta.”

Ma Nghiêm cùng Sênh Tiêu Mặc nghe Bạch Tử Họa cố chấp nói như vậy, vội hỏi: “Ai ngươi đừng vội nha, chúng ta lại đi khuyên nhủ mọi người, hoặc là ngươi ở trước mặt mọi người làm ra vẻ, trừng phạt Tiểu Cốt một chút, truyện trừng phạt ngươi chỉ cần làm qua loa thôi...”

Muốn mới cho mọi người biết yêu thần lực được Thiên Tầm đưa qua người Bạch Tử Họa, một người ngốc cũng hiểu được. Đây là muốn thông báo với tất cả mọi người trong thiên hạ đều biết chương môn Trường Lưu thu nhận đồ đệ chỉ để bồi dưỡng tình nhân cho bản thân hay sao?

Huống hồ chuyện Bạch Tử Họa bị hủy dung chỉ có Ma Nghiêm cùng Sênh Tiêu Mặc biết, nếu chuyện này bị lộ ra, mặt mũi mọi người trong Trường Lưu không phải là mất sạch sao.

“Không có khả năng, Thiên Tâm nàng không có làm sai chuyện gì, ta sẽ không để nàng lại bị tổn thương, chỉ cần ta còn sống một ngày, ai cũng đừng nghĩ đến chuyện tổn thương nàng dù chỉ là một chút.”

Lời nói của Bạch Tử Họa trịnh trọng không một chút dao động, không nói hai lời.

Ma Nghiêm cùng Sênh Tiều Mặc bắt đầu dĩ đành phải rời đi, lời đối thoại của ba người bọn họ, Thiên Tâm nghe rõ ràng không sót một chữ, trong lòng lại cảm động, lại áy náy, bản thân sao có thể tổn hại danh dự của sư phụ? Chỉ cần biết trong lòng hắn có nàng là nàng đã rất thỏa mãn.

Hiện tại bản thân nếu tiếp tục ở lại Vân Sơn, sư phụ tuyệt đối không chịu đem bản thân giao ra, trước sự áp bức của mọi người mọi, chẳng lẽ sư phụ thật sự muốn vì bản thân mà đối địch với mọi người trong thiên hạ sao? Nếu thật sự như vậy đối với sư phụ không tốt.

Lập tức Thiên Tâm một mình lặng lẽ rời đi, giống như chưa bao giờ tới, không lưu lại một chút dấu vết.

Bạch Tử Họa phát hiện không thấy Thiên Tâm, biết nàng là không nghĩ liên lụy bản thân, một mình trở về mình giới, cũng tốt, mọi người nghĩ là nàng còn ở Vân Sơn, như vậy cũng là an toàn. Chờ hắn nghĩ biện pháp bình ổn việc này, lại đi tìm nàng.

Thiên Tâm về địa cung, gặp Âm Chấp cùng Quý Si cũng an toàn, trong lòng nhẹ nhàng thở ra. Mọi người muốn giết chỉ có một mình nàng mà thôi.

Quý Si thấy nàng trở về, bắt lấy tay nàng, hung tợn nói: “Nữ nhân ngu ngốc, về sau không cần một mình làm anh hùng, chẳng lẽ ngươi coi vương vị phụ vương truyền cho ngươi là để ngươi vui đùa sao, ngươi mà chết, địa phủ lớn như vậy ai sẽ quản?”

“Ta chết ngươi không là hẳn là vui lắm sao? Ngươi có thể làm quý vương.”

Thiên Tâm nghĩ đến hắn trước mặt nhiều người như vậy mắng nàng bản thân đã lớn như vậy liền chán nản, nàng không tìm hắn tính sổ, hắn còn lại còn đối với nàng rộng lớn, nàng thật sự là một tỷ tỷ hiền quá sao?

“Ngươi...” Quý Si tức giận không nói nên.

Âm Chấp khuyên giải: “Công chúa không dễ dàng trở lại, vương tử vẫn là để công chúa nghỉ ngơi đã, không cần lại tức giận với công chúa, chuyện tiếp theo là, chúng ta còn phải toàn lực ứng phó, hiện tại cũng không phải là thời điểm tức giận.”

Quý Si căm giận buông tay, Thiên Tâm xoa đầu hắn một cái quay đầu trở về phòng.

Hiện tại trong lòng Thiên Tâm không hoàn toàn trống rỗng nữa, điều giục nàng có thể chống đỡ, Bạch Tử Họa không chết, mà trong lòng hắn rõ ràng là có nàng! những chuyện khác đều không quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Đả kích bất ngờ

Về địa phủ không bao lâu, Thiên Tâm liền phát hiện bản thân thân thể nổi lên biến hóa.

Thèm ăn tinh thần uể oải, cả ngày buồn ngủ, chuyện phức tạp ở địa phủ, nàng luôn cảm thấy phiền lòng nôn nóng, Âm Chấp giúp nàng kiểm tra, phát hiện nàng thể nhưng mang thai!

Kinh hi bất ngờ, quả thực muốn đem Thiên Tâm hạnh phúc đến choáng váng.

Ánh mắt nàng dịu dàng, cả ngày mặc kệ đứng hay là nằm cứ thường xuyên ngây ngô cười, Quý Si thấy nàng như vậy tức muốn đến đánh một trận!

Thật sự là một người ngu ngốc, nàng thật cho rằng Bạch Tử Họa là thật tâm thích mình sao?

Ngày đó hắn lén theo dõi Đông Phương Vực Khanh cùng Sát Thiên Mạch, nghe hai người nói chuyện đã sớm biết được sự thật! Chỉ có Thiên Tâm này ngu ngốc luôn bị lừa mà chẳng biết gì, bên ngoài nơi này nam nhân nào có thể thật tình đối tốt với nàng?!

Quý Si lạnh lùng nhìn hỏi Thiên Tâm đang chìm đắm trong mộng đẹp. “Thai trong người ngươi có phải là của Bạch Tử Họa không?”

Thiên Tâm căn bản mặc kệ hắn, chỉ coi như không có nghe thấy.

“Vậy ngươi muốn đem đứa trẻ này sinh ra?”

Thiên Tâm không hề nghi ngờ nói: “Đương nhiên!”

Đây chính là cục cưng nàng yêu quý, sau này muốn toàn lực bảo vệ kết tinh yêu của hai người.

“Hừ, ngươi vẫn ngu ngốc như vậy, ta thật sự là không biết là thay ngươi vui mừng hay là thay ngươi bi ai!”

“Ý của ngươi là gì!”

“Ngươi cho là Bạch Tử Họa, còn có Sát Thiên Mạch, cùng có người thụ sinh gọi là Đông Phương Vực Khanh, bọn họ liền là thật tình đối tốt với ngươi?”

“Ngươi đến cùng muốn nói cái gì?!”

“Bọn họ căn bản không phải thật tình đối tốt với ngươi! Bọn họ muốn bắt quá là muốn lừa tình cảm của ngươi mà thôi!”

Lần trước Ma quân Sát Thiên Mạch tới chơi, muốn gặp Thiên Tầm, sau này còn muốn tìm nàng cùng đi chơi, Quý Si trong lòng liền nổi lên nghi ngờ. Thiên Tầm hoàn toàn rời khỏi địa cung, tại sao Sát Thiên Mạch lại đột nhiên đối với nàng cảm thấy hứng thú, nhất định có cái gì kỳ quái.

Sau này hắn vụng trộm theo dõi hai người, nghe bọn họ nói chuyện nên biết được này bí mật kinh thiên động địa, bọn họ hợp mưu muốn lừa tình cảm của Thiên Tầm, cho nên mới mọi cách đối tốt với Thiên Tầm, ý đồ cho nàng thích rồi sẽ xuống tay!

Đáng tiếc trong lòng Thiên Tầm chỉ có sư phụ Bạch Tử Họa, Sát Thiên Mạch cùng Đông Phương Vực Khanh cuối cùng không thể thực hiện thành công, lại oán giận Bạch Tử Họa làm chuyện không thành công, không có lợi dụng tốt cơ hội kết hôn này, bằng không sao lại có chuyện phiền toái như vậy!

Nghe đến mấy chuyện này, Quý Si cuối cùng cũng hiểu rõ, lần đó vì sao Bạch Tử Họa đến địa phủ, vào tân phòng, cuối cùng cái gì cũng không có làm rất nhanh liền bỏ đi.

Mà hắn sau này toàn lực cứu giúp Thiên Tầm, chỉ sợ một phần là vì yêu thần lực, càng quan trọng hơn, hắn cứu Thiên Tầm chẳng qua là do trong cơ thể của Thiên Tầm có hồn phách của Tiểu Cốt, người mà hắn cứu chỉ có Tiểu Cốt mà thôi.

Hơn nữa, Đông Phương Vực Khanh còn nói, nếu vạn nhất Thiên Tầm mang thai, đợi đến ngày đứa trẻ được sinh ra, Hoa Thiên Cốt sẽ không quay về được, Thiên Tầm sẽ hoàn toàn thay thế nàng, từ đây ở trên thế giới này sẽ không có Hoa Thiên Cốt nữa, chỉ có Thiên Tầm.

Nghe xong câu đó, Thiên Tầm cả người như rơi xuống hầm băng.

Trong lòng nàng muốn nói rằng tất cả việc mà Quý Si nói đều là giả dối tất cả không phải là sự thật, bản thân không thể chỉ nghe lời một bên nói? Nàng biết Đông Phương Vực Khanh ở đâu, nàng muốn đi tới đối mặt với hắn để hỏi cho rõ!

Thiên Tầm tự đi đến nơi ở của Đông Phương Vực Khanh, hắn lúc này đang ở nhà, nhìn thấy Thiên Tầm vẫn như cũ mở miệng cười ôn hòa nói: “Tiểu Thiên, ngươi tới?”

Thiên Tầm nhìn hắn, cúi đầu hỏi: “Hóa ra các ngươi làm mọi chuyện thân mật cùng ta như vậy, chỉ vì muốn ta thích các ngươi sao?”

Đông Phương Vực Khanh thu lại tươi cười, xem ra nàng đã biết, Thiên Tầm nhìn thấy khuôn mặt trước kia luôn nở nụ cười ôn hòa giờ dần lạnh lùng, lòng nàng cũng trở nên rét lạnh.

Xem ra những lời Quý Si nói chưa hẳn là nói dối.

“Ngươi đã biết, vậy cũng không lừa ngươi. hồn phách Hoa Thiên Cốt ở trong cơ thể ngươi.

Mà ta, Sát Thiên Mạch, Bạch Tử Họa, đều là người quen biết cũ của nàng, cũng là người trên đời này quan tâm nàng nhất. Chỉ có lấy được lòng của ngươi, Tiểu Cốt nàng mới có khả năng một lần nữa trở về, ngươi nói, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

Đông Phương Vực Khanh giọng nói ôn hòa nói chuyện nhưng lại là chuyện tàn nhẫn nhất trên đời, từng câu như mũi dao đâm vào lòng Thiên Tầm.

Hóa ra, nàng thật là người không nên xuất hiện trên thế giới này sao?

Đông Phương Vực Khanh nghĩ rằng, đã việc đã đến nước này, liền nói rõ tất cả mọi chuyện, lấy tính cách của Thiên Tầm, khả năng không thể chịu đựng được sẽ từ bỏ, vậy không còn gì tốt hơn.

Nàng là nhờ có hồn phách của Hoa Thiên Cốt mà có thể làm người, mất hồn phách của Tiểu Cốt, nàng chỉ là một bộ thể xác, Đông Phương Vực Khanh vạn năm sinh tử luân hồi, chuyện như vậy sao lại không thể nhìn ra.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Sống chết khó lường

Đông Phương Úc Khanh phán đoán rất chính xác, Thiên Tầm nghe hấn nói xong mặt xám như tro tàn, không nói được một lời liền rời đi. Nàng quay về tự nhốt mình trong phòng, không cho ai bước vào.

Thì ra tất cả mọi người trên đời này đều muốn nàng chết sao? Nàng nhớ lại hôn lễ ngày ấy, đôi mắt Bạch Tử Họa có rất nhiều điều muốn nói, sự phụ cuối cùng vẫn không hạ thủ được sao? Vậy nàng sẽ thay hấn xuống tay!

Nhưng mà, không thể tha cho đứa nhỏ trong bụng nàng sao!

Đó là con của hấn và nàng, dù như thế nào nàng cũng không thể hạ thủ được!

Nỗi đau đớn khổ sở khi không có cha mẹ nàng rất hiểu, nàng không bao giờ muốn con của nàng phải đi con đường giống với nàng.

Thiên Tầm cảm thấy cả người mình đều như bị xé tan, ai đó hãy nói cho nàng biết phải làm gì, hãy giúp nàng, rốt cuộc phải làm sao bây giờ?!

Nàng đột nhiên nhớ tới mình còn có một mẫu thân, Quý Tiêu trước khi chết nói cho nàng biết, mẫu thân nàng tên Bạch Liên, là tiên tử trên thiên cung, ở tại Nguyệt Lường Cung trên Cửu Trọng Thiên.

Nhưng nàng bây giờ phải làm thế nào để lên được thiên cung? Lại nghĩ tới tín vật của mẫu thân nàng đã đưa cho Bạch Tử Họa, mà hiện tại nàng dù như thế nào cũng không muốn đi gặp hấn.

Làm sao bây giờ, phải làm sao bây giờ?

Nàng đột nhiên nghĩ đến trong quỹ môn có một pháp thuật có thể dịch dung, thậm chí có thể biến hóa thành khuôn mặt của động vật, như thế có thể trà trộn vào thiên cung. Nàng nhanh chóng đến thư các tìm bản bí tịch kia, với tu vi hiện tại của nàng, rất nhanh đã luyện được.

Nàng hóa thành một con bướm trắng, trên cánh chỉ có một chút phấn hồng nhạt như hoa đào, nhanh chóng bay đến Nguyệt Lường Cung của Bạch Liên, sau khi hóa thành bướm cuối cùng nàng cũng lần đầu tiên gặp được mẫu thân của mình.

Bạch Liên đang ngồi chải đầu ngay ngắn trước gương, mái tóc đen dài như thác nước xõa ở trên lưng, một bóng dáng màu trắng động lòng người, rõ ràng là thiên lệ nhu nhược, cho dù không thể nhìn thấy khuôn mặt, cũng biết là một tuyệt thế giai nhân.

Thiên Tầm nhìn bóng dáng xinh đẹp kia, bắt đầu cảm thấy xấu hổ.

Trước đây nàng đã từng vô số lần thử tưởng tượng hình dáng của mẫu thân, hầu hết nàng đều cảm thấy người có dáng vẻ của một nông phụ.

Về ngoài hòa ái dễ gần ấm áp, trên người có dấu vết của tháng năm, những người mẹ trong thiên hạ không phải đều như vậy sao?

Nhưng mẫu thân nàng nhìn thấy hôm nay là một tiên tử, hơn nữa lại có dung mạo tuyệt sắc.

Một người như vậy, Thiên Tầm cảm thấy, muốn tới gần nàng phải cần dũng khí thật lớn.

Ngơ ngác nhìn một lúc, Thiên Tầm cuối cùng cảm thấy cứ đứng nhìn như vậy không được. Nàng hiện chân thân, lẳng lặng đứng ở phía sau lưng Bạch Liên, Bạch Liên phát hiện ra, đột nhiên quay đầu lại, trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần hiện lên vẻ kinh ngạc: “Người là ai?”

“Ta, sự phụ ta là Bạch Tử Họa...”

Thiên Tầm không biết bắt đầu như thế nào, không thể đột nhiên nói thẳng rằng mình là nữ nhi mà nàng đã vứt bỏ đi?

Nàng nghĩ Bạch Tử Họa cũng thuộc tiên giới, hơn nữa lại là chủng môn của Trường Lưu, cùng là tiên nên mẫu thân Bạch Liên của nàng chắc cũng có thể biết. So với việc vừa gặp đã nói thẳng ra thì tốt hơn.

“Ồ? Người chính là Thiên Tầm?”

Bạch Liên sau khi biết đây là tiểu đồ đệ của Bạch Tử Họa, ngay lập tức nhận ra nàng là người của mình phủ, hơn nữa cha nàng còn mang cha yêu thần lực.

Tiên giới không phải đang muốn bao vây diệt trừ nàng sao, nàng tới nơi này làm gì?

Đúng rồi, Bạch Tử Họa trước mặt mọi người tận lực bảo vệ nàng, tinh thâm ý trọng như thế, trong lòng Bạch Liên cũng sinh ra vài phần hâm mộ.

“Người tìm đến ta có chuyện gì?”

Lông mày Bạch Liên nhíu lại, Thiên Tầm ở trong ấn tượng của nàng luôn mang theo vài phần nguy hiểm.

“Ta...”

Thiên Tầm đột nhiên nhìn thoáng quá Nguyệt Linh ngọc trên bàn trang điểm, tuy rằng không rõ tại sao lại nằm trong tay Bạch Liên, nhưng nàng trong đầu rối rắm mấy vòng vẫn nói “Khối ngọc kia, là mẫu thân cho ta, ta đưa nó cho sự phụ, tại sao nó lại ở chỗ của tiên tử...”

Nàng lắp bắp nói mấy câu, Bạch Liên nghe trong tai giống như Ngũ lôi oanh đỉnh, hoàn toàn không thể tin được!

Nàng nói khối ngọc này là của mẫu thân nàng? Nàng lại là con gái của Quý Tiêu? Chẳng lẽ nàng chính là thai nhi bị ta vứt bỏ trong U Minh Hà?

Không có khả năng, không ai có thể tới U Minh Hà, cũng tuyệt đối không thể có người thoát khỏi! Huống hồ thứ nàng vứt bỏ còn là một thai nhi chưa thành hình!

Bạch Liên nhìn dung nhan cô gái trước mặt, trên mặt nàng, trên người, tất cả đều có hơi thở tương tự mình.

Bạch Liên đứng lên, tâm dần dần lạnh lẽo, chuyện cũ giải quyết không xong quả nhiên giống như bóng ma quấn quít không để yên cho nàng?!

Trong mắt nàng, nói Thiên Tầm là nữ nhi của nàng, còn không bằng nói là một vết sẹo xấu xí. Nàng vẫn cẩn thận cất giấu, mà vết sẹo này lại quang minh chính đại tới đây ngay trước mắt thiên hạ, muốn khiến cho nàng khó xử mất mặt đến chết sao?

Thiên Tầm nhìn thấy ánh mắt lạnh băng của mẫu thân, lòng như rơi vào vực sâu khôn cùng, lạnh lẽo thấu xương.

Quả nhiên, mẫu thân không cần nàng.

Bạch Liên nhìn nàng, trong lòng rất nhanh có sự tính toán, nàng lạnh lùng nói: “Ta không biết ngươi đang nói cái gì, ngươi nói khối ngọc này sao, đây là sự phụ ngươi lần trước ở tiệc bàn đào tặng cho ta, nói là hân hạnh được ở nơi khác, cảm thấy cùng ta có duyên liền tặng cho ta. Ngươi là đồ nhi của hân, chỉ là một vân bối, chẳng lẽ chuyện của trưởng bối cũng phải báo cáo với ngươi sao?”

Thiên Tầm cảm thấy hô hấp chính mình đều đông lạnh, ý tứ của Bạch Liên rất rõ ràng, nàng sẽ không cùng nữ nhi đến từ Minh phủ là nàng nhận mẹ con, mặc dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng thời điểm bị chính mẫu thân của mình tự tay đẩy ra xa, nàng vẫn cảm thấy lạnh thấu xương.

“Như vậy, ta không quấy rầy tiên tử nữa, xin cáo lui.”

Thiên Tầm xoay người rời đi, Bạch Liên lại gọi: “Đứng lại!”

“Nơi này là tiên cung, là nơi ngươi muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao! Yêu nghiệt là đều phải chết, hôm nay ta liền thay ngươi trong thiên hạ giải quyết ngươi!”

Vừa dứt lời một đạo bạch quang hiện lên, trên tay Bạch Liên bay ra một dải lụa màu trắng, nhắm tới chỗ yếu hại của Thiên Tầm, chiêu thức tàn nhẫn, rõ ràng là muốn đoạt mạng nàng mạng.

Thiên Tầm là tai họa khó lường, về công về tư, đều là đồ chết tiệt!

Thiên Tầm ngàn lần không nghĩ tới mẫu thân đã không muốn nhận nàng, lại còn muốn ra tay đưa nàng vào chỗ chết, không kịp nghĩ nhiều, kiếm trong tay đã ra khỏi vỏ, hoàn toàn là phản ứng theo bản năng.

Hai người qua hơn trăm chiêu, trong lòng Thiên Tầm chậm rãi dâng lên một cỗ oán hận.

Bạch Liên ra chiêu quyết liệt, rõ ràng thâm nghĩ nhanh chóng kết liễu Thiên Tầm, nhưng nàng lại chỉ thủ chứ không tấn công. Thành tâm như vậy, nàng thân là mẫu thân sao có thể ngoan tuyệt đến cùng đây?

Trong lòng không yên, chiêu thức trên tay cũng mạnh mẽ hơn, hướng bả vai Bạch Liên một kiếm đâm tới, chỉ đơn giản nghĩ không muốn tiếp tục dây dưa, mà một kiếm này của nàng, lại bị một người ngăn lại. Hân xuất hiện lúc này chỉ làm cho Thiên Tầm cảm thấy sống không bằng chết.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Ham muốn khó ngừng

Bạch Tử Họa ngăn một kiếm của Thiên Tầm, trong ánh mắt đậm đặc có một tia không thể tin, hân thân nhiên nhìn Thiên Tầm, thân nhiên nói “Thiên Tầm, ngươi có biết vị tiên tử này là ai?”

Bạch Liên lập tức hiểu Bạch Tử Họa biết quan hệ giữa nàng và Thiên Tầm, không đợi Thiên Tầm mở miệng, nàng giành nói: “Ta không biết vị cô nương này, nàng đột nhiên xâm nhập vào trong cung của ta, nói ta cầm đồ vật gì đó của nàng, không lấy được liền muốn động thủ hạ thương người.”

Bạch Tử Họa quay đầu nhìn về phía Bạch Liên, ánh mắt hơi tối lại, nói: “Đắc tội tiên tử, đây tiểu đồ của tại hạ, có thể nàng có điều khó nói, nhất thời mạo phạm tiên tử, mong rằng tiên tử niệm nường tuổi nhỏ, không cần cùng nường so đo.”

Thiên Tâm thấy Bạch Tử Họa bộ dáng lạnh lùng như vậy, dưới chân giống như bị lửa đốt, không chần chừ, nhanh chóng ra khỏi tiên cung, bay về hướng địa phủ. Bạch Tử Họa chỉ vội vàng chào tạm biệt liền đuổi theo.

Các tiên môn thủ ở Vân Sơn không chịu rời đi, Bạch Tử Họa cũng không chịu thỏa hiệp nửa phần, không ai nhường ai, cuối cùng cũng kinh động đến Ngọc Đế và Vương Mẫu.

Thực ra trong lòng Vương Mẫu rất coi trọng Bạch Tử Họa, đáng tiếc hắn thế nhưng lại vì một tiểu đồ nhi mà cùng người trong thiên hạ trở mặt đến nước này thật sự không đáng giá, liền góp ý với Ngọc Đế, nói: “Ta nghe nói Thiên Tâm này chính là con riêng của Quý Tiêu, phụ vương có được yêu thần lực truyền cho nàng, chứ không phải muốn làm cơ nghiệp mình giới bọn họ trở nên kiên cố.”

Hiện giờ chúng tiên cùng Bạch Tử Họa chỉ vì một người như nường mà giằng co như vậy, cũng không phải cách tốt. Không bằng trước hết lệnh cho chúng tiên rời đi, để xem Bạch Tử Họa sẽ xử trí như thế nào với tiểu đồ đệ của hắn.

Nhiều ánh mắt cao thấp khác nhau đều nhìn vào, nếu Thiên Tâm kia muốn làm chuyện gì, mọi người lại phạt nường cũng coi như sư ra nổi danh.

Hơn nữa phẩm hạnh cùng thái độ của Bạch Tử Họa trong tiên giới là độc nhất, hắn sẽ không dung túng cho đồ đệ của mình gây ra nửa phần nguy hại đến thiên hạ, tôn thương sinh linh. Nếu Thiên Tâm thật sự làm ra chuyện khiến trời đất không dung, ta nghĩ sư phụ nường sẽ là người đầu tiên không tha thứ cho nường.”

Ngọc Đế cảm thấy Vương Mẫu nói có lý, liền hạ lệnh cho chúng tiên lui về.

Bạch Tử Họa thấy mọi người rời đi, đỡ cho hắn một phen phiền toái, vốn nghĩ muốn trực tiếp đi tới Địa phủ tìm Thiên Tâm, lại không ngờ Ngọc Đế Vương Mẫu lại triệu kiến, đơn giản chỉ muốn nói về đạo lý.

Cuối cùng, Vương Mẫu đột nhiên nói nường cần hương thảo trân quý, gọi Bạch Tử Họa thuận đường đưa Bạch Liên đi, giúp nường pha chế hương liệu.

Bạch Tử Họa tuy rằng trong lòng cảm thấy chuyện kỳ quái như vậy tại sao lại giao cho hắn, nhưng dù sao Vương Mẫu cũng vừa cho hắn một ân tình lớn như vậy, chút việc nhỏ như thế này muốn cự tuyệt cũng khó, cho nên mới có chuyện hắn vừa đến cung của Bạch Liên thì chứng kiến một màn kia.

Dáng người nhỏ nhỏ kia vừa thấy hắn giống như thấy quỷ chạy trốn thật nhanh, mới có mấy ngày, lúc trước chẳng phải vẫn bình thường sao!

Đuổi theo đến kết giới ở Minh Hải, Bạch Tử Họa không đi tiếp được nữa, hắn thi triển pháp thuật vây kín Thiên Tâm, nường chạy không được đành phải đứng tại chỗ, Bạch Tử Họa phi thân đến trước mặt Thiên Tâm, ngữ khí ôn hòa nói: “Tiêu Thiên, làm sao vừa nhìn thấy vi sư lại chạy? Vết thương trên người con đã khá hơn chưa?”

Thiên Tâm nhìn ánh mắt Bạch Tử Họa tràn đầy quan tâm cùng tình yêu, đáng tiếc hiện tại nường đã sáng tỏ, ánh mắt này, không phải giành cho nường.

Nàng bình tĩnh lại, lạnh lùng nói: “Thiên Tâm tự biết mình là kẻ mà trời đất không dung tha, thật sự không muốn tiếp tục liên lụy sư phụ, từ nay về sau sẽ chỉ ở địa phủ, không ra ngoài, tuyệt đối sẽ không gây phiền nhiễu cho bất kỳ ai nữa.”

“Tiêu Thiên, tại sao lại nói như vậy, vi sư biết con là đứa trẻ ngoan tâm địa thiện lương, tuyệt không vô cớ đã thương người. Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại có sát ý với Bạch Liên tiên tử, con có biết nường là mẫu thân ruột thịt của con không?”

“Mẫu thân?! Bà ta chưa từng dưỡng dục ta một ngày, còn vừa nhìn thấy ta đã muốn giết ta, ta mới đầu chỉ là né tránh, bà ta lại chỉ muốn ta chết! Ta quá tức giận nên mới phản kích, sư phụ không thấy oan ức thay ta, lại còn đứng về phía kẻ được gọi là mẫu thân của ta sao?”

Lại nghĩ đến cung điện của Bạch Liên không cho người ngoài bước vào, tại sao Bạch Tử Họa lại có thể ra vào tự nhiên. Nguyệt Linh ngọc kia cũng là do Bạch Tử Họa tặng cho Bạch Liên, chắc chắn giao tình giữa hai người rất sâu.

Mà trong giọng nói của Bạch Liên rõ ràng mang theo sự ái mộ đối với Bạch Tử Họa, con gái luôn có giác quan thứ sáu rất chính xác.

Nàng là nghiệt chủng của Địa phủ mà ai cũng muốn giết, mẫu thân Bạch Liên lại là tiên nữ trên Cửu Trọng Thiên. Nếu nói có người thích hợp đứng bên cạnh Bạch Tử Họa, vô luận thế nào cũng sẽ không phải là nường.

Nghĩ vậy, trong lòng nường vừa toan sắp vừa buồn khổ, huống chi người Bạch Tử Họa yêu – Tiểu Cốt còn đang sống nhờ ở trong thân thể mình.

“Không thể như vậy, cha mẹ sinh ra con, chính là đại ân, vô luận như thế nào cũng không thể bất hiếu với cha mẹ, ta nghĩ mẫu thân con chỉ là nhất thời hiểu lầm, cho nên mới như thế, con nhất định không được hận nường, bất luận như thế nào, nường ấy cũng vẫn là mẫu thân của con.”

“Đây là điều sư phụ muốn nói với con sao, con sẽ nhớ kỹ, dù sao từ nay về sau con cũng sẽ không đi tìm bà ta nữa. Sư phụ nói xong rồi chứ? Con có thể đi chưa?”

“Tiêu Thiên, con đang lo lắng điều gì, tại sao không quay về Vân Sơn cùng vi sư?”

Bạch Tử Họa thật sự không rõ vì sao Thiên Tâm lại đột nhiên đẩy hắn ra xa nường ngàn dặm.

Thiên Tầm nghe xong, chỉ cảm thấy trong lòng ngực bốc lên, nước mắt nóng bỏng tràn ra, quay về Vân Sơn sao? Chẳng lẽ chỉ cần người quay trở lại thời gian liền có thể chuyển dời? Tất cả mọi chuyện sẽ lại như cũ sao?

Thiên Tầm mở to hai mắt ngẩng đầu, không cho nước mắt tràn ra dù chỉ một chút.

Hiện giờ nàng không còn là đứa nhỏ động một chút là khóc nữa rồi, hôm nay thiên hạ không một ai dung nàng, nàng tự nói chính mình phải kiên cường, bởi vì hiện tại chỉ có nàng mới có thể bảo vệ bản thân mình.

“Sur phụ lại nói đùa rồi, Tiểu Thiên cùng người trở về Vân Sơn, Địa phủ lớn như vậy giao cho ai quản bây giờ? Con hiện tại cũng giống như sur phụ, thân mang trọng trách, sao có thể tùy hứng làm việc được? Sur phụ vẫn nên mau thả con ra, con phải đi rồi.”

Bạch Tử Họa mặc dù không thể lý giải vì sao Thiên Tầm lại thay đổi thái độ, nhưng nhìn thấy ánh mắt kiên quyết kia cũng không cần nhiều lời nữa, đành phải giải pháp trận, Thiên Tầm được thả, nói lời từ biệt với Bạch Tử Họa rồi nhanh chóng rời đi.

Bạch Tử Họa nhìn thấy bóng dáng nàng rất nhanh đã biến mất, giật mình đứng tại chỗ, trong lòng buồn bã, nhưng cũng không có biện pháp. Quả thực khi một cô gái trưởng thành, tâm tư giống như kim dưới đáy biển, hẳn không đoán nổi!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Thử nghiệm cuộc sống

Thiên Tầm một mình trở về địa cung, cả người như búp bê rách vụn, tuy rằng vết thương trên người có thể lập tức lành lại, nhưng vết thương trong lòng hoàn toàn có thể lấy mạng của nàng nhưng không ai biết được.

Vết thương trong lòng, ai có thể nhìn thấy chứ, chỉ có chính mình chịu đựng thôi.

Thiên Tầm ngồi một mình, bình tĩnh lại, cảm thấy được cục diện hiện tại đối với nàng thật sự là như núi đè người, kết cục duy nhất là bị đè tới mức tan xương nát thịt mà không có một ai có thể thực sự giải cứu nàng.

Nếu có thể thì nàng thật sự muốn được chết cho dứt khoát, như mong muốn của mọi người, móc tim mình ra rồi trả lại cho Bạch Tử Họa là được.

Nhưng trong thân thể nặng nề mỗi một lại có một mầm mống mọc ra, hoàn toàn phải dựa vào sự che chở của nàng, nếu nàng bỏ cuộc thì mầm mống ấy cũng sẽ không còn đường sống nữa.

Nàng phải kiên trì, vì cục cưng trong bụng nàng, càng là vì chính nàng, dựa vào cái gì mà lại phản từ hình cho một đứa bé vô tội chứ, ai cũng có quyền lợi đến với thế giới này, không ai có thể coi nhẹ bất cứ sinh mệnh nào.

Vậy thì hãy yên tâm ngồi ở địa cung đi, tiên giới tạm thời sẽ không đến gây phiền toái.

Giờ phút này, điều Thiên Tầm cần nhất chỉ là nghỉ ngơi lấy lại sức, tận thế rồi cũng sẽ đến, trước đó thì hãy sống cho tốt.

Công việc của địa phủ thì đơn giản bốn chữ, theo luật mà làm.

Kiếp trước đã làm gì, ác, thì kiếp sau chịu khổ trả lại; thiện, kiếp sau hưởng phúc hồi báo, điều quý chủ cần làm chỉ là khiến tất cả đều theo trình tự ấy, thiện báo ác thường có độ có lượng, không để sai lầm xuất hiện mà thôi.

Mỗi người đã làm gì khi còn sống, đều có một quyển hồ sơ ghi lại rõ ràng, đó chính là thứ duy nhất cần tham khảo cho kẻ ấy chuyển thế luân hồi.

Mỗi lần lật xem những hồ sơ đó, Thiên Tầm vừa giải quyết công việc, vừa so những lịch trình cuộc sống ấy với những chuyện đã xảy ra với mình. Lần nào cũng có chút ngộ ra, cuối cùng cho ra một kết luận, kết cục của mỗi người thế nào, đơn giản là xem lựa chọn của chính họ.

Hầu hết các cuộc sống hơi giống nhau, nam thì hăng hái với sự nghiệp, nữ thì ở trong gia đình chăm sóc chu toàn, đây là một hình thức cơ bản của một cuộc sống bình yên hạnh phúc.

Một số người thì từ nhỏ đã phú quý, hưởng hết mọi thứ, cả đời đều như đứng trên cao nhìn xuống chúng sinh.

Nhưng cũng có một số sống rất khổ, luôn chịu nhiều khúc chiết, giống như là họ đến thế giới này chỉ để chịu đựng cực khổ vậy.

Có một số không chịu nổi những đau khổ ấy, có người sớm bỏ cuộc, có người thân diệt hoặc là chết lòng. Nhưng vẫn có cực ít người rất đáng quý, bọn họ cố gắng tranh đấu với trời, vận mệnh càng bất công, bọn họ càng cứng cỏi, tuy rằng chung quy vẫn không thể trốn khỏi số mệnh.

Nhưng bọn họ vẫn còn sửa được đường sống của mình, giống như mọc lên mầm xanh trên vùng đất hoang vu, chẳng sợ chỉ có một mầm nhỏ, thì đó vẫn là kỳ tích.

Hầu hết người thường sẽ hâm mộ những đặc quyền có từ nhỏ, nhưng lòng Thiên Tâm lại bị cảm động khi thấy những người dù bị vận mệnh dẫm nát dưới chân nhưng vẫn đấu tranh không ngừng.

Từ nhỏ phú quý thì có gì đáng hâm mộ, đơn giản là tổ tiên tích đức con cháu hưởng phúc.

Hưởng phúc thì ai không biết chứ, có bản lĩnh thì thử chịu khổ cả đời nhưng vẫn kiên trì không chịu bỏ cuộc đi, đó mới là điều mà không có mấy ai làm được.

Thiên Tâm cảm động lây, vừa đọc vừa suy nghĩ.

Từ nhỏ nàng đã là người mâu thuẫn, trời đất không dễ chứa, không tìm thấy nơi quy túc chân chính, mà trên đời này hầu như không có một ai thực sự quan tâm suy nghĩ vì nàng, dù là người nàng yêu, cũng chỉ là một tình yêu quá hạn, mà tình yêu ấy không phải điều nàng muốn nữa.

Một ngày, Thiên Tâm ngẫu nhiên lật đến một quyển sổ, có ghi lại một quan lại lúc còn sống đã cấu kết với trộm cướp, ức hiếp dân chúng kiếm lời vào túi tiền riêng, làm hại dân chúng, cuối cùng nhiễm bệnh chết bất đắc kỳ tử, sau đó bị áp giải đến A Tì địa ngục chịu hành hình trong nồi chảo, sau đó vào luân hồi chuyển thế làm một dân chúng bình thường.

Trên hồ sơ, ngoài đoạn ghi rõ các hành vi ra thì có cả hình cái đầu, Thiên Tâm nhìn thấy đầu người nọ, rõ ràng hơi quen mắt, nghĩ kỹ thì sự đau đớn sâu trong trí nhớ lại dần dần rõ ràng lên, ông, Tiểu Thất!

Đúng rồi, người này chính là tên binh đầu đã sát hại Lỗ Lão Lục và Tiểu Thất!

Thiên Tâm gọi Âm Chấp đến, Âm Chấp lĩnh mệnh đưa người đến trước mặt nàng.

Sau khi tra hỏi, Thiên Tâm rốt cục hiểu được từ đầu đến cuối chuyện ngày đó.

Người này khi còn sống tên là Triệu Hoành, nghe lệnh của Thái Thú Cung Vệ Tư của Lâm Bích thành. Lúc trước Triệu Hoành bị Cung Vệ Tư sai sử, cố ý sát hại Lỗ Lão Lục, mà Tiểu Thất là bị ngộ sát.

Thiên Tâm nhìn kẻ quỷ gồi co rúm lại trước mặt nàng, lạnh lùng nói: “Ngươi ngẩng đầu lên, nhìn ta.”

Triệu Hoành căng thẳng run rẩy ngẩng đầu, nhìn cô gái đang ngồi ngay ngắn ở ghế Quỷ Vương.

Cô gái ấy giống như hoa hồng điểm lệ nở rộ trong địa ngục này, đẹp mà âm u, làm một kẻ đã là quỷ hồn như hắn cũng phải bị thu hút, không kiềm chế được.

Nhưng rõ ràng cô gái này trông rất quen, nhưng nàng là quỷ chủ Minh Vương địa phủ, sao hắn lại có thể từng gặp nàng chứ?

“Nhớ ra rồi? Ngày đó, ở ngoại ô Lâm Bích thành, có ông lão và đứa trẻ đã chết thảm dưới tay các ngươi, không lẽ ngươi đã quên?”

Thiên Tâm thân nhiên nói vài câu, lại gần như đánh nát Triệu Hoành, cô gái này chẳng lẽ là con bé đã lọt lưới lúc trước?!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Khác thường

Nghe xong, Triệu Hoành hoảng sợ, mà Thiên Tâm lại gần ra từng tiếng giống băng tuyết đâm xuyên qua hắn thành hàng vạn hàng nghìn mảnh nhỏ.

“Triệu Hoành, khi còn sống, ngươi vẽ đường cho hươu chạy, ức hiếp dân lương thiện, làm nhiều việc ác, bốn vương phán ngươi vào Du Oa địa ngục, Bạt Thiệt địa ngục, Băng Sơn địa ngục, Liệt Diễm địa ngục chịu hình trăm năm.

Sau khi kết thúc, kiếp thứ nhất đầu thai thành chó hoang, phải lang thang xua đuổi khắp nơi, kiếp thứ hai đầu thai thành lợn, một khi bị giết sẽ thành thức ăn, kiếp thứ ba đầu thai thành trẻ mồ côi câm điếc, cả đời đói khổ rét lạnh. Ba kiếp chịu khổ để trả hết tội nghiệt của ngươi kiếp này, ngươi có phục không?”

Âm Chấp nghe xong cả kinh trong lòng, nói nhỏ với Thiên Tâm: “Triệu Hoành tuy làm ác khi còn sống, nhưng tổ tiên hắn tích đức, chỉ cần vào Du Oa địa ngục chịu khổ mười năm là có thể luân hồi làm người, công chúa phán hắn như vậy là làm trái với số sinh tử, có vẻ không ổn.”

Thiên Tâm sao có thể nghe vào tai, nàng chỉ biết là người thân nhất của nàng đã bị kẻ trước mặt hại chết, mà hôm nay nàng phải lấy lại công bằng cho Lỗ

Lão Lục và Tiểu Thất đã chết vô tội!

Phán hẩn chịu khổ trăm năm ba kiếp không được làm người chỉ để xua đi phần uất trong lòng.

Ám Chấp thấy Thiên Tầm kiên trì nên cũng không biết nên nói thêm gì nữa, lập tức làm theo.

Mấy ngày sau, Thiên Tầm lại đọc một vụ án, có ghi lại một người mẹ ác, bởi vì sinh nữ nhi mà bị trượng phu vắng vẻ, nên chỉ biết đồ hết oán khí lên người con gái. Luôn tay chân đầm đá, suốt ngày không cho ăn no, không cho mặc ấm.

Nữ nhi không chịu nổi tra tấn, mới bảy tuổi đã chết sớm, mà ác phụ kia lại bỏ mình ngoài ý muốn mấy ngày sau đó.

Theo sổ sinh tử ghi lại, hai mẹ con kiếp trước có nợ chưa trả, cho nên kiếp này trả hết, không thiếu nợ nhau, kiếp sau sẽ đều tự đầu thai làm người, không liên quan gì đến nhau nữa.

Trong lòng Thiên Tầm lại có suy nghĩ khác, chẳng lẽ kiếp này chỉ cần làm cha mẹ người ta là có thể tự quyết định cả cuộc đời đứa con sao, thậm chí cả sống chết sao?

Truyền thống giáo dục, chính là những gì Bạch Tử Họa dạy nàng, lệnh của cha mẹ là lớn hơn trời, cha mẹ dù có đối đãi con như thế nào, đứa con vẫn không thể làm trái.

Nhưng nếu cha mẹ muốn con cái chết, thì con thật sự phải chết sao? Chẳng lẽ đứa con không thể có ý kiến độc lập của riêng mình?

Thiên Tầm lại bảo Ám Chấp đưa hai mẹ con tới trước mặt nàng, tiểu cô nương khô héo như que củi, đứa trẻ bảy tuổi mà trông chỉ như năm tuổi, mầu thân thì kinh sợ, nàng cũng biết hành vi của mình không tốt, lần này xuống địa phủ, không phải không sợ diêm vương trách phạt khổ hình.

Thiên Tầm nhìn thấy kia tiểu cô nương giống như nhìn thấy mình hồi nhỏ, mầu thân này thật đáng giận, cốt nhục của mình là người thân yêu nhất trên đời này, sao có thể nhẫn tâm đến thế?

Ám Chấp nhìn về mặt Thiên Tầm, nghĩ thầm rằng mầu thân này sợ là phải chịu không ít khổ hình khó khăn.

Nhưng mà, Thiên Tầm chậm rãi mở miệng nói ra kết quả lại làm cho tất cả mọi người bất ngờ.

“Ác phụ, dám đối xử tệ bạc với nữ nhi ruột thịt của mình như thế, ngươi có chút áy náy nào không?”

“Cha mẹ sinh con, đương nhiên muốn thế nào được cái đó, đây là quyền lợi trời sinh, chẳng lẽ không đúng với thiên đạo sao?”

Tiếng nói đột nhiên bén nhọn giữa miệng át lẽ phải nhưng cũng không giấu được sự sợ hãi dưới đáy lòng.

Phụ nhân thấy diêm vương chỉ là cô gái mười sáu, mười bảy tuổi, liền đánh bạo phản bác, nghĩ rằng vò đã mẻ thì sứt luôn đi, còn so đo gì nữa.

“Tốt lắm, xem ra ngươi vẫn khẳng khái như thế, vậy ngươi hãy nghe cho kỹ, bốn vương phạt ngươi...”

Thiên Tầm dừng một chút, nàng rõ ràng nhìn thấy phụ nhân kia sợ hãi hít một hơi, nàng nhếch miệng cười lạnh đùa cợt, nói tiếp: “Phạt ngươi kiếp sau, nữ nhi ngươi làm mầu thân ngươi, ngươi làm nữ nhi của nữ nhi ngươi, ngươi hai mẹ con trao đổi thân phận. Hơn nữa, không được uống canh Mạnh bà, mang theo trí nhớ kiếp này trực tiếp đầu thai đi.”

Ám Chấp nghe xong Thiên Tầm phán án, không khỏi muốn cười lại chỉ có thể nhịn xuống, chỉ khuyên theo phép, đương nhiên Thiên Tầm sẽ không nghe hẩn, nên lập tức lĩnh mệnh làm theo.

Ánh mắt nữ nhi không thể tin nổi, mà trong mắt mầu thân kia lại kinh hãi.

Chẳng lẽ nàng phải chịu đựng những việc ác mà chính nàng đã từng làm?

Nàng đã có thể tưởng tượng ra được cảnh tượng bi thảm mà buồn khổ của mình, đây là gieo gió gặt bão sao?

Sau này, Thiên Tầm xem tương lai của đôi mẹ con kia, nữ nhi mang theo trí nhớ thành mầu thân của mầu thân mình, nhưng lại cực kỳ chăm sóc mầu thân, cực kỳ dịu dàng, giống như muốn đem tất cả những gì tốt nhất trên đời này đều cho nàng.

Mà mầu thân mang trí nhớ đầu thai ấy giờ phút này mới hiểu được, lòng con cái là thiện lương nhất, thậm chí có phải chịu uất ức khổ khổ, cũng sẽ không hận phụ nẫu chút nào, bọn họ chỉ sẽ cảm thấy đau lòng và không rõ vì sao phụ thân mầu thân không thích mình?

Thế giới này, đâu chỉ có cha mẹ thành toàn đứa con, rất có thể là đứa con thành toàn cha mẹ!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: hiểu lầm

Bạch Tử Họa bên ngoài La Sát hải để lại một pháp trận, như vậy chỉ cần Thiên Tầm ra khỏi địa phủ, hắn có thể biết được. Bố trí xong tất cả, Bạch Tử Họa trở về Trường Lưu, dù sao hắn vẫn là chương môn.

Sau khi trở về, mỗi ngày Bạch Tử Họa bế quan tu luyện trong điện, bản thân hắn đã có tu vi cao, hiện tại lại có yêu thần lực trong người, thiên hạ này không có người nào là đối thủ của hắn. Nếu nói Bạch Tử Họa đang tu luyện, chẳng bằng nói hắn đang tự suy ngẫm.

Quả thật, có rất nhiều chuyện hắn cần cẩn thận cân nhắc.

Đông Phương Vực Khanh cùng Sát Thiên Mạch không phiền não giống hắn, bọn họ chỉ coi Thiên Tầm là một cái xác, mượn hồn phách của Hoa Thiên Cốt để giống như người sống, bọn họ chỉ quan tâm Tiểu Cốt, chỉ cần Tiểu Cốt có thể trở về, Thiên Tầm là ai chẳng quan trọng.

Bạch Tử Họa mâu thuẫn, Thiên Tầm do một tay hắn nuôi lớn, hắn gửi gắm tất cả nguyện vọng tốt đẹp vào Thiên Tầm, nàng giống Tiểu Cốt, đều là người lương thiện, đơn thuần, điểm khác nhau chỉ là Tiểu Cốt kiên cường, còn Thiên Tầm thì là quật cường.

Thời điểm Tiểu Cốt ở cùng hắn, hai người đều tuân thủ đúng với danh phận thầy trò, bình thản qua ngày.

Mà Thiên Tầm khi ở Vân Sơn cùng hắn, lại không giống như Tiểu Cốt.

Không có thân phận trưởng môn Trường Lưu trói buộc, Thiên Tầm chỉ là tiểu đồ nhi mà hắn một lòng yêu thương. Toàn bộ Vân Sơn, chỉ có hắn cùng với nàng.

Hắn coi nàng như Tiểu Cốt, luôn muốn bồi thường lại tất cả đau khổ.

Nàng được hắn cứu, từ khi ra đời đã chỉ gặp một mình hắn, hắn là người mà nàng yêu thương nhất.

Nếu thời gian vẫn trôi qua như vậy, ta là người quan trọng nhất, người duy nhất trong cuộc sống của ngươi, thì ngươi cũng vậy.

Thế gian không có giấc mộng nào là không tỉnh, cuối cùng vẫn sẽ có người đến gọi ngươi tỉnh lại.

Cuộc sống yên bình như hồ nước phẳng lặng cuối cùng bị đánh vỡ, bao nhiêu ưu phiền bắt đầu ùn ùn kéo đến.

Bạch Tử Họa vốn muốn hạ quyết tâm, nói cho bản thân rằng Thiên Tầm là Thiên Tầm, Tiểu Cốt là Tiểu Cốt, hai người không hề có quan hệ gì với nhau.

Nhưng là Đông Phương Vực Khanh lại nói cho hắn, Tiểu Cốt ở trong cơ thể của Thiên Tầm, mà hắn, chỉ có thể chọn một.

Như vậy đâu thể nói là hắn lựa chọn, chẳng lẽ không thể coi Thiên Tầm là Tiểu Cốt sao? Chỉ là thân thể không giống mà thôi, bản chất không phải cùng là một người hay sao? Chỉ cần không sinh con, tất cả râu ria này có phân biệt rõ hay không đều không quan trọng.

Tình yêu bùng bình của Thiên Tầm đối với hắn cũng giống như Tiểu Cốt, Bạch Tử Họa than nhẹ trong lòng, tình yêu sai lầm này chỉ sợ chỉ là khởi đầu với hắn.

Hắn từ đầu tới cuối chỉ coi Thiên Tầm như đồ nhi, giữ nghiêm cấp bậc lễ nghĩa thầy trò, Thiên Tầm chưa hẳn đã yêu hắn tận xương tủy như trước, cuối cùng lại phải chịu đau thương, có phải hắn lại hại nàng rồi hay không?

Càng nghĩ càng không rõ, lại không còn lòng dạ nào ngồi thiền, Bạch Tử Họa đứng dậy mở cửa phòng, ngồi trong sảnh pha một ấm chè xanh, hơi nước bốc lên dưới ánh trăng mờ mờ, tăng thêm một lớp mộng lung.

Nha hoàn thông báo có Bích Diệp cầu kiến, Bạch Tử Họa không hiểu, suy nghĩ rồi cho nàng vào.

Bích Diệp chân thành thi lễ, lấy ra một bình nhỏ tinh xảo, nói: “Đây là một lọ nước hoa mà tiên tử nhà ta chế ra, tên gọi là Thiên Lý hương, chỉ cần một giọt, mùi rất lâu không tiêu tan, ngàn dặm cũng có thể ngửi được”

Nguyên liệu trân quý, phải là người tôn quý như tôn thượng mới có thể dùng.

Chỉ có ba bình, hai bình cho Vương Mẫu, còn lại một lọ thì tiên tử ta tặng tôn thượng. muốn báo đáp ân cứu mạng của tôn thượng.”

Bạch Tử Họa không hiểu ra sao, hắn đâu dùng nước hoa, nhưng nếu từ chối tấm lòng của giai nhân thì không tốt, chỉ thân nhiên cảm tạ rồi tiễn Bích Diệp đi.

Tùy tay cầm bình nhỏ trong tay, trông tinh xảo đáng yêu, vặn nút lọ ra, quả nhiên một mùi hương thấm vào ruột gan phả vào trong mũi, nhưng Bạch Tử Họa cũng không để ý, để bình vào một góc trên bàn rồi không quan tâm tới nữa.

Qua mấy ngày, đột nhiên phát hiện cảm ứng được Thiên Tầm đi ra kết giới mà mình để lại, Bạch Tử Họa nhanh chóng chạy đi.

Lúc này, hẳn nhất định phải hỏi Thiên Tầm rõ ràng, tại sao thái độ của nàng lại thay đổi?

Thiệt sự không thể đoán được, nếu hai người không gặp nhau, thẳng thắn nói rõ tất cả mọi chuyện, thì chỉ biết cô phụ người yêu nhau.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Phán đoán đáng sợ

Thời điểm Thiên Tầm vừa mới bắt đầu mang thai, chỉ cảm thấy thèm ăn tinh thần không phần chán, mỗi ngày mơ màng ngủ.

Qua hơn nửa tháng, nàng bắt đầu cảm thấy trống rỗng chưa bao giờ có, cực kỳ đói khát. Lúc trước nàng ăn rất ít, đầu tiên là có linh đan của Bạch Từ Họa, sau đó thì có đan hoàn địa phủ, cơ bản không ăn ngũ cốc.

Nhưng hiện tại thân thể của nàng đang khát vọng vài thứ, nhưng mà nàng căn bản không xác định được đến cùng thì mình thèm cái gì.

Thiên Tầm đoán là đứa nhỏ trong bụng cần nhiều dinh dưỡng, liền dặn hạ nhân giúp nàng tìm đồ ăn.

Rất nhanh, một mâm nhiều đồ ăn được bưng lên, có rau có thịt, tuyệt đối phong phú dinh dưỡng đầy đủ. Nhưng vừa ngửi thấy mùi thức ăn thì Thiên Tầm không thể chịu nổi, cảm thấy buồn nôn, miễn cưỡng ăn được mấy miếng đều nôn ra, chỉ có thể kêu hạ nhân mang đi.

Cảm giác đói khát ngày càng mãnh liệt, cồn cào như nước không tìm ra lối thoát, sắp vỡ òa.

Ở địa phủ rất ngột ngạt, nàng muốn ra ngoài hít thở không khí, tất cả sự vụ đều giao cho Âm Chấp, một mình đi dạo trong La Sát hải.

Theo thói quen, nàng đi khu rừng nhỏ, ngồi trên cỏ, gió thổi nhẹ vào mặt, nàng cảm thấy tâm tình phiền chán có vẻ đã bớt đi phần nào.

Nữ tử người phạm phải mang thai mới tháng mới có thể sinh, nàng nhiều lắm chỉ mới một tháng mà bụng đã hở ra rõ ràng như đã ba, bốn tháng, may mà y phục của quý vương rộng rãi, không cần thận nhìn thì không dễ phát hiện.

Nàng lặng lẽ ngồi một mình, những truyện trước kia cứ như dòng chảy chậm trong đầu nàng.

Cuộc sống khó lắm mới có một lần yên bình, đã có nhiều chuyện xảy ra, nàng cũng chưa có thời gian để suy nghĩ lại mọi chuyện.

“Ừa? Thiên Tầm?”

Sát Thiên Mạch đột nhiên đến phá vỡ không khí an bình hiếm có này, hẳn vốn đi theo đường cũ để tìm Đồng Phương Vực Khanh, không nghĩ tới lại gặp Thiên Tầm.

Trên thế giới này có một số việc không biết thì tốt hơn, Thiên Tầm tự hiểu thái độ của mọi người đối với mình, lần này gặp lại, thật sự là xấu hổ.

Cảm nhận được không khí chung quanh rõ ràng cứng ngắc, Sát Thiên Mạch không muốn đi ngay.

“Nghe nói, lần trước muội bị tiên giới vây công, là lão Bạch cứu ngươi? Thế không phải muội có yêu thần lực sao, sao mà ngay cả đám người tiên giới đó mà cũng không đối phó được? Không lẽ muội không biết dùng yêu thần lực sao?”

Sát Thiên Mạch hôm nay mặc áo bông vàng nhạt, cầm trong tay một chiếc quạt trắng nõn làm bằng lông ngỗng.

Cả người toát ra vẻ thướt tha, chẳng phân biệt được mỹ nam hay mỹ nữ, cực kỳ tương xứng với cảnh xuân tháng ba.

Thiên Tầm cảm thấy một mỹ nhân chủ động nói chuyện với mình như vậy, còn cả tình cảm trước kia nữa, tạm thời không cần phân biệt thật hay là giả.

Nàng chỉ khẽ cười với Sát Thiên Mạch, nói: “Tỷ tỷ hôm nay hào hứng thật, ra ngoài ngắm cảnh xuân à? Đúng là đã lâu không thấy.”

“A, đã quen nhau lâu như vậy rồi, sao còn khách sáo thế, sao hôm nay muội ra ngoài địa phủ vậy, không phải muội rất ít khi ra ngoài sao?”

“Ở nhà ngột ngạt quá, muội ra ngoài hít thở không khí.”

Sát Thiên Mạch thấy Thiên Tầm mệt mỏi, hơi thở mong manh, có vẻ như sức khỏe không tốt, huyết khí không đủ, cơ thể có yêu thần lực sao lại có thể không khỏe?

Hắn nghĩ vậy, mỉm cười tươi như hoa.

“Tiểu Thiên à, tỷ tỷ thấy muội có vẻ không khỏe, ta giúp muội bắt mạch được không?”

Không đợi Thiên Tầm phản ứng lại, hần nhanh chóng bắt được cổ tay non mềm, Thiên Tầm nhanh chóng lùi về. Sát Thiên Mạch lại không thể tin được, Thiên Tầm mang thai?!

Sát Thiên Mạch cảm thấy sự việc này đúng là rất thú vị, hần thật sự rất muốn biết, ai làm việc này?

Thiên Tầm thấy Sát Thiên Mạch kín đáo vô cảm, nhưng trong cặp mắt to kia lại có một ngọn lửa hừng hực thiêu đốt viết rất rõ ‘ta đây rất tò mò’.

Nàng đương nhiên biết hần đang nghĩ cái gì, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên.

Chẳng lẽ là lão Bạch? Không thể nào.

Hần biết Bạch Tử Họa là dạng người gì, một núi băng ngàn năm, làm sao có thể làm ra chuyện nhiệt tình như vậy?

Sát Thiên Mạch khẽ cười một tiếng, nói: “Ồi nha, Tiểu Thiên à, muội gặp rắc rối rồi, muội có biết muội hoài một thai nhi rất nguy hiểm sao, nếu muội muốn giữ lại đứa bé này, muội...” Sát Thiên Mạch ngừng cười, biểu cảm trở nên âm trầm không thể cân nhắc: “Muội phải ăn thịt người.”

Thiên Tầm hoài một quý thai vạn năm khó gặp, cực âm lạnh vô cùng, linh lực rất mạnh, cần phải liên tục lấy máu của con người bổ dưỡng, bằng không mẫu tử đều bị tổn hại, không thể sống được.

Thiên Tầm nghe xong, rốt cục cũng biết khát vọng mà bản thân không thể ngăn chặn là cái gì, thì ra nàng thật sự muốn ăn thịt người.

Nàng chỉ cảm thấy như trời đất quay cuồng, Thiên Tầm chỉ muốn mau quay lại địa phủ, bảo nàng ăn thịt người sao? Ngay cả con kiến, nàng cũng không nỡ giết.

Sát Thiên Mạch cũng không đuổi theo, đúng là càng ngày càng thú vị, hần phải nhanh chóng nói cho Đông phương.

Thiên Tầm còn chưa tới gần kết giới La Sát hải thì thân mình đột nhiên mềm nhũn, hai mắt bỗng tối sầm, ngất đi, không còn biết gì hết. Cũng may là có người kịp thời đuổi tới, kiểm tra tình hình của nàng, lông mày nhíu chặt.

Thật không nghĩ tới, sự tình lại phát triển thành ra thế này?

Người nọ dè dặt cẩn trọng ôm lấy Thiên Tầm, bay như gió về hướng đông nam. Dưới ánh mặt trời rực rỡ, bóng dáng hai người lại như khoác một lớp sương thương, thật sự không hợp với cảnh vật xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Sự lựa chọn gian nan

Bạch Tử Họa mang Thiên Tầm về Đại Linh sơn, trong núi có nước suối.

Nước suối ấy xuất phát từ Sinh Mệnh tuyến, là nước thánh bảo mệnh chữa thương giải độc dưỡng thân, chỉ có người đứng đầu tiên giới mới có thể đến.

Chỉ cần một giọt nước suối, người phàm có thể cường kiện, kéo dài tuổi thọ, người tu tiên luyện võ thì đạo hạnh có thể tinh tiến, tu vi tăng nhiều.

Thiên Tầm mơ hồ cảm thấy mình đang ở trong một cái ôm, như trên đám mây, như ở gió mát, mùi hương quen thuộc lại xa lạ.

Nàng đoán xem là ai, chỉ muốn phóng túng chính mình, không muốn tỉnh lại.

Một môi quá một môi quá, chỉ muốn dựa vào hần không muốn buông ra.

Sư phụ, Tiểu Thiên vẫn chỉ muốn được bồi bên cạnh người, chỉ là nguyện vọng đơn giản như vậy mà ông trời vẫn khó xử nàng không thể thực hiện.

Thiên Tầm cảm thấy Bạch Tử Họa ôm nàng tới rồi một tiên sơn tràn đầy linh khí, khác với Vân Sơn tú lệ, Trường Lưu uy nghiêm, nơi này có hơi thở ngọn nguồn sinh mệnh.

Giống như hết thảy trên thế gian đều từ đây mà có, cảm giác trong lòng an bình giống như không phải suy nghĩ gì nữa.

Thân mình được ngâm trong nước suối ấm áp như ngọc, quý long cảm bảo nặng nề trên người bị nhẹ nhàng cởi ra, chỉ để lại áo trong và cái yếm.

Áo ướt đầm, mỏng manh như cánh ve, càng khiến cái yếm trở nên tiên diễm tươi đẹp, thân thể cô gái như đầy đặn nhỏ bé, đường cong cũng rõ ràng.

Thiên Tầm theo bản năng muốn che khuất bụng, lại chỉ vô lực giật giật ngón tay, càng muốn giấu thì càng không làm được.

Cảm thụ được chân khí cuộn cuộn rót vào từ đầu vai, bàn tay dán trên người rõ ràng lạnh như băng, nàng lại cảm thấy cực nóng giống như muốn đốt cháy da thịt của nàng, trong lòng khó chịu khiến nàng bất an.

Bạch Tử Họa phát hiện nàng khác thường, chỉ thần nhiên nói: “Vi sư đang giúp con điều trị nội tức, con đừng phân tâm, lỡ đau thì sẽ phiền toái.”

Thiên Tầm nghe vậy, bình tĩnh không miên man suy nghĩ nữa, thân mình rốt cục trở nên thoải mái không ít, chỉ muốn ngủ thiếp đi.

Cả người thả lỏng, ngã lưng ra phía sau, tựa vào phía sau ngực người như ngọc ấy, người nọ đứng lúc đỡ lấy nàng.

Thiên Tầm tỉnh lại, thấy Bạch Tử Họa đang ngồi ở trước giường, nhìn nàng giống như hẩn vẫn ngồi đó khi nàng ngủ, vẻ mặt như đang suy nghĩ điều gì.

Thiên Tầm ngây ngốc nhìn hẩn, đúng là người xinh đẹp nhất thiên hạ.

Vẫn là mái tóc đen dài như nước, áo bào trắng như tuyết, vẻ mặt luôn đậm mạc, hai tròng mắt giống như nhìn thấu hết thấy thế gian, như trắng như sao.

Mà trong mắt ấy, giờ phút này lại mang vẻ u sầu giống như có khúc mắc gì không thể giải.

Nếu như không phải đem lòng yêu, thì mình sao có thể ở bên cạnh hẩn những năm qua, đúng là phúc khí, cho dù đã khiến nàng trả giá hết thảy, tan xương nát thịt cũng không muốn được hồi báo.

Bạch Tử Họa thấy Thiên Tầm tỉnh lại, hỏi: “Con đã dậy rồi à, có đói bụng không?”

Tiếng nói bình thản mà không mất vẻ ôn hòa.

Thiên Tầm chỉ nhẹ nhàng lắc lắc đầu, Bạch Tử Họa thoáng trầm mặc, bưng một chén thuốc trên bàn bên cạnh lên, nói vô cảm: “Con hãy uống thuốc này đi.”

Thiên Tầm sâu sắc phát hiện điều khác thường, nàng không nhận lấy bát ấy, hỏi ngược lại: “Đây là thuốc gì?”

Bạch Tử Họa chỉ nhìn nàng, không nói, ánh mắt kia lại nói sáng tỏ hết thảy.

Trong lòng Thiên Tầm chợt lạnh, lập tức quyết đoán nói: “Con không uống.”

Bạch Tử Họa cũng không cưỡng cầu nữa, chỉ đặt lại bát thuốc lên bàn, im lặng rời đi, chỉ lưu lại một bóng dáng trắng noãn làm ánh mắt Thiên Tầm đau đốn.

Thai nhi trong bụng càng ngày bắt mắt, hẩn muốn máu người, tại sao mẫu thân lại không cho hẩn uống chứ? Thế thì hẩn đành phải cướp máu của mẫu thân!

Hoá Sinh trì chỉ có thể tạm hoãn thai độc, nhưng không có thể trị tận gốc.

Thiên Tầm ngày qua ngày chỉ ở Đại Linh sơn này, ngay cả con kiến cũng không có tới một con, máu người ở đâu ra?

Thế xác và tinh thần càng đau khổ, mà Bạch Tử Họa lại chỉ đặt một chén thuốc lên bàn mỗi ngày rồi im lặng rời đi.

Thiên Tầm khó chịu, cuối cùng chỉ biết đập đầu vào tường, âm thanh thùng thùng nghe làm cho người ta lo lắng.

Bạch Tử Họa nhìn thấy Thiên Tầm khó chịu đến mức co rúm lại, bụng ấy càng ngày càng to lên, nàng lại càng ngày càng gầy yếu tiều tụy, hẩn không nói gì, chỉ là bưng lên chén thuốc trên bàn, đi đến trước mặt Thiên Tầm, múc một muôi đưa tới bên môi nàng, Thiên Tầm oán hận nhìn hẩn, chẳng lẽ hẩn cũng muốn nàng như mẫu thân, muốn giết con nàng sao?!

Giận dữ, máu dâng lên, hất mạnh bàn tay trước mặt, oán hận nói: “Ta nói rồi ta không uống!”

Thuốc ấy làm ướt đầm áo bào trắng, gây ra nhiều chỗ bẩn.

Bạch Tử Họa nhìn Thiên Tầm thật sâu, cuối cùng rời đi, mà lần này, chẳng biết hẩn đi đâu.

Thiên Tầm không còn bị giam cầm, chỉ muốn mau quay về địa phủ, kéo thân mình mỗi một ra Đại Linh sơn.

Một đường gian nan bước, may mà không gặp phải phiền toái, đáng tiếc ông trời luôn trêu đùa nàng, phiền toái lớn nhất trong cuộc sống của nàng đang ở trên đường lằng lằng đợi nàng, thành cọng rom rạ cuối cùng đè ép nàng suy sụp.

Bản tác phẩm nguyên tự tản giang văn học thành hoan nghênh đồ bộ www.jjwxc.net quan khán càng nhiều hảo tác phẩm

Chương 54: Sự sai lầm không thể tha thứ

“Ngươi mang thai?”

Bạch Liên nhìn kẻ suy nhược trước mặt, cái bụng to rõ ràng kia giống như kim đâm vào mắt nàng.

Nàng đưa Bạch Tử Họa nước hoa tên là Bắc Lý hương, chỉ cần dính một chút, thì dù ở xa ngàn dặm, nàng vẫn có thể ngửi được.

Nàng theo mùi ấy tìm đến, nàng không vào được Đại Linh sơn, đành phải canh giữ ở ngoài núi.

Mấy ngày sau thấy Bạch Tử Họa rời đi, sau lại thấy Thiên Tầm đi ra, một đường đi theo, cảm thấy cách đã đủ xa mới hiện ra.

Đúng là không biết liêm sỉ, vô danh vô phận không biết hoài thai của kẻ a nào. Nghe nói nàng và thị vệ mình và cả em trai cũng có chút ái muội, không lẽ đúng là nghiệt chủng loạn luân sao.

Thiên Tầm nhìn ánh mắt Bạch Liên đầy hèn mọn khinh thị, bị mẫu thân của mình nhìn như vậy, nàng cư nhiên không hề cảm thấy gì, hoàn toàn không sao cả.

Nàng không muốn để ý đến Bạch Liên, chỉ muốn nhanh chóng quay về địa cung, nhưng sao Bạch Liên có thể theo như nàng muốn, “Đứng lại!”

Bạch Liên kêu lên, bụng Thiên Tầm đã lớn, vậy tức là yêu thần lực đã không còn ở trên người nàng.

Lần trước thiếu chút nữa bị nàng hại, xem nàng giống con gà bị bệnh, giết nàng chẳng phải là rất dễ dàng sao.

“Ta hỏi ngươi, đứa trẻ trong bụng ngươi là ai?”

“Ta có cần phải nói cho ngươi không?”

“Ta chính là mẫu thân ngươi, ngươi có chuyện gì, ta đều phải biết, ngươi có cái gì mà phải giấu diếm ta?”

Thiên Tầm nghe xong, thật sự cảm thấy không thể tin nổi, cái kẻ tự nhận là mẫu thân đâu có nuôi mình ngày nào.

Lần trước mang đầy hy vọng gặp nàng, nàng cư nhiên chỉ muốn giết mình, bây giờ lại cao giọng cường điệu quyền lợi mẫu thân sao.

Thiên Tầm vốn không muốn nói nhiều, nhưng nàng đột nhiên có một ý nghĩ, nhẹ nhàng cười nói: “Nếu ta nói con trong bụng ta là của ta và sư phụ ta, mẫu thân có tin không?”

Sắc mặt Bạch Liên lập tức biến đổi, quát lớn nói: “Đúng là nghiệp chướng, không biết liêm sỉ, ngươi thật sự muốn hủy danh dự sư phụ ngươi sao?”

Ngươi đừng tưởng rằng tất cả mọi người không biết, ngươi cùng em trai cùng cha khác mẹ của ngươi ái muội không rõ, mình phủ các ngươi lao lực tâm cơ lấy được yêu thần lực lại có thể dễ dàng đưa cho người ngoài?! Nhất định là cho thằng em trai ngươi rồi đúng không?”

Ngoài miệng tuy rằng nói hả giận, trong lòng lại cực kỳ phức tạp.

Nghiệp chướng đúng là đáng chết, lúc trước nên trực tiếp ném vào lò luyện đan!

Suy nghĩ chợt lóe, Bạch Liên lập tức ra tay ngoan độc.

Thiên Tầm bất ngờ không kịp phòng, nỗ lực tránh đi, cực kỳ nguy hiểm, chỉ trông vào Kim Lai kiếm trong tay che chở, một thanh kiếm biết bảo vệ chủ, có thể tin cậy hơn lòng người phức tạp.

Thiên Tầm dần dần chống đỡ hết nổi, lại vẫn nhớ kỹ lời Bạch Tử Họa từng nói, không thể làm Bạch Liên bị thương.

Mắt thấy sẽ bị Bạch Liên giết chết, trong lòng nghĩ mình quả thật là kẻ đoán mệnh, đáng tiếc là không bảo vệ được đứa con trong bụng.

Đứa con, thực xin lỗi, mẫu thân làm liên lụy đến con.

Ngay tại lúc Thiên Tầm hoàn toàn buông tha cho sinh mệnh, thì đột nhiên thanh kiếm trong tay như có sinh mệnh, tự mình trực tiếp bay vọt lên đâm vào ngực Bạch Liên.

Thiên Tầm hoảng hốt, cảm kiếm chệch hướng đi, nhưng vẫn khiến Bạch Liên bị thương nặng.

Thiên Tầm còn đang ngây người không biết đã xảy ra chuyện gì, một giọng nói quen thuộc lại giải thích.

Người nọ vội vàng nói: “Nàng ta muốn mạng ngươi, sao ngươi lại chỉ là né tránh chứ, thật sự không muốn sống sao?”

Là Âm Chấp, trong lòng hắn thật sự rất lo lắng, cư nhiên không dùng kính ngữ gọi Thiên Tầm là công chúa, nói thẳng ngươi.

Thì ra Âm Chấp thấy Thiên Tầm nói ra cửa giải sầu nhưng đã mấy ngày không về, trong lòng lo lắng, chào Quỷ Sĩ rồi đi tìm Thiên Tầm.

Từ xa đã thấy có người muốn giết Thiên Tầm, mà nàng lại chỉ né tránh, trong lòng thật sự nổi giận!

Công chúa thật quá ngốc, chẳng lẽ có kẻ muốn giết nàng mà nàng cũng không biết phản kích sao?!

Quá khẩn cấp, không kịp đến gần, Âm Chấp thao túng Kim Lai kiếm trong tay Thiên Tầm đâm vào ngực Bạch Liên!

Nhân từ với kẻ địch là tàn nhẫn với mình, Âm Chấp không ngu như Thiên Tầm.

Bạch Liên bị thương nặng, một ngụm máu tươi dâng lên, tiên bào bị nhuộm máu loang lổ.

Nàng trăm triệu không nghĩ tới một thanh kiếm nhỏ lại có thể làm nàng bị thương nặng như thế, không kịp nghĩ nhiều, nhanh chóng rời đi. Âm Chấp không còn lòng dạ nào đuổi theo, nhanh chóng hỏi tình hình của Thiên Tầm, Thiên Tầm lại trừng mắt hắn, nói: “Đó là mẫu thân ta.”

“Nhưng nàng ta chỉ muốn giết ngươi, kẻ như vậy không xứng là mẫu thân, ngươi cũng có thể giết nàng!”

Thiên Tầm vô lực cãi lại, Âm Chấp chỉ là chân thành quan tâm nàng mà thôi, nàng không nhiều lời nữa, cùng Âm Chấp trở về địa cung.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Bắt đầu hiểu lầm

Bạch Liên bước lao đảo trở về cung Nguyệt Lưỡng, Bích Diệp nhìn thấy chủ tử, không biết tại sao người lại bị thương nặng như vậy, kinh hoảng không thôi, vội vàng run run hỏi: “Tiên tử, Người làm sao vậy?”

Bạch Liên không đáp, để Bích Diệp đỡ về phòng, điều tức dưỡng thương, sau khi cầm máu xong lại ăn đan dược dưỡng thương.

Nàng vốn nghĩ nàng là tiên thể, bị đao kiếm đâm vào sẽ không có gì đáng ngại nhưng không thể ngờ được thương thế lại nghiêm trọng thế này, đau đớn đến mức muốn chết ngất.

Bích Diệp nhìn thấy Bạch Liên như thế thì hoang mang lo sợ, chạy nhanh đến bẩm báo với Vương Mẫu. Vương Mẫu đến nhìn, vạn phần đau lòng, thỉnh thoảng tiên đến chẩn bệnh nhưng lại không có cách nào chữa được.

Vương mẫu đang đau lòng thì có một vị tiên y góp lời nói: “Tiên tử bị thương không rõ nguyên nhân, xem tình hình này, thanh kiếm khiến tiên tử bị thương chắc chắn là có lai lịch lớn mạnh, chỉ sợ trên mặt kiếm có chất độc hoặc là bị ếm phù chú gì đó, y pháp tầm thường không cứu trị được, đề nghị thỉnh cao minh khác.”

“Vậy ngươi nói thử xem, người nào có thể cứu Bạch Liên?”

Vương mẫu luôn luôn xem Bạch Liên giống như con gái, bây giờ Bạch Liên bị thương nặng không rõ nguyên nhân, người cảm thấy toàn thân đầy đau đớn.

“Trong tiên giới, chỉ có chương môn Trường Lưu Bạch Tử Họa là có tu vi cao nhất, y thuộc cao thâm, sợ là chỉ có thể làm phiền tôn thượng đi đến đây một chuyến.”

“Vậy nhanh đi thỉnh đi, hãy nói đó là khẩu dụ của ta!”

Bạch Tử Họa đến cung Nguyệt Lưỡng xem vết thương của Bạch Liên, vừa nhìn thấy liền cau mày lại.

Đây không phải là vết thương bị thanh kiếm đó gây ra sao, Thiên Tầm đứa bé này, đối với mẫu thân của nàng cũng có thể ra tay đầy sát khí như vậy sao?

Lúc Bạch Tử Họa rời khỏi núi Đại Linh, hắn đã cắn nát ngón tay mình, lấy máu tươi hạ tiên chú lên kiếm của Thiên Tầm.

Kiểm tiên bị hạ huyết chú này, uy lực ngang bằng với người hạ huyết chú.

Công lực tu vi của Bạch Tử Họa lại cao như thế, lại thêm có năng lực yêu thần trong người, bị kiểm có huyết chú của hắc âm xuyên qua ngực, nếu Bạch Liên không có chút tu vi thì chỉ e đã sớm thân thể tan nát như khói bụi.

Bạch Tử Họa cũng không nhiều lời, lấy bội kiểm bên người ra cắt vào lòng tay trái của mình, máu đỏ tươi bên trong bàn tay nắm thành quyền uốn lượn rơi xuống, đi vào miệng của Bạch Liên đang bất tỉnh.

Máu tươi dễ chịu đi vào đôi môi khô nứt giống như cam lâm nhập rượu cặn.

Huyết chú chỉ có huyết khả giải.

Mặc kệ là tiên hay ma, nếu không có người giải thì chỉ có chết.

Bạch Liên sau khi nuốt máu của Bạch Tử Họa vào thì sắc mặt chuyển tốt lên, Bạch Tử Họa lại độ cho nàng rất nhiều chân khí. Việc này chẳng những cứu được tánh mạng mà chờ vài ngày cho lành vết thương thì chỉ sợ so với trước kia còn khỏe mạnh hơn.

Vương mẫu vạn phần cảm tạ, Bạch Tử Họa lại thần nhiên nói: “Ta với tiên tử đều là người của tiên môn, đồng đạo tương trợ nhau không cần phải nói lời cảm tạ.”

Bạch Tử Họa trở về Trường Lưu, tới được các lấy rất nhiều tiên dược bổ huyết dưỡng thương, tất cả đều sai tiểu đệ tử đưa đi.

Sau khi Bạch Tử Họa rời đi không bao lâu thì Bạch Liên tỉnh lại. Nghe Vương Mẫu và Bích Diệp kể lại, Bạch Tử Họa vì cứu nàng mà không tiếc tự làm thương chính mình, trong lòng nàng đầy cảm động và tình ý. Sau đó lại nhận được rất nhiều thuốc bổ Bạch Tử Họa cho người đem tới, trong lòng lại càng tình ý sâu đậm, không thể quên được.

Nàng không nghĩ tới bản thân mình bị thương mà chỉ thấy lo lắng cho Bạch Tử Họa. Bạch Liên nghĩ chắc hẳn cũng có suy nghĩ về nàng như vậy.

Suy nghĩ như vậy, lòng Bạch Liên như có gió xuân thổi qua, tạo nên tầng tầng gọi sóng. Lại nghĩ đến Thiên Tâm, trong lòng lại lạnh như băng.

Nếu không có Quý Tiêu, lại còn có Thiên Tâm không chết đã hủy hoại đời nàng như thế, thì bây giờ khi không dễ dàng gặp được người trong lòng, đã không khiến nàng phải cảm thấy khó khăn như thế này.

Bản thân nàng vốn là băng thanh ngọc khiết, vì có gì mà bây giờ lại thành tàn hoa bại liễu.

Thật ra, chỉ cần trên đời này không có Thiên Tâm thì trước kia nàng đã không cần phải che giấu nỗi đau xót ở chỗ sâu nhất mà bây giờ cũng có thể vẫn như trước kia là một tiên tử tốt đẹp trên Cửu trọng thiên.

Nếu trừ bỏ được những chướng ngại không nên có này thì Bạch Liên nàng cũng có thể hạnh phúc được.

Đến lúc đó chỉ cần cơ duyên thích hợp, nàng có thể đem tâm ý của nàng với Bạch Tử Họa nói cho Vương mẫu, Vương mẫu chắc chắn sẽ rất vui mừng.

Bạch Liên và Bạch Tử Họa, chắc chắn sẽ là một đôi xứng đôi nhất ở tiên giới này.

Thiên Tâm, chỉ có thể chết.

Trong Tuyệt Tình điện, Bạch Tử Họa bị tình thế trước mắt khiến cho hết đường xoay xở, hắc không rõ tiểu đồ nhi được một tay hắc nuôi lớn, rõ ràng là một đứa nhỏ cực kì đơn thuần và thiện lương, tại sao bây giờ lại có thể giết hại mẫu thân như thế.

Hắn chỉ tự trách bản thân không thể luôn giữ nàng bên cạnh mình, để nàng đi rồi mới nhận ra. Mà lúc này tâm nàng đã lạnh như đá, chỉ muốn ở lại địa phủ, không hề muốn gặp lại hắn.

Còn có đứa bé trong bụng nàng, hắn đã xem qua mạch của nàng, đứa nhỏ đó không thể sinh ra.

Cái thai nhi đó, sẽ phải lấy máu nuôi nấng, nếu thật sự muốn sinh nó ra, chắc chắn sẽ thành tai họa to lớn của cả thiên hạ.

Hắn không thể nghĩ tới, đó lại là con của hắn, nếu thật sự như thế, hắn lại càng khiến nó không thể sinh ra.

Trường Lưu thượng tiên lấy việc bảo vệ thiên hạ làm nhiệm vụ của mình. Tuy rằng không thể biết trước được thế sự trăm năm, nhưng cũng không có nghĩa là hắn có thể làm ra chuyện gì có hại đến chúng sinh.

Nếu như đó thật sự là con hắn, hắn chính là người đầu tiên muốn biết được kết quả của nó.

Lúc này Đông Phương lại đến, lại khiến cho tình hình trước mắt thêm phần khó khăn. Hắn đưa cho Bạch Tử Họa nan đề khó giải nhất thiên hạ, mà đề này phải giải thế nào, Bạch Tử Họa phải quyết đoán ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Chỉ mong làm cây

Thiên Tâm trở về địa cung, muốn đi xem cây sinh mệnh của mình, Âm Cháp đi cùng nàng.

Thiên Tâm nhìn cây sinh mệnh của mình, vẫn quang hoa rực rỡ, lá xanh nõn nà, nhưng chẳng phải chủ nhân nó không sống được lâu sao.

Thiên Tâm si ngốc nhìn cây, đột nhiên cúi đầu nói: “Ta thà làm một cái cây, cả đời chỉ sinh trưởng ở một chỗ, không bao giờ phải đi đâu cả.”

Lời nói ấy như đang nói cho Âm Cháp, hoặc như đang làm bầm lầy bầu. Âm Cháp hiểu được ý của nàng, muốn khuyên giải nhưng lại chỉ một tiếng: “Công chúa...”

Cuối cùng không nói gì được nữa.

“Âm Cháp, ngươi thích ta?”

Ánh mắt Thiên Tâm khẽ động, nàng không phải không hiểu tình cảm của Âm Cháp, chỉ là vẫn giả vờ không biết thôi.

Âm Cháp nghe Thiên Tâm đột nhiên hỏi như vậy, muốn nói gì lại không hé miệng được, khuôn mặt tuấn tú đỏ lên.

Thiên Tâm nhìn hắn, cười khỏ một tiếng, nói: “Ta có cái gì đáng để thích chứ, sự tồn tại của ta khiến ba ta chết.

Ta là đứa trẻ bị mẹ ruột ghét bỏ như rắn rết, cho dù có sự phụ yêu thương, nhưng tình yêu của hắn cũng chỉ là với Tiểu Cốt trong thân thể ta.

Tiểu Cốt à, ngươi có biết ta hâm mộ ngươi đến thế nào không.

Sư phụ, Sát Thiên Mạch, Đông Phương Vực Khanh, đều yêu ngươi thương ngươi, vì ngươi, bọn họ đều có thể trả giá hết thảy.

Nếu có thể, ta thực sự muốn thành toàn ngươi và sư phụ, moi tìm mình ra cho hắn là xong, mà chỉ sợ đây cũng là ý nghĩa duy nhất mà ta đến thế gian này.

Nhưng bây giờ ta có con, ta rất hiểu nỗi đau bị cha mẹ ruột ruồng bỏ, bảo ta làm sao nhẫn tâm bắt nó phải đi lên đường mà ta đã đi chứ.

Ta rất khó xử, mệt mỏi quá, không muốn ra quyết định này, vậy hãy làm cho sư phụ quyết định đi.

Ta chết hoặc là hoặc, đứa con sống hoặc là chết, hoặc là... Ngươi cùng ta, đều làm cho hắn quyết định đi.”

Âm Cháp nghe xong Thiên Tâm nói vậy, sắc mặt ngưng trọng, ngữ khí này rõ ràng là không có ý chí muốn sống nữa.

“Âm Cháp, ngươi nói đi, rốt cuộc vì sao ngươi lại thích ta? Chỉ bởi vì ta là công chúa mình phủ này sao?”

Thiên Tâm không muốn gây phiền nhiễu thêm cho Âm Cháp, có ý dẫn dắt rồi đề tài để xua đi không khí nặng nề.

“Công chúa, công chúa khác người khác...”

“Ồ? Khác, khác thế nào, ngươi nói thật đi.”

Thiên Tâm cười khỏ trong lòng, nàng thà là một người bình thường nhất còn hơn, như vậy sẽ không có nhiều đau khổ phiền não nữa.

“Công chúa tuy bị vận mệnh bắt buộc, nhưng luôn giữ tín niệm của mình, không dễ dàng từ bỏ, bao nhiêu nam nhi cũng không có được sự kiên cường chấp nhất như công chúa.

Mặc dù thuộc hạ thấy, công chúa thật sự đã làm mình bị thiệt thòi khổ sở, nhưng lại khiến người ta không thể không cảm động.

Bản thân mình còn mang nguy cơ, nhưng lại vẫn truyền sự ấm áp cho người khác, cho dù kẻ trong tiên môn cũng đâu có mấy người có thể có tình cảm và trí tuệ như công chúa!”

“Ha ha, ngươi khen như vậy, cứ như là ta rất vĩ đại ấy. Nhưng ta chung quy chỉ là cái một nữ tử.

Nếu ông trời cho ta cơ hội lựa chọn, ta thà sống cuộc sống bình thản, chỉ cùng người mình âu yếm bên nhau cả đời.

Đối với một nữ tử mà nói, cuộc sống gia đình êm đềm mới là quan trọng nhất.

Người nói ta chấp nhất, ta nghĩ đó cũng không hẳn là bản tính của ta.

Sư phụ đã dạy ta nhiều năm, những thứ ta suy nghĩ đơn giản đều là người dạy. Người từng nói, người ta cuối cùng thế nào, đơn giản chỉ xem lựa chọn của chính mình thôi, lời này sớm đã khắc vào lòng ta.

Chỉ sợ là, nếu là thứ hấn thích thì ta cũng thích, thứ hấn chán ghét mà vứt bỏ thì ta cũng chán ghét mà vứt bỏ, ta sớm không có chính mình, chỉ biết theo hấn mà sống thôi.”

“Công chúa, thiên hạ to lớn, đâu chỉ có một mình Bạch Tử Họa. Chỉ cần công chúa muốn, thiên hạ không thiếu cây cỏ.

Theo như thuộc hạ thấy, công chúa chỉ cần yên tâm ở nhà sinh con ra.

Nếu như đứa trẻ này là một nhân tài, công chúa truyền cho hấn địa vị Quý Vương, những ngày còn lại thì công chúa chỉ cần sống theo lòng mình, sao mà phải khiến mình chịu thiệt, thành toàn người khác!”

Ám Chấp nói chân tình, Thiên Tầm nghe xong trầm mặc hồi lâu, cuối cùng từ từ mở miệng nói: “Nói đến đây cũng thấy thật kỳ quái, ta tuy có gặp những người khác trong đời, nhưng tại sao trong lòng lại chỉ có một mình sư phụ chứ?”

Có thể thấy được Tiểu Cốt trong tim ta cũng thật sự yêu hấn.

Tình không biết từ đâu mà có, chỉ biết lần sâu, người sống có thể chết, người chết có thể sống.

Sống mà không thể cùng chết, chết mà không thể sống lại.

Sư phụ có tu vi đương nhiên là đệ nhất lực giới, dù ta theo người nhiều năm, nhưng pháp thuật võ nghệ không học được bao nhiêu, lại chỉ đọc không ít sách vô dụng.

Sư phụ cũng chiều ta, ta thích là làm, không thích thì không miễn cưỡng.

Đọc một đồng hữu dụng vô dụng, chẳng lẽ là muốn xuống nhân gian thì tú tài sao?

Ta hồi nhỏ, có khi không cẩn thận đánh nát chén bát, sư phụ chỉ quan tâm ta có bị thương hay không, chưa từng có nửa câu trách cứ.

Có khi ta buống binh, đánh bạo leo lên người sư phụ, túm tóc túm quần áo, người cũng chiều ta.

Thật sự không kiên nhẫn thì nhẹ nhàng buông ta xuống, bảo ta tự đi chơi.

Khi lớn hơn, ta thích trộm treo cây, bị sư phụ phát hiện, lần đầu tiên người trách cứ ta, trách ta không biết nguy hiểm.

Ta nói ta chỉ muốn lên cao một chút, ngắm rừng núi đồ sộ dưới chân, rất thú vị.

Sư phụ nghe xong liền làm một bàn đu dây bằng giàn trồng hoa trên cây cao nhất của Vân Sơn, trên dây cắm đầy hoa tươi đẹp không bao giờ héo rũ.

Sư phụ nói với ta, Tiểu Thiên, về sau đừng treo cây nữa, con muốn ngắm cây ngắm núi, hãy ngồi bàn đu dây này ngắm đi.

Ám Chấp, người nói xem, mạng của ta là sư phụ cứu, người lại luôn đối xử tốt với ta như thế, sao ta có thể không yêu hấn chứ.

Cho dù không có ân tình nhiều năm, sư phụ siêu phàm thoát tục tiên tư tuấn kiệt như thế, có nữ tử nào lại không động lòng?

Lúc trước có Hạ Tử Huân, sau lại có mẫu thân ta Bạch Liên, ai mà không cam nguyện trả giá vì người chứ... Khụ...”

Nói đã lâu, Thiên Tầm chống đỡ nổi nữa, Ám Chấp nhanh chóng bước lên giúp đỡ nàng trở về phòng.

Sau khi rời khỏi phòng Thiên Tầm, Ám Chấp hạ quyết tâm trong lòng, vô luận công chúa quyết định thế nào, hấn sẽ vẫn bảo vệ nàng đến một khắc cuối cùng, không, là bảo vệ nàng đến vô cùng vô tận!

Công chúa, nàng không phải sợ, đừng đau lòng, cho dù người khắp thiên hạ đều phụ người, nhưng vẫn còn ta, ta sẽ yên lặng đứng về phía nàng!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Thế khó xử

Đông Phương Vực Khanh biết được Thiên Tầm mang thai từ miệng Sát Thiên Mạch, người thứ nhất mà hắn nghĩ đến chính là Bạch Tử Họa, nhưng hắn không cảm thấy điều đó không có khả năng giống như Sát Thiên Mạch!

Dù sao, chuyện Bạch Tử Họa hủy dung ngoài Ma Nghiêm và Sanh Tiêu Mặc, còn có người thứ ba biết.

Nói cách khác, nếu Đông Phương Vực Khanh còn giữ đầu lưỡi này là hắn có thể sẽ biết, nhưng hiện tại, hắn quả thật không hề biết gì!

“Thiên Tầm mang thai, ngươi có biết không?”

Bạch Tử Họa không nhìn hắn, lưỡi trả lời hắn.

“Ta thật sự rất hiếu kỳ, cha của đứa trẻ này rốt cuộc là ai? Nhưng ngàn vạn lần đừng có nói cho ta là ngươi, dù có nói là Quỷ Sĩ thì ta cũng cảm thấy đáng tin hơn...”

Bạch Tử Họa không kiên nhẫn đánh gãy hắn: “Ngươi rốt cuộc có chuyện gì?”

“À, ta sao, kỳ thật là tới nói cho ngươi, cha của đứa trẻ này là ai với ta mà nói cũng không phải trọng điểm. Nhưng mà lần trước ta có một chuyện trọng yếu chưa nói với ngươi, lúc ấy cảm thấy không tất yếu, hiện tại xem ra là phải nói rõ rồi.”

Trên gương mặt tuần tú của Đông Phương Vực Khanh có một tầng bóng ma, không hề che dấu sát ý trong mắt.

“Nếu để Thiên Tầm sinh nó ra, hồn phách của Tiểu Cốt sẽ hoàn toàn bị nàng ta hòa tan. Nàng ta sẽ hoàn toàn thay thế Tiểu Cốt, đến lúc đó, đừng nói là moi tìm nàng ta ra, cho dù có băm nàng ta ra thành ngàn mảnh, Tiểu Cốt cũng không về được.

Từ đó về sau, trên đời này chỉ có Thiên Tầm, không còn Hoa Thiên Cốt nữa!

Huống hồ, ta nghe Sát Thiên Mạch nói, thai Thiên Tầm đang mang chính là thánh quý ngàn vạn năm khó gặp, từ lúc còn trong cơ thể mẹ đã lấy máu người mà sống. Một kẻ gây họa như thế, Trường Lưu thượng tiên như ngươi thật sự không quan tâm?

Nói cách khác, Tiểu Cốt, và Thiên Tầm, hiện giờ ngươi chỉ có thể chọn một người, ta nghĩ ngươi sẽ không hồ đồ đến mức lẫn lộn đầu đuôi.

Thai nhi bình thường mười tháng sẽ sinh, nhưng thai quý thánh chỉ cần ba tháng là có thể xuất thế, thời gian không còn nhiều, ngươi phải mau chóng quyết định!”

Lời nói của Đông Phương Vực Khanh đã bức Bạch Tử Họa vào đường chết, không thể quay lại được nữa.

Đúng rồi, Thiên Tầm, Tiểu Cốt, hắn chỉ có thể chọn một người.

Hắn luôn tự coi Thiên Tầm là Tiểu Cốt, nhưng không thể tiếp tục lâu. Ngươi càng muốn chạy trốn thì cuộc sống lại càng đuổi theo ngươi không chịu bỏ, điều duy nhất có thể làm là trực tiếp đối mặt.

Suy tính một lượt, thời gian suy nghĩ thật sự không nhiều, chỉ còn một tháng nữa, nếu cứ tiếp tục không quả quyết thì sẽ chỉ hại mọi người.

Cho dù không có ân dưỡng dục nhiều năm, Bạch Tử Họa cũng không phải kẻ có thể tùy tiện giết một người vô tội, dù chỉ là vì cứu ra một người, cho dù cứu người hắn yêu cũng rất khó làm được.

Hắn trời sinh đã từ bi, coi trọng sinh mệnh trong thiên hạ, con sâu lỗ rơi vào bầu rượu mà hắn còn không đành lòng hại nó một chút, huống chi là người đã bên hắn nhiều năm như Thiên Tầm.

Kỳ thật, chi cần không sinh con ra thì có sao đâu.

Tôi thiếu, còn có thể giả vờ hồ đồ vài ngày, nhưng Thiên Tầm quyết tuyệt che chở đứa trẻ như vậy, không chịu thoái nhượng chút nào, nàng làm vậy không phải là đã bức hắn đến đường cùng sao!

Chén trà trong tay bị Bạch Tử Họa vô thức niết chặt vang lên kêu kẹt, sắp vỡ tan.

Đông Phương Vực Khanh thấy vậy cũng phải đau lòng cái chén ấy, nhưng hắn lại không hề đồng tình Bạch Tử Họa.

Hắn cảnh cáo Bạch Tử Họa lần cuối: “Nếu ngươi vẫn kiên trì cái từ bi giả của ngươi, không chịu cứu Tiểu Cốt, ta, và cả Sát Thiên Mạch, bọn ta sẽ nghĩ biện pháp. Dù ngọc có phải vỡ làm đôi, bọn ta cũng sẽ cứu Tiểu Cốt thoát ra, cho nàng ấy thật sự sống lại.

Đến lúc đó, khi Tiểu Cốt biết ngươi yêu người khác đến mức không để ý đến nàng nữa, nàng còn muốn gặp lại ngươi không?

Ngươi đừng có quên sạch ước nguyện ban đầu! Thật quá nực cười!”

Đông Phương Vực Khanh nói xong, lập tức rời khỏi Tuyệt Tình điện.

Hắn thật sự không thể hiểu nổi Bạch Tử Họa, ước nguyện ban đầu của hắn chỉ là coi Thiên Tầm thành Tiểu Cốt. Bây giờ hắn biết Tiểu Cốt chân chính có

thể trở lại, hấn lại do dự không dứt, thế là sao? Thay lòng đổi dạ à?

Đông Phương hấn sẽ không hồ đồ như Bạch Tử Họa, trong lòng hấn chỉ có một mình Cốt Đầu.

Thiên Tầm với hấn mà nói, chẳng khác gì một xác chết, ai lại động lòng với một cái xác chứ?

Thế mà hấn còn là người tu tiên, ngay cả người phạm cũng không nhìn thấu bằng!

Hấn phải nghĩ biện pháp bức Bạch Tử Họa, nếu hấn không quyết định được, thì hấn sẽ giúp Bạch Tử Họa quyết định!

Bản tác phẩm nguyên tự tán giang văn học thành hoan nghênh đổ bộ www.jjwxc.net quan khán càng nhiều hảo tác phẩm

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Thân bất do kỷ

Càng ngày Thiên Tầm cảm thấy thân thể của mình không nghe theo sai bảo, có khi nàng muốn uống chút nước, muốn cầm cốc nước lại cô tình đánh nghiêng cái cốc, có khi nàng muốn nằm xuống nghỉ ngơi, mới đến mếp giường, thân thể lại không nghe chỉ huy bước ra khỏi phòng.

Nhiều chuyện như vậy không kể hết, nàng bị tra tấn muốn chết.

Hơn nữa có một loại cảm giác đáng sợ dần dần bao phủ lòng nàng, đứa trẻ trong bụng nàng giống như đang có ý đồ khống chế thân thể của nàng, làm chuyện gì đó.

Nàng đương nhiên biết nó muốn cái gì.

Thiên Tầm gần đây thường thường đột nhiên mất đi ý chí, chờ thời điểm nàng khôi phục, sẽ phát hiện bản thân không hiểu sao lại xuất hiện ở một nơi nào đó, mà nàng chẳng hề biết khi nào thì mình đi đến đây.

Cuối cùng có một ngày, không biết như thế nào, Thiên Tầm ra khỏi địa phủ đến một nơi hẻo lánh, lơ lửng bay đi không có mục đích, lại giống như đang tìm kiếm gì đó.

Đột nhiên trong không khí truyền đến mùi máu tanh ngọt, Thiên Tầm mất đi ý thức bị mùi hương đó dẫn dắt, tìm được một người.

Ừ, một người giống như đã chết, nằm ở trên cỏ vẫn không nhúc nhích, hình như là bị thương rất nặng, cả người đều nằm trong vũng máu. Chỉ có hai mắt còn chưa nhắm lại, con mắt hơi chuyển động, chỉ còn chút hơi tàn, sắp chết!

Thiên Tầm dựa gần vào người nọ, phả vào mặt nàng là mùi máu tươi làm từng tế bào trong nàng đều kích động.

Máu, nàng muốn, nàng muốn uống!

Nàng liền cúi đầu sấp lại tham lam uống, trên tóc, trên mặt, trên người, đếm cả người nàng toàn thân đều dính máu người!

Không đủ, muốn uống máu tươi mới !

Nàng trên cổ người nọ cắn một ngụm, máu tươi mới chảy xuống cổ họng! Nàng hút lấy máu, một hơi không nghỉ, mà người nọ cũng đã tắt thở lúc Thiên Tầm cắn cổ hấn, cũng coi như sớm giải thoát.

Hấn vốn là một hành khách qua đường, gặp phải cướp, bị cướp tiền, lại bị sát hại, vốn sẽ chết, không nghĩ tới mùi máu lại đưa Thiên Tầm đến, tiền hấn đoạn đường cuối cùng.

Được máu người tắm bổ, cuối cùng Thiên Tầm miễn cưỡng khôi phục một ít ý thức, nàng dần hiểu được bản thân làm cái gì.

Nàng, quả nhiên ăn thịt người sao? !

Sự áy náy nặng nề và tự trách buộc nàng không thể không vì người người nọ làm chút chuyện, người chết xuống mồ muốn yên bình, nàng tìm một cái khăn lau sậy, đào một phần mộ bên bờ cho người nọ. Không biết tên, cũng không lập bia mộ, chỉ giúp hấn thuận lợi vào luân hồi, kiếp sau bình an cả đời.

Thiên Tầm biết một khi bắt đầu sẽ không cách nào quay đầu lại, bé con trong bụng nàng linh lực lại càng mạnh hơn mỗi ngày, về sau chỉ cần nó muốn, nó luôn có biện pháp được uống máu người. Hôm nay là đúng lúc có một người gần chết, nhưng lần sau thì sao, còn lần sau nữa?

Thiên Tầm không dám nghĩ tiếp.

Đến buổi tối, Thiên Tầm không quay lại địa phủ, ngay tại đầm nước nằm một đêm.

Nàng cũng không ngủ được, mắt to nhìn trời đầy sao, ảo tưởng Bạch Tử Họa chính là một ngôi sao sáng trên bầu trời. nàng cứ thế nhìn hẩn từ xa, cũng tốt.

Mặt trăng nhô lên cao, trên mặt nước phản chiếu những vì sao trong màn đêm, cả đêm âm u lạnh như băng, Thiên Tầm nằm nửa thân mình đều đã tê rần, cũng lười đổi tư thế.

Đột nhiên, trên bầu trời có vài đám mây u ám bay tới, ẩn dấu dưới ánh trăng, chung quanh trở nên tối tăm khủng bố, Thiên Tầm trực giác có điều gì đó sắp xảy ra. Quả nhiên, bên kia xa xa truyền đến một tiếng cười yêu mị, như mỹ nhân say rượu đêm khuya mới về.

Thiên Tầm là quý vương, làm sao có thể không nhận ra, đó là những con hồ ly tinh đã hóa thành người.

Thân hình xinh đẹp trong bóng đêm đi về phía Thiên Tầm đang nằm, Thiên Tầm nhìn họ, trong lòng yên lặng đếm, một người, hai người, ba người... Có những mười ba người, nhiều quá.

Chỉ sợ là một tộc đàn, hồ ly tinh luôn thành đàn mà, một đại gia đình, ai cũng không thể thiếu ai.

Đúng là làm cho người ta hâm mộ, gia đình có nhiều như vậy.

Không giống nàng, luôn lẻ loi một mình.

Đám hồ ly tinh kia dần dần đến gần, cũng phát hiện Thiên Tầm, tuy rằng nhìn có chút chật vật, nhưng mà các nàng làm sao có thể không nhận ra vương quý chủ!

Con người khi còn sống sẽ gặp được đủ loại bạn bè, có người tốt, cũng có người xấu.

Trong sinh mệnh mỗi người, họ đến rồi đi, luôn dạy cho chúng ta một vài bài học.

Như cha mẹ, sư phụ cùng các vị trưởng bối, người yêu, người nhà là thân mật nhất, nhưng bọn họ chưa hẳn đã dạy người.

Chỉ có đủ loại bạn bè, gặp bọn họ thì họ sẽ kể cho người những chuyện trên thế giới này, những chuyện phức tạp như thế nào lại phản kích ra sao đều kể ra.

Lúc này, đàn hồ ly tinh đã đến, cho cuộc sống của Thiên Tầm có một mặt thú vị hoàn toàn mới, cũng giúp nàng càng hiểu biết bản thân mình rõ ràng hơn, cuối cùng muốn cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Hồ Bằng Cầu Hữu

Mười ba hồ ly tinh thấy Thiên Tầm, đầu tiên là lấp bắp kinh hãi, sau đó toàn bộ nhanh chóng tiến lên cung kính nói: “Linh mị bộ tộc tham kiến quý chủ!”

Toàn bộ đội ngũ tuân thủ quy củ, không một chút bối rối.

Thiên Tầm nâng nâng tay kêu các nàng đứng lên, tinh tế nhìn một lần, người nào cũng xinh đẹp vô cùng. Nghe các nàng tự giới thiệu từng người, từ lớn tuổi đến nhỏ tuổi, phân biệt là: Tuyết cơ, hai ngàn ba trăm tuổi, da thịt trắng như tuyết, càng lộ ra đôi môi đỏ mọng kiêu diễm, Hạc nhi, hai ngàn một trăm tuổi, dáng người cao gầy tinh tế, đôi chân dài hết sức câu dẫn, Viên Viên, một ngàn chín trăm tuổi, Viên Viên khuôn mặt như con nít, đáng yêu xinh đẹp, người gặp người thích, Mạc Hoa, một ngàn tám trăm tuổi, thành thực uyển chuyển hàm xúc, ôn nhu động lòng người, làm cho người ta như tắm gió xuân, Điền Tử, một ngàn bảy trăm tuổi, khuôn mặt thanh tú, tính cách tùy ý, tự nhiên làm cho người ta thả lỏng. Dân Sơn, một ngàn bảy trăm tuổi, người như Viên Viên Sơn, mặt mày như vẽ, vui vẻ thoải mái, Hoàn nhi, một ngàn năm trăm tuổi, khí chất thanh lịch, trang trọng phú quý, trời sinh có khí chất như quý tộc, Trạch Cẩm, một ngàn ba trăm tuổi, Am hiểu đàn cổ, tiếng nhạc tuyệt vời, dùng tâm tư như yêu, hận, vui, giận... để đánh động lòng người, làm cho bản thân sa vào không thể kiểm chế. Tuyền Tuyền, một ngàn một trăm tuổi, người như cuốn tranh, càng xem càng muốn nhìn, càng xem càng thấy đẹp không sao tả xiết, Hư Không, một ngàn tuổi, xinh đẹp đến cực điểm, tương gần như xa, vĩnh viễn không thể nắm giữ, chỉ có thể ngẩng lên mà chiêm ngưỡng, Thất Bảo, chín nghìn tuổi quần áo tinh mỹ, thướt tha yêu kiều, khi nhảy rục rờ làm cho người khác hoa cả mắt như những đám mây bồng bềnh giữa bầu trời, như vạn bông hoa cùng nở rộ.

Kim Hoa, tám trăm tuổi, xinh đẹp đến cực độ, như đóa hoa mẫu đơn nở rộ, là kiểu mà phạm nhân yêu thích nhất, Tiểu Cửu, mới năm trăm tuổi, vừa mới hóa thành hình người, khuôn mặt hồn nhiên vô tà, một đôi mắt to đen bóng, cái mũi tròn bóng, xứng với đôi môi nho nhỏ đỏ mọng, ai thấy đều muốn cắn một cái, tất cả mọi người vô lực chống cự, chính là đạo hạnh còn thấp, không cần thận sẽ lộ ra đuôi hồ ly.

Thiên Tầm đôi thứ xinh đẹp không hề có sức chống cự, mà hồ ly tinh lúc đầu thì cực kỳ cung kính, sau thấy nàng cũng không nghiêm khắc, ào ào vây quanh nàng cùng nàng trò chuyện.

Thiên Tầm thì chỉ cần có người đối tốt với nàng, mặc kệ là người là tiên là ma hay là yêu, nàng đều thành tâm đối đãi, mọi người đều là bạn, nào có phân biệt phú quý hay nghèo khó.

Nhóm hồ ly tinh rất nhanh liền phát hiện ra hoàn cảnh của Thiên Tầm.

Các nàng là yêu quái, vốn chính là chuyên môn câu dẫn nam tử hảo sắc, chuyên hấp tinh khí của bọn họ gia tăng đạo hạnh, nhất thời liền nói ngày mai muốn mang một người cường tráng nhất cho Thiên Tầm, cho nàng uống máu.

Thiên Tầm nghe xong chỉ vô lực lắc lắc đầu, nói: “Ta không muốn tổn thương đến tính mạng của ai, các ngươi nên tu luyện theo chính đạo đi, đừng làm ra những chuyện thương thiên hại lý này.”

“Quý chủ thật sự là người hiền lành, chẳng lẽ không biết thiên hạ có biết bao nhiêu nam tử là người vô ơn bạc nghĩa, chúng ta chỉ là tức giận thay cho những nữ tử chịu tội, có cái gì không tốt?”

Thiên Tầm biết chuyện nam nữ rất ít, theo nhận xét của hồ ly tinh, mới biết trên đời này tình yêu phân làm hai loại.

Có người chung tình, trong hàng vạn người chỉ yêu duy nhất một người, có người đào hoa, đối với hần chỉ có thiên hạ, còn đối với mỹ nữ chỉ là vui đùa.

Nhóm hồ ly tinh đều câu dẫn những người đào hoa, đầm lau sậy vốn là nơi dừng chân của các nàng, mỗi khi bắt được con mồi đều giết ở đây. Khó trách chung quanh đây không khí trầm lắng, không hề có sức sống, hóa ra là do oán niệm của nhiều oan hồn.

Tuyết Cơ là người nhiều tuổi nhất, thấy Thiên Tầm mang thai một mình lẻ loi ở bên ngoài, chỉ sợ cũng có ẩn tình khó nói. Mỗi khi thử muốn Thiên Tầm nói ra, so với giữ trong lòng tốt hơn, nhưng Thiên Tầm không chịu lộ ra chút nào, nàng cũng đành phải thôi.

Sau lại nói bóng nói gió nói về những nam tử các nàng gặp được, kẻ nào cũng đều ham mê sắc đẹp, không hề có liêm sỉ, cho đến khi có đại họa giáng xuống mới biết sợ hãi hối hận, đúng là đáng chết.

Thiên Tầm nghe các nàng nói chuyện này chuyện kia, lại so sánh với Bạch Tử Họa. càng thấy hần là một người trong sạch, khí chất như tiên, giống như mây trắng trên trời không thể với tới. Bản thân mình có tài đức gì, có thể bên cạnh hần được hần yêu thương như vậy, nghĩ nghĩ, không khỏi muốn cùng các nàng chia sẻ.

Nhóm hồ ly nghe Thiên Tầm miêu tả xong, ào ào lắc đầu, nói thế gian này không thể có một người nam tử như vậy, cho dù là thần tiên, cũng không có khả năng tốt đẹp như vậy, sợ là Thiên Tầm đã nói quá lên.

Thiên Tầm cũng không phủ nhận, chỉ cười cười. Nàng còn cảm thấy từ ngữ miêu tả của mình còn chưa đủ đâu.

Dù có dùng ngôn ngữ gì để miêu tả Bạch Tử Họa, trên đời này không có một từ có thể miêu tả phong thái của người, chỉ có tận mắt nhìn thấy mới hiểu được, một người tài năng thoát tục không dính bụi trần như vậy, hóa ra thật sự tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Thời khắc cuối cùng

Một tháng trôi qua rất nhanh, mà trong khoảng thời gian ấy, Bạch Liên đã mách Vương Mẫu người làm nàng bị thương nặng chính là Thiên Tầm. Dựa theo lời nói của Bạch Liên, khi đi hái hương thảo, trên đường gặp được Thiên Tầm, nàng ta định bắt cóc nàng để uy hiếp tiên giới.

Tiên môn rốt cục bắt được nhược điểm, nhất trí muốn phạt Thiên Tầm.

Nhưng đã có bài học lần trước, lần này bọn họ đã khai báo sớm cho Bạch Tử Họa.

Bạch Tử Họa nghe xong, ban đầu không nói một lời, rồi sau đó mới lạnh lùng nói: “Ta nói rồi, Thiên Tầm là đồ đệ của ta. Nếu nó phạm sai lầm, đều có sự phụ này dạy dỗ. Không cần làm phiền tới người ngoài.”

Khi Bạch Tử Họa tìm được Thiên Tầm, hần quả thực không thể tin nổi đứa trẻ đáng yêu lại đáng thương lúc trước giờ lại trở nên như thế.

Đang cuối xuân đầu hè, chung quanh tràn ngập một màu xanh, sức sống bừng bừng. Thế nhưng ở giữa lại nổi bật một tảng lau sậy héo rũ.

Thiên Tầm ngồi cạnh đầm lau sậy. Bụng nàng rất lớn, gần đến kỳ sinh sản.

Chung quanh là rất nhiều nấm mồ to nhỏ mới mọc lên. Còn có nhiều thi thể chưa kịp mai táng, có nam có nữ, có già có trẻ.

Nhóm hồ ly tinh thấy Thiên Tầm không chịu hút máu người, ngày nào cũng khổ sở chống đỡ, liền nảy ra một ý: Chuyên tìm những người sắp chết, lấy máu họ ngay trước khi tắt thở, lấy cho Thiên Tầm uống.

Dù sao đều là người sắp chết, nên không tính là hại họ.

Thiên Tầm mới đầu còn mâu thuẫn, nhưng sau lại không chịu nổi nhu cầu của đứa con trong bụng, uống máu của những người đó. Nhưng nàng lúc nào cũng nhắc nhở chính mình, nhớ kỹ mình đã làm gì, chôn những người ấy ven đường, sau đó lại nhiều người quá, không chôn hết được, nên cứ thế để lộ thiên.

Nàng ngồi trong núi xác chết ấy, chính mình cũng như dầu hết đèn tắt, hấp hối. Nhóm hồ ly tinh vẫn không hề bỏ nàng, vẫn vây quanh bên người nàng, dùng thân thể của mình làm ấm cho nàng.

Khi Bạch Tử Họa bỗng nhiên xuất hiện, mười ba hồ ly tinh ấy đều trừng lớn đôi mắt xinh đẹp, trên đời này quả thực có người như vậy sao?

Áo bào trắng khẽ bay theo gió, dung mạo như trăng như sao, đậm nhạt như nước, siêu phàm thoát tục, đôi mắt giống như nhìn thấu hết thảy, giống như thế giới này đều ở trong mắt hắn. Mỗi một cử chỉ tựa như thần khiến người ta chỉ muốn cúi đầu.

Thiên Tầm đương nhiên cũng nhìn thấy hắn, nhưng nàng đọc ra từ trong đôi mắt ấy sự không hài lòng mà hắn dành cho nàng.

Bạch Tử Họa đứng cách bọn họ mấy chục mét, chậm rãi đi tới, đôi giày trắng không dính chút bùn đất nào.

Cho dù chưa đến gần, nhóm hồ ly tinh cũng cảm thấy có sát ý. Các nàng khẩn trương đến mức lông đều dựng thẳng, nhưng lại nhớ đến Thiên Tầm nên không chịu rời đi.

Thiên Tầm biết, người của tiên môn sẽ không lưu tình với yêu ma.

Nhìn thấy Bạch Tử Họa như vậy, chỉ sợ các nàng thật sự có nguy hiểm, mà chính mình lại không bảo vệ được các nàng. Nàng nhanh chóng thấp giọng khuyên các nàng tạm thời rời đi. Nàng nói đó là sự phụ của mình, đừng lo.

A, đó là sự phụ mà Thiên Tầm không ngừng nghĩ đến, nhóm hồ ly tinh chỉ nói không sao là tốt rồi nhanh chóng rời đi. Bạch Tử Họa tỏa sát khí, các nàng chỉ muốn trốn càng xa càng tốt.

Bạch Tử Họa đi đến trước mặt Thiên Tầm, Thiên Tầm lại không còn đứng khí ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt hắn nhất định là căm hận, quả nhiên mình làm hắn thất vọng rồi.

“Tiểu Thiên, theo vì sư đến Nguyệt Lọng Cung, thỉnh tội với mẫu thân ngươi. Để nàng ấy tha thứ con đã, rồi nói chuyện sau.”

Thiên Tầm thấy ngoài ý muốn, Bạch Tử Họa chỉ nói thế thôi sao, muốn cười mà lại không hiểu, hỏi ngược lại: “Thỉnh tội? Ta có tội gì?”

“Con giết mẹ, đây là đại nghịch bất đạo. Hiện giờ chỉ cần cầu xin tha thứ, có lẽ máu mủ tình thâm, nàng ấy sẽ tha thứ cho con.”

“Không thể nào.” Thiên Tầm trả lời cực kỳ rõ ràng.

Bạch Tử Họa lại nghiêm túc hơn. Đứa trẻ này, đúng là đã nhập ma đạo, tâm tính hoàn toàn biến mất sao. Hắn phải cứu nàng, không lẽ nàng lại hoàn toàn không hiểu nỗi khổ tâm của hắn?

“Được, cho dù nàng ta chịu tha thứ ta, rồi sau đó thì sao? Bảo ta giết con mình, tiếp tục giả vờ hồ đồ. Biết rõ sự phụ không muốn ta, lại cứ coi như không biết sao?”

Cảm xúc của Thiên Tầm không ổn định làm động thai, nàng đau khổ cuộn mình lên.

Gần đây thai càng ngày càng cử động mạnh, sắp sinh rồi sao.

Thật khó chịu, thân mình thật khó chịu, trong lòng cũng thật khó chịu, nàng rốt cuộc đang kiên trì cái gì chứ?

Làm theo lời Bạch Tử Họa, nhận sai với Bạch Liên là xong, sau đó bỏ đứa con trong bụng, tiếp tục hồ đồ sống sót, lúc trước chẳng phải vẫn như thế sao?

Nhưng nàng không làm được, bởi vì biết sự đau đớn khi bị mẫu thân vứt bỏ, cho nên không muốn vứt bỏ con mình. Bởi vì biết người ta thật sự không muốn mình, cho nên phải làm theo ý hắn sao!

Hắn bảo nàng nên lựa chọn như thế nào đây? Thật đau lòng, chỉ mong có thể sớm giải thoát.

“Sự phụ... Tiểu Thiên thật sự khó chịu đau khổ quá, sự phụ giúp con...”

Bạch Tử Họa nhìn nàng đau khổ khó chịu như thế, hắn cúi xuống, lọn tóc đen nhánh tản xuống gương mặt nàng.

Vươn tay nâng đầu nàng lên, tay kia của hắn khẽ lau nước mắt trên gương mặt Thiên Tầm.

Hắn nhìn nàng, ánh mắt từ bi mà không đành lòng.

Tiểu Thiên, tội gì phải chấp niệm như thế. Con không biết chấp niệm này chỉ hại chính con, khiến con vạn kiếp bất phục sao?

Nhìn thấy Bạch Tử Họa không đành lòng, nước mắt Thiên Tầm liên tục rớt xuống. Trong lòng hắn quả thực vẫn có mình sao?

Đủ rồi, chỉ cần như thế là đủ, con biết người từ bi không đành lòng xuống tay. Con sẽ giúp người đưa ra quyết định vậy.

Thiên Tầm cắn chặt môi, hạ quyết tâm, cố ý nói ra lời nói tuyệt tình: “Con hận sư phụ... Nếu không phải người giam con ở Vân Sơn nhiều năm... Con đã sớm biết được mình nên ở địa phủ, đâu phải chịu cảnh chờ đợi vô vọng không lối thoát...”

Con hận người, chán chường, do dự... Nếu cuộc đời này con chưa bao giờ gặp người, thì sao lại bị đẩy vào đường cùng...

Phải, con muốn giết mẫu thân của mình... Nhiều thi thể này đều là con giết... Con uống máu bọn họ... Con thích ăn thịt người...

Những hồ ly tinh ấy đều là bạn của con, họ dạy con làm thế nào để tán tỉnh nam nhân...

Con không làm đứa trẻ đơn thuần dưới gối, không làm bóng dáng của người khác... Con chính là con, không phải vì người mà sống...”

Nàng hận hắn sao? Quả thực như thế sao? Tất cả những gì hôm nay đều là một tay hắn gây ra sao? Quả thật là tư tâm của hắn hại cả đời nàng sao?

Thai càng ngày càng máy thai, dấu hiệu sắp sinh. Thiên Tầm khó chịu đến mức chỉ mong được chết.

“Ha ha, bảo bối phải đi ra đâu... Con lập tức có thể hoàn toàn thay thế Tiểu Cốt... Sư phụ thật tốt, không bỏ được con lại bỏ được Tiểu Cốt...”

Bạch Tử Họa trong đầu trống rỗng, theo Thiên Tầm miệng phun ra Tiểu Cốt hai chữ giống cảnh tỉnh. Chỉ làm cho hắn cảm thấy trước mắt như muốn tối sầm còn tay chân thì lạnh lẽo.

Đúng rồi, Tiểu Cốt, người hắn yêu nhất, hắn thế nhưng đã quên! Hắn như thế nào có thể quên nàng?!

Bàn tay dứt khoát chạm vào lồng ngực của Thiên Tầm. Đầu ngón tay như muốn bồng rớt. Để giảm bớt đau đớn, bàn tay kia nhanh chóng lấy ra trái tim khỏi thân thể của chủ nhân.

Còn sống thật tốt, cho dù là thống khổ cũng làm cho người ta không muốn từ bỏ. Thì ra khi sắp chết, người ta mới biết được còn sống là điều đáng quý, mới biết trân trọng cuộc sống này hơn.

Ngay tại khoảnh khắc đan xen giữa sống hay chết, Thiên Tầm đột nhiên nghĩ tới.

Tru tiên trụ mười bảy cái mất hồn đình, Tuyệt Vọng kiếm một trăm linh một kiếm, Trường Lưu đáy biển mười sáu năm, nước sông Tuyệt Tình hủy dung, hoang dã tìm sống trong chết, Đường Bảo chết...

Trí nhớ giống tia sáng giống nhau chiếu nhập trong óc, của nàng ánh mắt mờ đi một chút, rất nhanh rồi vụt tắt.

Bạch Tử Họa ngẩn ra, hắn tựa hồ nhận ra được điều gì.

Nhưng là quá nhanh, rất nhanh cho nên cái gì cũng không kịp nhận ra. Cô gái trước mắt hắn đã muốn mất đi sinh mệnh, đôi mắt to ấy đã mất đi ánh sáng.

Nàng đã muốn chết.

Trong tay hắn trái tim kia đang tỏa ra ánh sáng mờ nhạt. Máu tươi đầm đìa. Hắn biết, hồn phách của Tiểu Cốt đang ở bên trong.

Đông Phương từng nói trước lúc trái tim ngừng đập phải đem nó đưa vào khư đình. Hắn ở Dị Hư Các sẽ chờ.

Trên bầu trời một đám mây đen kéo đến, tiếng sấm cuộn cuộn, hạt mưa không ngừng rả rích.

Một người áo trắng hơn tuyết bên cạnh lại nằm một cô gái mang bụng lớn vừa chết. Hai người đều dính đầy màu đỏ tươi của máu, hình ảnh tàn khốc mà đẹp lạ lùng.

Bạch Tử Họa nhẹ quơ tay, một cái kết giới trong suốt như lồng thủy tinh bảo vệ cơ thể của Thiên Tầm, thay nàng chắn những giọt mưa nặng hạt đang rơi xuống. Còn hắn thì chẳng bận tâm đến việc cả người mình ướt đẫm mà cảm trái tim hướng chân trời biến mất.

Con tự đẩy chính mình vào tuyệt cảnh, ta giúp con lấy đi tim của mình. Là chết đi cũng là sống lại. Từ nay tất cả buồn đau của con sẽ qua đi. Chỉ cần con hạnh phúc là đủ rồi.

Sư phụ, sẽ luôn âm thầm dõi theo con.

Chương 61: Tiểu Cốt trở về

Lúc nhìn thấy Bạch Tử Họa, Đông Phương Úc Khanh vô cùng ngạc nhiên, chưa bao giờ hắn gặp Trường Lưu thượng tiên lại thiếu sinh khí như vậy. Toàn thân bị mưa xối ướt, làn tóc dài đen huyền cùng một thân áo bào trắng, hoàn toàn không còn thần thái của một vị tiên đã trải qua ba ngàn năm, mà trong đôi mắt ấy chỉ còn lại sự trống rỗng.

Một bàn tay của Bạch Tử Họa vẫn nắm trái tim đang đập chậm, máu loãng theo kẽ tay chảy xuống đầm đìa. Bạch Tử Họa nắm chặt quả tim đưa về phía Đông Phương Úc Khanh, Đông Phương chưa kịp phản ứng, chỉ sững sờ đứng đó. Bạch tử Họa chậm chạp mở miệng, âm thanh lạnh như chín tầng băng: “Người đã nói Tiểu Cốt có thể trở về”.

Đông Phương Úc Khanh sức tỉnh, nhanh chóng tiếp nhận quả tim bỏ vào ngực. Hắn nói cho Bạch Tử Họa, trong quá trình luyện hóa, hồn của Tiểu Cốt không thể bị bên ngoài quấy rầy dù chỉ một chút. Hắn kêu Bạch Tử Họa chín chín tám mốt ngày sau đến tìm hắn, đến lúc đó bọn họ cùng nhau đưa hồn phách Tiểu Cốt vào lại luân hồi, từ đó chuyển thế làm người.

Bạch Tử Họa nghe xong xoay người rồi đi không nói một lời. Hắn không về Trường Lưu mà trở về Vân Sơn. Ngồi trên bàn đu dây đã từng vì Thiên Tầm gán hoa, nhìn xuống núi non dưới chân mờ mịt, những chuyện cũ trước kia như sống lại trong lòng hắn. Ngày xưa hắn dùng pháp thuật giúp Thiên Tầm hóa phép để chúng có thể tươi tốt quanh năm. Nay hắn mới đi vài hôm hoa đã suy tàn. Bạch Tử Họa nhìn không gian âm đạm, trong lòng càng cảm thấy nặng nề hơn. Hắn nghĩ bàn đu dây này cũng có linh tính, chủ nhân đi nó cũng héo rũ.

Ánh mắt của Bạch Tử họa từ bàn đu dây nhìn xuống, đột nhiên trong góc vắng hắn phát hiện một đóa Khiên Ngưu màu tím nhạt. Bông hoa trong suốt, giữa một mảnh suy tàn vẫn ngạo nghễ kiên cường đón gió. Bạch Tử Họa nhìn thấy bông hoa nhỏ kia bất giác cảm thấy trước mắt tối sầm, ngực bị đè nén, trong cổ họng bùng máu như muốn trực trào ra. Hắn không chịu nổi phun ra một ngụm. Đóa hoa này tuy bé nhỏ lại vẫn rất kiên cường, dù trải qua gian khổ vẫn không buông tha cơ hội gặp lại Thiên Tầm sao?

Từ đầu đến cuối, chính hắn mới là kẻ ích kỷ nhất ! Ở trước mặt Hoa Thiên Cốt, hắn lựa chọn thiên hạ sinh linh. Ở trước mặt Thiên Tầm, hắn lại không bỏ quên được quá khứ! Đến tận cùng hắn có tư cách gì nói rằng hắn yêu nàng nhất!

Lúc Thiên Tầm mới đến Vân sơn, nàng luôn bị bóng đè, quần áo ướt đầm mồ hôi lạnh. Người bình thường nếu thấy cũng không đành lòng mà đem lòng thương xót. Vì thế, vào nhiều đêm, hắn luôn lặng lẽ ngồi bên nàng, đưa bàn tay lạnh lẽo khẽ vuốt đôi mi nàng, nhẹ giọng nói:

“Tiểu Thiên đừng sợ, có sư phụ đây”.

Rồi sau đó, bóng đè ít lại.

Thân thể nàng ốm yếu, hắn liền tìm hết linh đan thảo dược để trị bệnh cho nàng. Khi nàng khỏe hơn một chút, nàng lại muốn luyện kiếm. Hắn liền vì nàng dùng Thiên Hiền Kim chế thành một thanh đoản kiếm, tên là Kim Thành. Thành trong chân thành, Kim từ đá mà sinh ra.

Quả thật là hắn hại nàng. Đem nàng nhốt ở Vân Sơn bên người hắn nhiều năm. Tô ra yêu thương bồi thường thì sao, cuối cùng hắn vẫn không thể bảo vệ nàng. Mà cuối cùng, là hắn tự tay giết nàng.

Bạch Tử Họa ở Vân Sơn mờ mịt qua rất nhiều ngày, đột nhiên nhớ tới hôm nay vừa lúc là ngày thứ tám mươi mốt. Đông Phương Úc Khanh nói qua, hôm nay, Tiểu Cốt có thể trở về. Nhưng khi hắn đuổi tới Dị Hủ Các, làm sao có bóng dáng của Đông Phương Úc Khanh, hoặc là nói, cả Dị Hủ Các đều biến mất.

Một cổ tức giận khó có thể ngăn chặn như muốn thiêu cháy Bạch Tử Họa. Đông Phương Úc Khanh! Một đời này, ngươi cũng muốn chết ở dưới kiếm của ta sao! Kỳ thật vào lúc bảy bảy bốn mươi chín ngày, Đông Phương Úc Khanh đã luyện hóa ra thần phách của Hoa Thiên Cốt trong Hạ Bà Đình.

Trong ánh lửa Huyền Dương đỏ bùng, một đốm sáng nhỏ rực rỡ chậm rãi bay lên, Đông Phương Úc Khanh rất nhanh dùng hồ lô thu nó.

Cốt Đầu, ta, Đông Phương Úc Khanh, tới đón nàng về nhà rồi đây. Cuộc đời nàng đã thừa nhận quá nhiều đau khổ rồi. Từ nay về sau, ta sẽ chỉ đem đến hạnh phúc cho nàng. Mọi chuyện trước kia, chúng ta toàn bộ quên đi. Tìm một nơi không ai biết. Ta sẽ ở bên chăm sóc nàng, quan tâm nàng, lo lắng cho nàng. Nếu như nàng nhớ tới hết thảy, đừng sợ, đã có ta luôn ở bên. Những người từng thương tổn nàng, ta sẽ mang theo nàng cách xa bọn họ. Cốt Đầu ngoan, ba người chúng ta sẽ không bao giờ tách nhau ra nữa.

Lúc Bạch Tử Họa tìm được Đông Phương Úc Khanh là đã trôi qua mười ba năm. Hắn đem Hoa Thiên Cốt giấu ở nhân gian, mỗi ngày đều đổi chỗ ở, biến người mờ mịt thực đúng là không dễ tìm. Hoa Thiên Cốt trước mắt Bạch Tử Họa giống như lúc mới vào Trường Lưu vậy. Trên đầu búi hai cái bánh bao. Một đôi mắt to sinh động cân xứng với khuôn mặt nhỏ nhắn bầu bĩnh. Chỉ là trên người nàng là bộ áo bó của người bình thường, mà không phải một thân áo bào trắng phiêu dật. Đương nhiên, cũng không có Cung Linh cùng Vọng Nguyệt.

“Tiểu Cốt...” Tiếng nói của Bạch Tử Họa bởi vì khó nén kích động mang theo một chút run rẩy.

“Tôn thượng... Tìm ta có việc?” Ánh mắt Hoa Thiên Cốt lóe ra không muốn nhìn thẳng vào Bạch Tử Họa. Ngay cả sư phụ nàng cũng không muốn gọi sao? Bạch Tử Họa chỉ cảm thấy tim một trận đau đớn tột cùng

“Tiểu Cốt về nhà cùng sư phụ”

“Tôn thượng nói đùa, nhà của ta ở đây, làm sao có thể theo người về được?” Tốc độ nói của Hoa Thiên Cốt không nhanh, nhưng ý tứ rất rõ ràng.

Bạch Tử Họa oán hận trừng mắt nhìn Đông Phương Úc Khanh, nhưng hấn lại chỉ nhìn Bạch Tử Họa cười không chút để ý.

“Chuyện trước đó Tiểu Cốt đều nhớ lại rồi. Trước kia ở Trường Lưu, a, còn có ở Vân Sơn. Nàng nói, yêu người là một điều đáng sợ. Thực sự quá gian khổ, quá đau thương. Kiếp này nàng chỉ nguyện cùng ta sống một cuộc sống bình thường. Nếu hôm nay người đã đến đây rồi, chúng ta cũng cần nói chuyện rõ ràng.

Bạch Tử Họa, Tiểu Cốt sẽ không bao giờ yêu người nữa, từ nay về sau cũng không muốn gặp lại người. Hai thế nợ người, bọn ta đã trả hết nợ, sau này người không cần đến tìm nàng.” Lời nói của Đông Phương Úc Khanh, từng chữ như dao nhỏ đem Bạch Tử Họa cắt nhỏ. Hấn không thể tin tưởng cũng tuyệt đối không thể chấp nhận. Tiểu Cốt của hấn chẳng lẽ thật sự không cần hấn nữa!

“Tiểu Cốt!” Bạch Tử Họa bắt được cổ tay gầy yếu của Hoa Thiên Cốt. Hấn phải để nàng nhìn vào mắt hấn, nói cho hấn, chuyện này không phải sự thật. Nhưng ý tứ rõ ràng trong ánh mắt Hoa Thiên Cốt, lời nói của Đông Phương Úc Khanh một chữ không giả!

Quả nhiên, nàng không chịu tha thứ hấn sao? Hai thế nàng đều bị hấn giết chết, nên nàng không bao giờ nguyện bên hấn nữa sao? Bạch Tử Họa chỉ cảm thấy một trận lạnh thấu xương xâm nhập vào người khiến hấn không thể di chuyển được nữa. Đông Phương Úc Khanh lại đi Hoa Thiên Cốt rồi đi. Bọn họ sẽ chuyển nhà. Hấn cùng nàng ở đâu, nhà của họ sẽ ở đó. Từ nay về sau không còn liên quan đến Bạch Tử Họa!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Nhớ ra tất cả

Đông Phương Úc Khanh đến trước Bạch Tử Họa, một mình đưa hồn phách Tiểu Cốt vào luân hồi, lại tìm được nàng sau khi nàng sinh ra.

Hấn bảo Tiểu Cốt Đầu vẫn gọi hấn là Đông Phương.

Suốt mười ba năm, bọn họ lưu lạc thiên nhai, bốn biển là nhà.

Hấn mang nàng du lịch nhân gian, xem biển phồn hoa.

Hấn nói với nàng, Cốt Đầu, về sau ta sẽ không bao giờ rời khỏi nàng nữa, ta sẽ vẫn ở cạnh nàng làm nàng vui vẻ. Nàng yên tâm, trên đời này không có ai có thể hại nàng nữa.

Tiểu Hoa Thiên Cốt cực kỳ thích Đông Phương Úc Khanh, hấn luôn cẩn thận chăm sóc nàng che chở nàng, hấn mang tất cả thứ thú vị và đồ ăn ngon trên thiên hạ đến trước mặt nàng. Ở cạnh Đông Phương mỗi ngày, Tiểu Cốt Đầu đều rất vui vẻ, nàng coi hấn là là đại ca ca, người thân duy nhất của nàng.

Một ngày trước khi Bạch Tử Họa tìm được bọn họ, đúng lúc là sinh nhật mười ba tuổi của Hoa Thiên Cốt.

Buổi tối ngày đó, trong bữa tiệc sinh nhật, Đông Phương Úc Khanh lấy ra một viên chu đan, hấn nói cho Hoa Thiên Cốt rằng thứ này tên là Ưu Trần đan, ăn nó là có thể nhớ tới trước kia.

“Cốt Đầu, hôm nay đúng lúc là sinh nhật mười ba tuổi của nàng. Nàng biết không, rất lâu trước kia, khi đó nàng cũng lớn như thế, nhưng lại làm rất nhiều chuyện kinh thiên động địa. Khi đó nàng thật ngốc, vì người khác mà khiến mình đầy vết thương, đến mức mất tất cả mà vẫn không chịu quay đầu lại.

Nếu nàng muốn ăn Ưu Trần đan thì nàng đều có thể nhớ tới chuyện trước kia. Nếu nàng không muốn, thì chúng ta sẽ vĩnh viễn quên đi.

Chỉ là, Cốt Đầu, mỗi một kiếp, ta chỉ có sống được hai mươi lăm năm, kiếp này ta đã mượn mười tám năm sống của kiếp sau, cái giá phải trả là ba kiếp luân hồi không được làm người.

Năm nay là năm cuối cùng, ta sợ nếu ta không nói thì sẽ không còn cơ hội nữa. Hơn nữa ta nghĩ nếu không có ta ở cạnh nàng thì sẽ không có ai chăm sóc cho nàng như ta nữa.

Thế gian lớn như vậy, một mình nàng sẽ rất cô đơn. Nếu nàng nhớ tới chuyện trước kia, hoặc là còn có người mà trong lòng nàng không muốn quên đi,

thì nàng hãy đi tìm bọn họ đi, có thể bọn họ vẫn đang chờ nàng đấy.

Dù nàng lựa chọn thế nào, Cốt Đầu, ta đều ủng hộ nàng.”

Trực giác của Hoa Thiên Cốt nói cho nàng rằng sâu trong trí nhớ có những người mà nàng không muốn quên, nàng không hề do dự ăn Uu Trần đan, chuyện cũ giống như sóng biển thổi quét nàng.

Sự phụ...

Yêu càng sâu càng đau, càng đau càng không thể quên.

Nhưng thật sự đau quá, nàng thả rời xa còn hơn.

Sát tỷ tỷ đâu? Hắn vẫn khỏe chứ... Đường Bảo, Lạc Thập Nhất, Nghê Mãn Thiên, đều đã chết... Kinh thủy, Hiên Viên Lăng, đều sống thọ và chết, bước vào luân hồi... Quý Tiêu đã chết... Lỗ Lão Lục, Tiểu Thất, cũng đã luân hồi mấy đời... Âm Chấp, Quý Si có còn sống không? Đã lâu như vậy rồi, bọn họ vẫn đang tìm nàng sao?

Đứa con, đứa con của nàng đâu? Cuối cùng cũng chết rồi sao?!

Thì ra, cái giá phải trả khi nhớ ra tất cả lại trầm trọng đến thế, đúng là vô ưu vô lự tốt hơn.

Rất nhiều chuyện cũ khiến Hoa Thiên Cốt bị đè ép tới mức thở không nổi, nàng ho khan liên tục, Đông Phương Úc Khanh chỉ dịu dàng giúp nàng vỗ lưng.

Quả nhiên, một lúc nhớ lại nhiều như thế là rất vất vả sao?

“Cốt Đầu, ta không ở bên nàng được bao lâu nữa. Nàng hãy nhắm lại, nàng muốn tìm ai thì đi tìm người đó đi. Mười ba năm qua, có thể ở bên nàng mỗi ngày, ta thật sự thỏa mãn. Ta chỉ hy vọng là nàng đều có thể vui vẻ mỗi ngày, vô ưu vô lự. Đáng tiếc ta không thể cùng nàng đi đến cuối đời, nàng sẽ không oán ta chứ?”

Hoa Thiên Cốt ôm chặt miệng mình, nước mắt trút xuống, bàn tay trắng nõn ướt đẫm, nàng không hề nói một câu nào, chỉ lắc đầu, sao có thể chứ, nàng sao có thể trách hắn?

Tất cả những gì hắn làm, chẳng phải đều chỉ vì bảo vệ nàng sao.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Hoa song sinh

~*~

“Cốt Đầu, nàng muốn đi đâu?”

Bạch Tử Họa không đi theo, nhưng Hoa Thiên Cốt lại vẫn như mất hồn mất vía, hoàn toàn không yên lòng.

Đông Phương Úc Khanh ôm hai vai nhu nhược của nàng, thấy nàng không lên tiếng, lại hỏi lại: “Cốt Đầu, bây giờ nàng muốn đi đâu?”

Hoa Thiên Cốt định thần lại, đi đâu?

Đúng rồi, hiện tại nàng muốn đi đâu?

“Ta muốn đi địa cung.” Nàng do dự một hồi, cuối cùng chậm chạp mở miệng.

“Địa cung?”

“Ừ, ta muốn đi gặp Âm Chấp, Quý Si. Ta đã đi rất nhiều năm, không biết bọn họ thế nào rồi.”

“Được, chúng ta đi tìm Sát Thiên Mạch, nhờ hắn mang chúng ta đến địa cung.”

Đông Phương Úc Khanh cùng Hoa Thiên Cốt tới ma cung, Sát Thiên Mạch thấy Tiểu Cốt đã trở lại, kích động ôm nàng rất lâu không chịu buông ra.

“Tiểu bát điểm, nàng không thể tưởng tượng nổi đâu! Trời đất, Đông Phương cái đồ thư sinh chết tiệt, nguoi dám giấu tiểu bát điểm lâu đến thế, nguoi

cũng thật có bản lĩnh, nhưng đừng có nói cho ta là đã bao nhiêu năm trôi qua rồi mà lão Bạch vẫn không tìm được các người ở đâu...”

Hoa Thiên Cốt vừa nghe Sát Thiên Mạch nói đến Bạch Tử Họa, sắc mặt hơi hơi thay đổi. Đông Phương Úc Khanh nhanh chóng liếc mắt ý bảo Sát Thiên Mạch, Sát Thiên Mạch hiểu ý, le lưỡi không truy vấn nữa.

“Ô, các người nói muốn đi địa cung? Còn quay về cái nơi đó để làm gì?”

“Ta muốn đi thăm Âm Chấp Quỷ Si.”

“Hừ, bọn họ có cái gì hay mà thăm?”

“Tỷ tỷ, ta đều nghĩ ra chuyện trước kia rồi, chuyện trộm thần khí, và cả chuyện địa cung. Kiếp trước, tên ta là Thiên Tầm, bọn họ là người nhà của ta...”

Sát Thiên Mạch hiểu được, cũng không nói nhiều, chỉ dẫn Hoa Thiên Cốt và Đông Phương Úc Khanh tới địa cung.

Quỷ Vương điện trống rỗng, không có bóng người hết. Hoa Thiên Cốt lại tìm được rừng cây sinh mệnh Minh Vương, quả nhiên Âm Chấp đang ở đó.

Hoa Thiên Cốt thấy được Thiên Tầm, nói cách khác, thấy được chính nàng?

Dưới tàng cây sinh mệnh của Thiên Tầm, có đặt một bộ quan tài bằng thủy tinh trong suốt, bên trong là Thiên Tầm đang nằm, không hề nhúc nhích. Xinh đẹp động lòng người, một chút sức sống cũng không có, giống như một pho tượng tinh mỹ. Âm Chấp đang canh giữ ở bên cạnh. Đã bao nhiêu năm trôi qua, hắn vẫn bảo vệ nàng sao?

Âm Chấp...

Âm Chấp đột nhiên nghe thấy có người gọi hắn, ngẩng đầu nhìn thấy có ba người trước mặt, mới đầu không hiểu gì nhưng lại lập tức hiểu ra, miệng hơi mở ra lại khép lại, muốn nói điều gì nhưng cuối cùng vẫn im lặng.

“Âm Chấp... Ta là Thiên Tầm...” Hoa Thiên Cốt áp chế tâm tình kích động, nhẹ nhàng mở miệng: “Ta đã trở về rồi.”

Âm Chấp nghe thế, trong lòng vừa buồn vừa vui. Một tiếng trầm thấp vang lên, công chúa... hàng vạn hàng nghìn ngôn ngữ đều diễn ra trong im lặng.

Hoa Thiên Cốt đi đến trước quan tài thủy tinh trong suốt, nhìn cô gái xinh đẹp ấy, thì thảo lắm bảm: “Ta luôn biết người đã phải chịu bao nhiêu thiệt thòi, người cảm thấy không thể nói cho ai, chỉ có thể chôn trong lòng... Nhưng người đã quên, còn có ta ở trong lòng người nữa, những gì người phải chịu đựng, ta đều biết cả, ta đều hiểu cả... Người nói người nhờ ta mà sống, nhưng chính ta cũng nhờ người mới sống được.

Một nơi không có thiên lý như vậy, không có âm thanh, không có không khí, không có ánh sáng, không có nước, chỉ là ta gặp người, người tiếp nhận ta, từ nay về sau ta thành người, người cũng thành ta. Người và ta chính là hoa song sinh trên cùng một dây leo, cùng rễ cùng sống, tuy hai mà một.

Thiên Tầm, ta đã trở về rồi, về sau ta sẽ vẫn ở cạnh người, người sẽ không bao giờ cô đơn nữa, sẽ không lạnh nữa đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Không chịu tha thứ

~*~

Bạch Tử Họa rốt cục vẫn đuổi tới nơi. Hoa Thiên Cốt đang ngồi trên ghế xương của Quỷ Vương, hai bên là Quỷ Si, Âm Chấp, Đông Phương Úc Khanh, Sát Thiên Mạch. Mọi người đang bàn tán chuyện cũ, cảm giác người nhà, bạn bè lại trở lại bên mình, thật tốt.

Bạch Tử Họa đứng ở phía dưới, từ xa nhìn thấy Hoa Thiên Cốt, không nói được một lời. Nhưng Hoa Thiên Cốt thậm chí không liếc nhìn hắn cái nào, không khí có chút xấu hổ. Đông Phương Úc Khanh ho nhẹ một tiếng rồi mở miệng: “Tôn thượng, xin hỏi đến đây có chuyện gì vậy?”

Bạch Tử Họa nhìn Hoa Thiên Cốt, chậm rãi nói: “Tiểu Cốt, những chuyện trước kia đều là lỗi của vi sư, con có thể tha thứ cho vi sư không?”

Hoa Thiên Cốt rốt cục ngẩng đầu nhìn hắn, một người như vậy, đến cuối cùng vẫn không bỏ ra khỏi lòng được. Nhưng kiếp thứ nhất, Đường Bảo chết, kiếp thứ hai, đứa con trong bụng nàng lại chưa kịp được sinh ra.

Hắn cứu hắn hai lần. Hắn giết nàng hai lần.

Mà kiếp thứ hai, hắn còn giết đứa con của hắn và nàng.

Bao con tha thứ cho người như thế nào đây? Nhưng con lại vẫn yêu người, cả hai kiếp nhưng chỉ cầu mong được ở bên cạnh người. Sư phụ, con rõ ràng chỉ có dựa vào người mới cảm thấy yên tâm, nhưng cuối cùng đều là người đẩy con ra, con làm sao dám đến gần người nữa đây.

“Tôn thượng đúng là biết nói đùa, danh phận thầy trò của người và ta sớm đã kết thúc, tại sao lại nói tha thứ hay không chứ?” Hoa Thiên Cốt cảm thấy giọng nói của mình nghe mệt mỏi mà tái nhợt.

“Tiểu Cốt, vậy con hãy nói đi, rốt cuộc phải thế nào thì con mới bằng lòng tha thứ cho sư phụ?”

Hoa Thiên Cốt không kịp lên tiếng, Sát Thiên Mạch bên cạnh đã không kiềm chế được, trêu tức: “Muốn Tiểu Cốt tha thứ người sao, vậy người hãy cầu xin nàng ấy đi.”

Hoa Thiên Cốt thầm xem thường, Sát Thiên Mạch đúng là không bao giờ quên trào phúng.

Lời nói của Quý Tiểu lúc trước lại vang lên bên tai Bạch Từ Họa, “Nếu người còn muốn Quý cơ tha thứ người thì hãy quý xuống cầu xin nó đi!”

Mình quả thực đã nợ nàng rất nhiều. Mặc dù có cảm giác mất tự nhiên, Bạch Từ Họa chần chờ một hồi, rốt cục hơi hơi quý gối, định lạy nàng.

Có phải ta quý là con sẽ tha thứ cho ta không?

Mọi người thấy hẳn thật sự muốn quý xuống, đầu óc nổ ầm lên.

Trăm triệu không nghĩ tới, người luôn được thể nhân quý lạy hành lễ, cao cao tại thượng, hạt bụi nhỏ cũng không nhiễm như Trường Lưu thượng tiên Bạch Từ Họa lại thật sự muốn quý lạy, lại là với đồ nhi duy nhất của hắn!

Tất cả mọi người kinh ngạc từng sở không nói nên lời, Hoa Thiên Cốt cũng cháng váng, thực sự không thể hiểu nổi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sư phụ bỗng nhiên thật sự quý xuống trước nàng!

Hoa Thiên Cốt lập tức đứng bật dậy, đôi mắt trừng to nhìn Bạch Từ Họa, muốn nói lại thôi.

Bạch Từ Họa nhìn nàng, tiếp tục chậm rãi quý gối.

“Sư phụ!” tình thế cấp bách, Hoa Thiên Cốt nhất thời thốt ra hai chữ sư phụ.

Trong thiên hạ, chỉ có đồ nhi quý lạy sư phụ, nào có sư phụ quý lạy đồ nhi?!

Hắn muốn ép nàng sao?!

Bạch Từ Họa nghe thấy Hoa Thiên Cốt lại gọi hắn là sư phụ, một tia vui sướng hiện lên trong mắt, không tiếp tục quý nữa.

Tiểu Cốt lại gọi hắn là sư phụ, nàng chịu tha thứ cho hắn rồi?

Không khí chung quanh lập tức quái dị, Hoa Thiên Cốt chỉ cảm thấy xấu hổ, mặt hơi hơi hồng, không nói được một lời, xuống khỏi ghế, không nhìn Bạch Từ Họa nữa, lập tức đi về phía cửa, những người khác cũng đều đi theo nàng.

Tuy rằng cuối cùng hắn vẫn không quý hoàn toàn, nhưng cũng đủ làm người ta cảm thấy cực kỳ kinh hoàng, rất lâu sau mới định thần lại được, đều cảm thấy chuyện này đúng là thú vị.

Lúc đi đến cửa, Hoa Thiên Cốt nói vài câu vào tai Âm Chấp, Âm Chấp nói ‘vâng’ rồi quay đầu lại đi về phía Bạch Từ Họa, nói: “Tôn thượng hãy quay về đi, công chúa vừa ới trở về không lâu, trước kia đã xảy ra rất nhiều chuyện, bây giờ điều nàng ấy cần là yên tĩnh một mình. Ta khuyên tôn thượng chớ nên đến quấy rầy nữa.”

Nói xong, Âm Chấp xoay người đuổi theo những người khác. Bạch Từ Họa nhìn bóng dáng Hoa Thiên Cốt rời đi, trong lòng yên lặng nói: “Tiểu Cốt, dù thế nào đi nữa, con vẫn không chịu tha thứ cho sư phụ sao?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Âm mưu tuyệt thế

~*~

Buổi tối, Hoa Thiên Cốt ở trong phòng một mình, nhớ tới chuyện ban ngày, vẫn không thể bình tĩnh lại. Hôm nay nếu không phải ngăn cản đúng lúc, có lẽ Bạch Từ Họa thật sự quý trước mặt mình rồi, thế thì về sau nàng biết làm thế nào đây?!

Sư phụ, người cũng biết người quan trọng đến thế nào ở trong lòng Tiểu Cốt mà, người làm nhục chính mình như vậy, chẳng phải đã làm Tiểu Cốt khó xử sao?!

Không phải không yêu, không phải không chịu tha thứ, thật sự là sợ bị đau nên thà rời xa.

Mà Bạch Tử Họa lần này không đi, ngày ngày đều canh giữ ở ngoài La Sát Hải, ngồi ngay ngắn như một đóa sen trắng.

Hắn đã hạ quyết tâm, lúc này, hắn không bao giờ để Tiểu Cốt rời khỏi hắn nữa.

Trong điện Quý Vương, mọi người vây quanh Hoa Thiên Cốt đang ngồi ở ghế xương. Mà nàng đang suy nghĩ niềm man, hết đường xoay xở.

Bạch Tử Họa canh giữ ở ngoài La Sát Hải suốt ba mươi ngày. Hắn vẫn ngồi trên mặt biển, từ từ nhắm hai mắt, vẫn không nhúc nhích, có vẻ như không được gặp Hoa Thiên Cốt thì tuyệt đối không đi nửa bước.

Mọi người vẫn nói chuyện phiếm, Sát Thiên Mạch nói đến một nơi rất thú vị, hỏi Hoa Thiên Cốt có còn nhớ hay không, hỏi hai ba lần, nàng mới nghe được, ngẩng đầu lại mờ mịt, “Hả?”

Mọi người biết trong lòng nàng vẫn không quên được Bạch Tử Họa.

Hai người, một người thì canh giữ ở bên ngoài không chịu rời đi, một người thì trốn ở nhà không chịu đi ra.

Trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, hai người này, kỳ thật ai có thể quên ai trước đây?

Chỉ là khúc mắc nan giải thôi.

Ánh mắt Ám Chấp tối sầm lại, chậm rãi mở miệng nói: “Thuộc hạ biết trong lòng công chúa vẫn không quên được tên Bạch Tử Họa ấy, như vậy thuộc hạ xin hỏi công chúa, rốt cuộc hắn có cái gì mà đã lâu như vậy rồi vẫn khó có thể quên?”

“Ta không biết. Ta chỉ nhớ rõ hồi còn nhỏ, khi mới gặp hắn ở Dao Trì, ta chỉ cảm thấy hoa đào đầy trời đều mất hết vẻ đẹp ngay tức thì, một tiên nhân phong tư trác tuyệt lại bỗng nhiên biến mất, trong mắt của ta chỉ có một mình hắn.

Cho tới bây giờ, ta vẫn chưa thấy qua người đẹp như vậy bao giờ, ánh mắt không tài nào rời khỏi hắn, luôn sợ mình sẽ trầm luân vì hắn.

Sau này, hắn biết rõ ta là kiếp sinh tử của hắn, lại vẫn kiên trì nhận ta làm đồ nhi duy nhất, cho ta Cung Linh, lại cho ta tuyệt vọng.

Khi ở Tuyệt Tình điện, ta cùng với hắn tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận thầy trò. Hắn dốc lòng dạy ta các loại pháp thuật, ta vĩnh viễn đều là đồ nhi ngoan hiếu thuận của hắn.

Sau này, hắn lại mang ta xuống nhân gian, vì ta mà trúng độc bị thương, đều làm cho ta khắc cốt铭心.

Kiếp thứ hai, ta nương thân thể Thiên Tầm chạy ra khỏi La Sát Hải. Ta vốn bị hắc ám khôn cùng ấy và sợ hãi đè ép tới mức thở không nổi, cảm thấy mình cũng sắp chết. Nhưng trên mặt biển tối tăm ấy, ta lại gặp được hắn.

Dưới ánh trăng, áo trắng của hắn không hề nhiễm bất cứ hạt bụi nào, mái tóc đen dài như suối. Hắn trông thật an bình, lòng ta dần bình tĩnh lại. Trực giác của ta nói cho ta biết hắn sẽ bảo vệ ta, mang ta vĩnh viễn rời khỏi nơi đáng sợ này.

Sau khi tới Vân Sơn, hắn thấy ta yếu ớt, nên không bắt ta học võ, chỉ chiều ta thôi, còn hắn ở cạnh chỉ điểm.

Nếu nói khi ở Tuyệt Tình điện ta đứng từ xa nhìn hắn, không bao giờ chạm đến hắn được. Thì khi ở Vân Sơn, ta cùng với hắn lúc nào cũng ở bên nhau. Hắn coi ta như bảo bối, luôn cưng chiều sủng ái, gần như không có yêu cầu gì.

Kiếp ấy, ta yêu hắn, càng sâu thêm.

Cho dù là mười bảy cái đỉnh tiêu hồn, một trăm linh một nhất kiếm đoạn niệm, nước Tuyệt Tình Trì hủy dung, tìm sự sống trong cái chết ở nơi hoang dã, mười sáu năm dưới đáy biển Trường Lưu, ta đều không thực sự oán hận.

Nhưng mà sau đó, Đường Bảo lại chết, hắn lại thà xé thịt mình ra cũng không chịu thừa nhận yêu ta, kiếp ấy, ta chết lòng, thà hồn phi phách tán cũng không bao giờ gặp hắn nữa.

Nhưng mà kiếp thứ hai, ta lại yêu hắn. Nhưng hắn luôn hiểu lầm ta, cho rằng ta làm rất nhiều chuyện đại nghịch bất đạo, vậy cũng đành thôi. Nhưng hắn lại giết cả con ta và hắn, thế thì ta làm sao tha thứ cho hắn được đây?

Hắn là Trường Lưu thượng tiên bảo vệ thiên hạ, cho dù là con mình, nếu hắn nhận định là yêu nghiệt, ta biết hắn tuyệt đối sẽ không thủ hạ lưu tình. Nhưng đối với ta mà nói, nỗi đau bị cha mẹ ruột ruồng bỏ, ta rất hiểu!

Không ai có thể tước đoạt quyền lợi sinh tồn của một đứa trẻ vô tội, mặc dù là cha mẹ ruột cũng không thể!

Nếu như thiên hạ không thể chứa hấn, thì chẳng phải cha mẹ hấn càng phải bảo vệ hấn sao? Sao có thể vứt bỏ hấn, đứng về phía người trong thiên hạ, muốn giết con mình?

Ta cuối cùng vẫn không vượt qua được chướng ngại trong lòng, thật sự không biết phải đối mặt với hấn như thế nào, muốn yêu, sợ đau xót, muốn quên, cuối cùng lại không quên được.”

Ám Cháp nghe xong, hơi trầm mặc, lại nói: “Thuộc hạ nghe công chúa nói vậy, có lẽ có thể quy kết thành ba điểm, một là nhất kiến chung tình, một là ân tình khó quên, một là nỗi đau mất con.

Ba điểm này chính là mấu chốt tại sao công chúa mãi không thể quên hấn.

Nhưng theo thuộc hạ thấy, nhất kiến chung tình bất quá là sự hấp dẫn bề ngoài, ân tình, con nôi dòng, đó đều là những thứ vĩnh viễn không ngừng xảy ra ở nhân gian.

Thuộc hạ có một đề nghị, chỉ bằng công chúa hạ thần dụ, phế đi tiên thân của Bạch Tử Họa, làm hấn xuống thế gian lại, trải qua tang thương cực khổ. Nhìn hấn dần suy bại, dung nhan không còn nữa, trải qua sự khổ sở của người phạm, khiến hấn hiểu được ý nghĩa thực sự của chữ tình.

Đây là khảo nghiệm của công chúa cho hấn, cũng là cho hấn một cơ hội. Nếu như hấn trải qua tang thương nhiều lần mà vẫn một lòng yêu công chúa thì đến lúc đó, công chúa nghĩ xem nên tha thứ hấn hay không cũng không muộn.”

Đông Phương Vực Khanh cùng Sát Thiên Mạch nghe xong, đều trầm nghĩ, chiều này của Ám Cháp cũng thật ác.

Nghĩ tới Bạch Tử Họa hồi nhỏ đã báỉ chương môn Trường Lưu Nam Cực Tiên ông làm sư phụ, luôn dốc lòng tu đạo, hầu như chưa bao giờ biết mùi cuộc sống bình thường.

Cả đời hấn cao ngạo, không để ý tới phạm tục, giờ nếu phế tiên thân của hấn, bắt hấn trải qua cuộc sống phạm trần, chắc sẽ làm tiêu tan đi nhục khí ít nhiều.

Đối với người như vậy, còn không bằng trực tiếp đâm hấn mấy kiếm còn thống khoái hơn.

Nhưng Hoa Thiên Cốt nghe xong, suy nghĩ tinh tế cân nhắc, bảo sư phụ bước vào thế gian sao? Lấy tu vi của hấn, cho dù mất tiên thân, tới nhân thế cũng không phải chịu khổ nhiều. Có lẽ đúng như lời Ám Cháp nói, sư phụ thấy cuộc sống của người phạm, thể nghiệm vui buồn của bọn họ, có lẽ sẽ hơi thay đổi?

Sư phụ luôn lạnh bạc, thiếu sự ấm áp.

Có lẽ, khúc mắc của mình cũng có thể giải?

Nàng chỉ là nhẹ giọng nói: “Đây cũng là một chủ ý không tồi.”

Đông Phương Vực Khanh, Sát Thiên Mạch, Quỷ Si, kỳ thật đều đổ kỵ trong lòng, dựa vào cái gì mà chỉ một mình Bạch Tử Họa cũng có thể làm Hoa Thiên Cốt nhớ mãi không quên! Bọn họ nhiều người vây quanh nàng như vậy, nhưng nàng làm như không thấy! Đúng là nên cho hấn nếm đau khổ, bọn họ mới đỡ bất bình!

Ôi chao, Bạch Tử Họa đáng thương, vẫn còn chưa biết mọi người đã muốn thương lượng một âm mưu rất to chờ hấn đâu, cùng đi xem náo nhiệt đi!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Tử Họa nhập thế

~*~

Hoa Thiên Cốt đứng trước Bạch Tử Họa, chỉ một mình nàng. Rốt cục Bạch Tử Họa cũng giương đôi mắt lên nhìn nàng.

Tiểu Cốt, nàng cuối cùng cũng chịu gặp hấn sao?

Hoa Thiên Cốt không làm gì cả, chỉ chậm rãi mở miệng, nói ra một đạo thần dụ: “Bạch Tử Họa, ta lấy danh nghĩa của thần, nguyên rủa ngươi, từ hôm nay trở về sau, khôi phục lại làm một người phạm, phải xuống thế gian sống một kiếp cho đến khi tám mươi tuổi.

Đến khi chết, nếu lòng của ngươi vẫn không thay đổi thì đó chính là ngày ta và ngươi gặp lại. Trước đó, chúng ta sẽ không gặp nhau.”

Nói xong, Hoa Thiên Cốt liền rời đi, mà thần dụ nàng vừa hạ xuống lại có hiệu lực ngay lập tức.

Bạch Tử Họa nhận thấy tiền lực trong cơ thể từ từ tiêu tán hết, ngũ giác vốn sâu sắc có bỗng trở nên mờ đi, đạo cốt tiên phong cũng không còn linh hoạt như lông chim nữa.

Hắn đã khôi phục lại thành người phàm, chỉ có tu vi võ công là vẫn còn.

Có phải là Tiểu Cốt cho hắn cơ hội? Đây có phải là sự trừng phạt của nàng? Khiến hắn phải sống như một người phàm ở nhân gian cho đến tám mươi tuổi, muốn hắn phải trải qua tang thương để xem lòng hắn đối với nàng có phải là chân thật hay không sao?

Nếu như đây là điều nàng muốn, sau đó có thể tha thứ cho ta. Được, ta sẽ làm đúng với mong muốn của nàng.

Bạch Tử Họa xuống trần gian chuyến này, không có mục đích, chỉ là cố gắng ném mùi.

Hắn đứng đây nhìn theo ánh mặt trời đỏ bùng điểm lệ nhẹ nhàng lướt qua, trời cao biển rộng, hắn vẫn mặc áo bào trắng vạn năm không đổi, mặc dù đã mất hết tiền thân nhưng lòng tiên vẫn như trước.

Hoa Thiên Cốt chỉ nói muốn hắn xuống trần để ném trái, chịu đựng tang thương của nhân gian. Bạch Tử Họa liền đi về phía đông người.

Một đường đi thẳng đến thành trấn, người ngựa đầy náo nhiệt.

Bạch Tử Họa có dung mạo xuất chúng, lại mang khí chất đậm đặc siêu phàm, chưa có một người phàm nào giống như vậy. Hắn cũng không biết rất nhiều nam nữ già trẻ trên đường đi đều nhìn theo hắn, tất cả những ánh mắt đó đều không rời khỏi người hắn một tấc nào.

Đây là tiên nhân phải không, sao lại đẹp như thế?

Bạch Tử Họa đột nhiên phát giác ra có một đội ngũ chậm rãi đi phía sau mình không biết từ khi nào. Tuy cảm thấy không tốt nhưng bây giờ hắn lại không có pháp thuật, không thể thi triển thủ thuật che mắt, nên cũng chỉ đành để bọn họ đi theo, bọn họ theo một lúc rồi cũng sẽ giải tán mà thôi.

Đến giữa trưa, hắn đột nhiên có một cảm giác đã quên từ lâu, cảm thấy đói khát. Trong lòng hắn bỗng cảm thấy xấu hổ, vốn là người tu hành ngàn năm, từ lâu không hề ăn uống, bây giờ là người phàm, cơm nước lại trở thành thứ cần thiết, chỉ cần không ăn thì sẽ đói.

Tiệm ăn bên đường lại có mùi thơm bay ra làm bụng hắn kêu lên. Bạch Tử Họa bất đắc dĩ bước vào một quán ăn tương đối mộc mạc, tiểu nhị rất vui vẻ, nhiệt tình tiếp đón hắn.

Hắn gọi một ly trà xanh và một bát mì. Sau khi ăn xong, Bạch Tử Họa mới nhớ đến ở nhân gian muốn mua cái gì thì đều phải trả tiền, người hắn bây giờ lại không có một xu dính túi, rồi rầm một hồi, hắn đành phải lấy cây trăm ngọc trên đầu xuống đưa cho tiểu nhị làm tiền com, tiểu nhị cầm lấy đưa cho chủ quán.

Chủ quán nhìn thấy trăm ngọc trắng nõn nhẵn nhụi, mặc dù kiểu dáng ngắn gọn nhưng lại rất khéo léo tinh xảo, vừa nhìn đã biết không phải vật tầm thường, lập tức chạy nhanh tới trả lại cho Bạch Tử Họa, nói: “Chỉ là một bát mì và một ly trà mà thôi, không cần phải trả ngọc trăm quý như vậy. Lão phu nhìn đạo trưởng cũng không giống như người ở hồng trần, chắc là đạo trưởng xuống núi có việc. Trăm ngọc này xin trả lại cho đạo trưởng, bữa com này xem như ta mời.”

Bạch Tử Họa nhìn người chủ quán này, ước chừng năm mươi, sáu mươi tuổi, mặt mũi hiền lành, lại là một người tâm tính thiện lương nên cũng không từ chối, nhận lại ngọc trăm, cười nhẹ cảm ơn hắn.

Không ngờ rằng, bàn bên cạnh đột nhiên có một giọng nói rõ ràng vang lên: “Chủ quán, tiền com của vị đạo trưởng này, ta trả giúp hắn.”

Bạch Tử Họa nhìn theo giọng nói đó, là một người khoảng hai mươi hai, hai mươi ba tuổi, ăn mặc quý khí, khuôn mặt phấn chấn, kiểu này chắc là một công tử nhà giàu kiểu ngạo.

Trong tay hắn cầm một chiếc quạt ngọc, mặt trên có in hình lá vàng, có vẽ hình săn bắn, Bạch Tử Họa nghĩ đây hẳn là một công tử vương hầu quý tộc ở nhân gian.

Bạch Tử Họa cũng không nói nhiều, nhàn nhạt nhìn hắn một cái rồi đứng dậy đi ra ngoài, vị công tử kia cũng đi ra theo, bước đến gần thong thả nói: “Đạo trưởng muốn đi đâu vậy? Không bằng để xe ngựa của tiểu vương đưa ngài đi một đoạn.”

Bạch Tử Họa không muốn để ý tới, đang tìm cách từ chối khéo léo thì bỗng nghĩ tới mục đích của việc này, là muốn khiến hắn có tất cả vui buồn của người phàm hoặc là vị công tử này biết được một cái gì đó.

Hắn đâu biết rằng bề ngoài của hắn cực kỳ hiếm thấy, thế gian này có bao nhiêu người như thiêu thân lao đầu vào lửa, có phải cùng cực đến thế nào thì cũng phải có được những điều tốt đẹp. Hắn bây giờ đã sớm trở thành đối tượng khiến người khác phải thêm nhỏ dãi, nhưng hắn lại hoàn toàn không biết.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Lòng người hiểm ác

~*~

Thì ra người trẻ tuổi này là em trai nhỏ nhất của đương kim hoàng đế, Chương Thiên Thước, phong hào là An Bình Vương gia, là anh em ruột cùng mẹ sinh ra với hoàng đế. Dĩ nhiên là hoàng đế sẽ thiên vị hắn, vì vậy cũng tạo ra tính cách thói quen cố tình làm bậy do được nuông chiều tùy hứng từ nhỏ. Chương Thiên Thước tuy rằng trẻ tuổi, nhưng cũng đã nạp vài phòng cơ thiếp. Người nào cũng kiểu diễm ướt át, xinh đẹp như hoa. Một số là hắn vợ vết được từ dân gian, một số còn lại là hoàng đế ca ca ban cho cho hắn. Chương Thiên Thước lần này ra ngoài làm ban sai, dọc đường qua một trấn nhỏ, lại ngẫu nhiên gặp được Bạch Tử Họa ở bên ngoài khách điểm, nhìn thấy là bị hấp dẫn ngay lập tức.

Bạch Tử Họa không chỉ có dung mạo tuyệt thế, trên người hắn có khí chất đậm mực, trong trẻo lại lạnh lùng mà người phàm không thể có được. Khí chất đậm mực đó khiến Chương Thiên Thước không thể tự kiềm chế. Chương Thiên Thước tự phụ, duyệt hoa vô số, lần đầu tiên bị một nam tử hấp dẫn như thế.

Hắn căn bản không muốn nghĩ nhiều xem thủ hướng của mình có phải có vấn đề hay không, nhưng trong lòng có một âm thanh mách bảo hắn, người này, hắn không thể để chạy mất.

Nhưng Chương Thiên Thước rốt cuộc định làm gì Bạch Tử Họa, chính hắn cũng không biết nữa.

Hoặc là nói cách khác, một người nhìn thấy một con bướm vô cùng xinh đẹp, tuy không biết giữ lại để làm gì, nhưng lại không khác chế được ý định muốn bắt lấy nó.

Bạch Tử Họa và Chương Thiên Thước ngồi chung một chiếc xe ngựa, Chương Thiên Thước giả vờ rất kính trọng Bạch Tử Họa, nói Bạch Tử Họa không giống người phàm, muốn cùng hắn kết nghĩa huynh đệ, không biết Bạch Tử Họa có đồng ý không.

Bạch Tử Họa chỉ thản nhiên nói, hắn một mình thanh tu nhiều năm, luôn độc lai độc vãng, kết nghĩa huynh đệ sợ là không tiện, ngày sau nếu có duyên ắt sẽ gặp lại, làm bằng hữu cũng được. Chương Thiên Thước cười gượng hai tiếng, lấy ra một bầu rượu, nói là rượu hoàng cung rất ngon, muốn cùng Bạch Tử Họa cùng thưởng thức. Bạch Tử Họa cũng không chối từ, nhưng hắn không đề phòng tới việc người ta bỏ thuốc trong rượu.

Nhìn thấy Bạch Tử Họa bị mình kê đơn thành công, ánh mắt Chương Thiên Thước trở nên sâu thẳm, không chút do dự. Hắn vươn một tay vuốt ve khuôn mặt tuyệt thế của Bạch Tử Họa, trong lòng có cảm giác vô cùng nôn nóng như hồng thủy tìm không thấy lối ra, nhưng rốt cuộc muốn làm gì thì hắn lại không biết.

Bạch Tử Họa sao? Thật sự là người y như tên. Mỹ lệ như ngọc, trong suốt như nước, có một trên đời.

Khi Bạch Tử Họa tỉnh lại, phát hiện mình đang ở trong một gian mật thất tối tăm không thể nhìn rõ, cả người vô lực, hai tay bị trói lên cao, ống tay áo cuộn tận trên bả vai, lộ ra hai cánh tay trắng không chút tỳ vết, hai chân bị một bộ ngân xích nặng nề khóa lại.

Sao lại thế này? Bị người khác hãm hại? Mình đâu có thân phận gì, cướp về làm cái gì? Cướp sắc? Hắn đâu phải nữ tử!

Chẳng lẽ là Chương Thiên Thước kia? Vì sao?

Bạch Tử Họa cố gắng nhìn rõ tình huống chung quanh, hắn bị đặt trên mặt bàn, dưới đài là An Bình Vương gia Chương Thiên Thước đang ngồi – kẻ vừa mới còn cùng hắn uống rượu.

Bạch Tử Họa ở chỗ sáng, còn hắn đang đứng từ một góc tối tăm.

Đã không thể nhìn thấy rõ ràng, Bạch Tử Họa vẫn cảm giác được hơi thở như dã thú của người thanh niên dưới đài. Hắn muốn làm gì? Rượu? Chẳng lẽ là trong rượu có độc?

Thấy Bạch Tử Họa tỉnh lại, một thị vệ bên cạnh hắn đổ một chậu nước lên đầu, nhất thời Bạch Tử Họa toàn thân ướt đẫm, một thân áo bào trắng dính sát vào người, da thịt như ngọc ần ần lộ ra.

Người nọ lại tiến lên, cầm một mảnh khăn trắng tuyết nhét vào trong miệng Bạch Tử Họa, lại bẻ cổ áo hắn rút ra phân nửa, lộ ra vòm ngực trắng nõn.

Da thịt dính nước ướt át, quần áo dính sát lên thân người, Bạch Tử Họa hơi run rẩy.

Lại là một thị vệ đi đi lên, trong tay cầm một cây roi bện bằng đuôi ngựa, roi kia mạnh mẽ không chút lưu tình quất lên thân thể hắn.

Bạch Tử Họa chỉ nhú nhú mày, roi này đánh lên người hắn, cũng chỉ như gãi ngứa.

Thị vệ thấy hắn không có phản ứng, xuống tay mạnh hơn, lại mạnh hơn, rất vô tình. Trong không khí quanh quần thanh âm roi quất lên thân mình, nghe vào trong tai Chương Thiên Thước là âm thanh tuyệt đẹp.

Một vật rất tốt đẹp, khi bị hủy hoại sẽ khiến người ta có loại khoái cảm đặc biệt kỳ lạ!

Bạch Tử Họa cảm nhận đau đớn trên người, cảm thấy thân thể mình dần dần trở nên kỳ lạ, trong cơ thể có một cảm giác nóng rực không ngừng tràn ra, cùng với vết thương trên làn da đặc biệt mẫn cảm, nhiệt độ thân mình không ngừng tăng cao, trên gương mặt trắng nõn như ngọc hơi đỏ lên, hai tròng mắt thanh minh đậm đặc cũng mờ hơi nước. Chương Thiên Thước rốt cuộc muốn làm gì?

Thân thể trở nên kỳ quái, nơi bị roi quất càng thêm mẫn cảm, trong miệng Bạch Tử Họa thốt ra một thanh âm trầm thấp kỳ quái, “Úm...” Chương Thiên Thước phát tay, ý bảo thị vệ ngừng lại, hần đi đến trước mặt Bạch Tử Họa, vừa lòng nhìn kiệt tác của mình.

Giờ phút này Bạch Tử Họa ở trong mắt hần hết sức mê người, áo bào trắng bị roi quật rách tung toé, một mảnh vải dính trên người lộ ra da thịt trắng nõn, trên đó còn lộ ra vết roi hồng hồng.

Hần sờ khuôn mặt hơi ửng hồng của Bạch Tử Họa, đôi lông mi dài kia còn dính bọt nước trong suốt.

“Thật đẹp mắt! Với người, rốt cuộc ta muốn làm gì cơ chứ? Trước kia ta chưa từng chạm qua nam nhân! Người nói người đã thanh tu nhiều năm? Là xử nam sao? Trước hết hãy để ta xem hạ thân người có còn trong trắng không nhiễm bụi trần hay không đi!”

Hai tay Chương Thiên Thước kéo lấy quần áo Bạch Tử Họa, đang muốn dùng sức xả sang một bên, muốn nhìn hình ảnh toàn thân mỹ nhân, bỗng hai tay hần bị phi đao đâm vào.

Hần hét thảm một tiếng, đau đớn khó nhịn, quay cuồng ngã trên mặt đất. Một bóng người nhỏ xinh xanh biếc coi hần như bóng cao su mà đá tới góc tường. Thị vệ bên cạnh thấy thích khách đột nhiên xâm nhập, toàn bộ xông lên tấn công, nhưng chỉ trong chớp mắt, tất cả đều bị đánh ngã xuống mặt đất.

Kẻ hất nước và kẻ trông giữ người, hai tay đều bị bẻ, kêu thảm trên mặt đất không ngừng quay cuồng.

“Sư phụ!”

Người đó chạy nhanh cầm tay Bạch Tử Họa đỡ xuống dưới, trên khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn tràn đầy lo lắng, hối hận.

Những người này thật đáng chết, dám đối xử với sư phụ như thế! Nên giết hết bọn hần cho xong!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Du lịch nhân gian

Trong lòng Hoa Thiên Cốt vẫn không yên lòng nhìn Bạch Tử Họa, nàng dùng gương đồng xem tình hình Bạch Tử Họa ở nhân gian. Ban đầu còn tốt lành, tất cả đều bình thường, về sau nàng vừa ngủ trưa dậy đã thấy bất ổn, Bạch Tử Họa cư nhiên bị người ta bắt cóc!

Hơn nữa người đó còn dám đối xử với sư phụ như vậy! Tuy rằng nhìn mà nàng có chút kích động muốn phun máu mũi, nhưng Hoa Thiên Cốt sao có thể cho phép người bên ngoài tự tiện chạm vào sư phụ!

Vốn nàng định đi cứu sư phụ luôn, nhưng Sát Thiên Mạch, Đông Phương Úc Khanh, Âm Cháp, Quỷ Si... Mấy tên này đều cam đoan chắc chắn rằng Bạch Tử Họa tuyệt đối không có việc gì. Đến khi nàng tức giận ngập trời thì bọn họ mới buông nàng ra, nếu còn trì hoãn nữa thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì!

Nàng lập tức chạy tới cứu Bạch Tử Họa ra, lúc ấy phát giác người đã bị kê đơn rồi. Nhưng không nên ở lại lâu, Hoa Thiên Cốt mau chóng nâng Bạch Tử Họa ra khỏi mật thất, đi đến một rừng cây ngoài thành.

Tối đến, ánh trăng hôm nay rất đẹp, chiếu sáng xung quanh, tầm nhìn không kém hơn ban ngày.

Hoa Thiên Cốt tìm một chỗ tương đối bằng phẳng, cẩn thận đỡ Bạch Tử Họa ngồi xuống.

“Sư phụ, người không sao chứ?” Trong giọng nói Hoa Thiên Cốt tràn ngập quan tâm và lo lắng.

Chỉ là một vài vết thương ngoài da, chắc hẳn không có vấn đề gì. Nhưng độc kia không dễ giải ngay được.

Bạch Tử Họa thấy Hoa Thiên Cốt quan tâm hần như thế, trong lòng vô cùng cảm động, chỉ lắc đầu. Bàn tay nhẹ nhàng mà bắt lấy cổ tay nàng, thấp giọng nói: “Tiểu Cốt...”, giọng nói vốn trong trẻo, lạnh lùng lại mang theo một tia mỹ hoặc.

Dưới ánh trăng, trông Bạch Tử Họa càng thêm động lòng người, rất khác khí chất lạnh lùng đậm đặc của hần ngày xưa. Giờ phút này, hần mang theo một chút mê loạn và quyến rũ, ánh mắt mê ly mờ mịt, hần nhìn người hần âu yếm, gương mặt tuyệt thế chậm rãi tới gần nàng.

Hoa Thiên Cốt chỉ cảm thấy hơi thở ấm áp phả vào mặt, đôi môi mềm mại nhẹ nhàng hôn nàng. Mới đầu chỉ như chuồn chuồn lướt nước, rồi một chút,

một chút, nụ hôn đó trở nên sâu sắc mãnh liệt hơn. Hoa Thiên Cốt cảm thấy một đầu lưỡi mềm mại khẽ dò xét trong miệng nàng, rồi thành bá đạo, công thành đoạt đất.

Giờ phút này nàng không thể suy nghĩ, chỉ cảm thấy cả thế giới đều mềm mại như nước, đầu tiên là ẩm áp, rồi chậm rãi trở nên nóng bỏng. Người Bạch Tử Họa nóng rực, cũng châm lửa cả nàng, nàng không tự chủ được vươn hai tay ôm cổ hắn.

Hai người thờ dồn dập, Bạch Tử Họa áp Hoa Thiên Cốt ngã xuống lớp cỏ mềm còn vương sương sớm, lại bắt đầu hôn môi nàng, mặt nàng, cổ nàng.

Lúc tay hắn khẽ vuốt tới ngực nàng, trí nhớ đau đớn hiện ra như sấm đánh bên tai khiến Hoa Thiên Cốt giật mình, nàng ra sức đẩy Bạch Tử Họa ra, bối rối: “Sur phụ, người trúng độc, để con giúp người giải độc.”

Hoa Thiên Cốt lập tức đưa chân khí vào trong cơ thể Bạch Tử Họa, giải độc trong cơ thể hắn. Hai người rốt cục bình tĩnh lại, chung quanh lại như sáng rọi.

Bạch Tử Họa cảm nhận được Hoa Thiên Cốt vừa rồi rất mâu thuẫn đối với hắn, trong lòng không biết làm sao, chỉ dùng đôi mắt sâu kín nhìn người mình yêu. Hoa Thiên Cốt ngượng ngùng nhìn thẳng vào hắn, sau đó ngẩng đầu thoải mái đùa: “Sur phụ đều đã hơn ngàn tuổi rồi, sao lại bị một tiểu hậu sinh hơn hai mươi tuổi ở nhân gian bắt đi thế, nếu không phải Tiểu Cốt tới đúng lúc...”

Khụ khụ, thì chẳng phải người bị “ăn” rồi sao.

Đương nhiên lời này chỉ dám suy ngẫm trong lòng, ngượng ngùng không dám nói ra miệng.

Bạch Tử Họa cũng thấy xấu hổ, quả nhiên hắn ở trong núi đã lâu, tới nhân gian một chuyến, ngay cả một tiểu hậu sinh cũng có thể tùy tiện ra tay với hắn sao, quả là mất mặt.

Một ý định chợt lóe lên, hắn từ từ mở miệng nói: “Vậy Tiểu Cốt cũng không thể để một mình vi sư tại nhân gian. Vi sư lớn tuổi, còn cần Tiểu Cốt chăm sóc.”

Hoa Thiên Cốt chưa bao giờ thấy Bạch Tử Họa dùng ngữ khí này nói chuyện với nàng, suýt nữa bị sắc nước miếng của mình. Sur phụ đúng là không giống với trước kia mà!

“Được rồi, dù sao đã lâu con không đi dạo. Trên đường đi, Tiểu Cốt nên đi cùng để bảo vệ sur phụ thì hơn.”

Lần trước tới nhân gian là một mình Bạch Tử Họa đi, lúc này là mình với sur phụ cùng đi với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Ẩm áp đi chung đường

Đông Phương Úc Khanh sống cùng Hoa Thiên Cốt dưới nhân gian mười ba năm, hai người họ hầu như đã đi qua tất cả các vùng đất, lần này đi cùng Bạch Tử Họa, Hoa Thiên Cốt nghiêm nhiên trở thành một người dẫn đường xuất sắc.

Nơi nào có phong cảnh đẹp, nơi nào có đồ ăn ngon, Hoa Thiên Cốt đều nắm rõ, đưa Bạch Tử Họa đến.

Bạch Tử Họa lúc đầu còn không hiểu, sau đó mới biết tất cả những nơi đó đều là do Đông Phương Úc Khanh đưa nàng đến, trong lòng có chút không vui.

Khi phát hiện Bạch Tử Họa có chút lạnh lùng đối với những thứ này, có vẻ như không thấy hứng thú, Hoa Thiên Cốt nghĩ sur phụ quả nhiên là cao nhân đắc đạo tu hành nhiều năm, hẳn đều biết rõ hồng trần phàm vật, khiến nàng tâm phục khẩu phục. Không giống như nàng, mặc dù có tiên thân, nhưng chung quy vẫn là một người phàm yêu thích náo nhiệt.

Nàng nào biết rằng Bạch Tử Họa không có tâm tư để ngắm những thứ này.

Một hôm, hai người đến một nơi rất đẹp, Hoa Thiên Cốt cực kỳ vui mừng giới thiệu cho Bạch Tử Họa, thật ra nơi này cùng Vân Sơn có vài phần tương tự. Bạch Tử Họa vừa nghe nàng nói vừa xúc động nhớ lại rất nhiều chuyện cũ, khẽ nhíu mày hỏi: “Tiểu Cốt, lúc trước ở Vân Sơn, khi con chưa khôi phục trí nhớ, vi sư đã làm rất nhiều chuyện tổn thương con, con có oán hận vi sư không?”

Hoa Thiên Cốt nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: “Kiếp ấy, thực ra không thể tính là Tiểu Cốt phải chịu đau khổ. Là ta mượn thân thể của Thiên Tâm để đi hết một kiếp người, sống kiếp của nàng ấy, thật sự khiến cho người khác phải đau lòng. Mẫu thân đối xử với nàng ấy như thế, nàng ấy lại càng muốn bảo vệ con của mình...”

Đúng vậy, đứa con...

Bạch Tử Họa đau đớn trong lòng, vươn hai tay nhẹ nhàng ôm Hoa Thiên Cốt vào lòng, nói: “Tiểu Cốt cũng thế, Tiểu Thiên cũng vậy, con đều là đồ nhi duy nhất trong cuộc đời này của Bạch Tử Họa ta. Về sau dù xảy ra chuyện gì, ta tuyệt đối sẽ không để cho con phải chịu nửa phần ủy khuất. Tiểu Cốt, con có bằng lòng tha thứ cho vi sư không?”

Hoa Thiên Cốt hít hít mũi, đột nhiên cười xấu xa nói: “Vậy sư phụ phải trả lời Tiểu Cốt một vấn đề trước đã, Tiểu Cốt và Tiểu Thiên, sư phụ thích người nào hơn?”

Bạch Tử Họa sừng sốt, nói: “Không phải đều giống nhau sao?”

“Không giống!” Hoa Thiên Cốt đảo tròn đôi mắt to, cảm giác ngấu hứng trên đầu sư phụ quả nhiên thật thích!

Bạch Tử Họa than nhẹ một tiếng nói: “Tiểu Cốt và Tiểu Thiên đều giống nhau, kiên cường, thiện lương. Tiểu Cốt thiên về dũng cảm, Tiểu Thiên thiên về cứng cỏi.

Tiểu Cốt đau khổ vì cha, nhưng người lại luôn luôn thật lòng yêu thương con. Sau này lại có rất nhiều bạn bè quan tâm chăm sóc người, giúp con hóa nguy thành an.

Nhưng Tiểu Thiên sau khi sinh ra đã đi theo ta, có thể nói ta là người duy nhất nàng ấy có thể dựa vào trên đời này. May mắn sau này có Âm Chấp, Quỷ Sĩ nhưng nghĩ đến mẹ thì nàng lại không thể không đau xót. Tiểu Cốt và Tiểu Thiên sau khi sinh ra, kỳ thật, Tiểu Cốt hạnh phúc hơn.”

“Con hiểu rồi, xem ra Tiểu Thiên là người khiến sư phụ thích nhất được.”

“Ta không có ý ấy...” Bạch Tử Họa thật sự quần bách lại không biết nên giải thích như thế nào, khuôn mặt tuấn tú có vẻ rối rắm.

Hiếm khi có thể nhìn thấy Bạch Tử Họa luống cuống, Hoa Thiên Cốt phì cười, nói: “Con nói đùa thôi, Tiểu Cốt, Tiểu Thiên không phải đều là ta sao? Cho dù trong lòng sư phụ thích ai hơn thì đó cũng đều là con cả thôi.”

Bạch Tử Họa nghe Hoa Thiên Cốt vừa nói vừa cười, tình yên trong lòng gọn sóng. Hắn nhìn thấy cánh hoa vương trên hai cái bánh bao nhỏ xinh trên đầu nàng, không tự giác vươn tay giúp nàng lấy xuống, lại thấy tóc nàng ở hai bên thái dương bay loạn, liền thuận tay vén tóc rối ra sau tai.

Bạch Tử Họa rất ít khi có hành động thân mật như vậy, Hoa Thiên Cốt nhất thời giật mình đứng yên, hai người bốn mắt si ngốc nhìn nhau, một cái liếc mắt đã như vạn năm, trải qua không biết bao nhiêu thương hải tang điền.

Hoa Thiên Cốt nhìn Bạch Tử Họa tuấn mỹ khiến cho nàng không thể hô hấp, đột nhiên ngây ngốc nói: “Sư phụ xinh đẹp như vậy, Tiểu Cốt làm sao có thể để cho người già đi được? Con sẽ khôi phục lại tiên thân cho người...”

Sau khi Hoa Thiên Cốt niệm một đạo thần dụ, Bạch Tử Họa lại quay trở lại thành Trường Lưu thượng tiên, phong tư trác tuyệt, không nhiễm một chút bụi trần, mà trên vạt áo trắng như tuyết kia dính một chút khói lửa nhân gian, càng khiến cho người ta động lòng.

Sau khi Bạch Tử Họa khôi phục tiên thân, năm giác quan đột nhiên mất tuệ sâu sắc, hắn rõ ràng người thấy trong không khí một mùi máu tươi quái dị, giống như sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Cùng lúc đó, Hoa Thiên Cốt cũng phát hiện khác thường, trong lòng nàng cùng Bạch Tử Họa như có thần giao cách cảm, không hẹn mà cùng ngưng kiếm bay theo mùi máu kia, nếu như biết được thứ gì đang chờ đợi họ thì Bạch Tử Họa nhất định không đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Lần đầu gặp lại

Bạch Tử Họa cùng Hoa Thiên Cốt theo dấu vết để lại một đường đuôi tới một khe núi, mùi máu tươi nồng nặc, mùi tử vong rất rõ ràng.

Một thiếu niên tóc trắng, áo bào đen sẫm thêu tơ vàng đứng giữa rất nhiều người chết nằm xung quanh, chỉ với bóng dáng này đã khiến cho người ta cảm nhận được sự lạnh lẽo đến thấu xương. Đối diện hắn là một đạo sĩ, đôi mắt trùng to như chuông đồng, trong tay nắm pháp khí, mở rộng trận pháp.

Hai người kia rõ ràng là đang quyết đấu một trận sinh tử.

Lão đạo sĩ kia quát to: “Yêu nghiệt nhà ngươi, làm hại vô số sinh mạng vô tội, hôm nay ta nhất định phải thay trời hành đạo, thu phục ngươi!”

Vừa dứt lời liền tấn công mãnh liệt, cả người giống như mũi tên rời cung bay thẳng về phía thiếu niên, bóng thiếu niên lóe lên một chút, liền thoắt mái tránh được, chỉ nghe hắn lạnh lùng nói “Thiên Mị ta ghét nhất chính là đạo sĩ, nếu ngươi đã tự mình đi tìm cái chết thì ta đây sẽ thành toàn cho ngươi!”

Hoa Thiên Cốt cùng Bạch Tử Họa vừa nhìn đã nhận ra lão đạo sĩ kia chính là Lạc Đông, lập tức ra tay tương trợ. Ngay khi đuổi gần đến nơi, Hoa Thiên Cốt vừa nhìn thấy khuôn mặt của thiếu niên kia, trong đầu liền nổ ầm một tiếng.

Đôi mắt hấn! Hai tròng mắt màu xám bạc thấu triệt trong suốt như nước, giống như bao quát Vạn Tượng, nhìn thấu sinh tử, cùng với Thiên Tầm, giống y hệt mắt Quý Vương! Mà khuôn mặt tuyệt thế kia, giống y hệt như Bạch Tử Họa, rõ ràng như tinh như nguyệt, khiến cho người ta nhìn mà khó có thể tự kiềm chế.

Nó không chết?! Con của nàng không chết?!

Bạch Tử Họa vừa thấy cũng ngây ngẩn cả người, cả hai người đều không nói nên lời, mặc cho cảm xúc trong lồng ngực đang sôi trào mãnh liệt, giống như trải qua mấy đời thương hải tang điền. Ngay tại lúc hai người bọn họ ngẩn người, Lạc Đông đã bị thiếu niên kia tay không móc tim, chết rất thảm!

Thiếu niên kia vừa nhìn thấy hai người bọn họ, khóe miệng gợi lên một nét cười tàn nhẫn, nói: “Lại thêm hai người nữa, hôm nay ta được thu hoạch lớn rồi”

Hắn xoay người hướng về phía Hoa Thiên Cốt và Bạch Tử Họa bắt đầu thi triển những chiêu thức đoạt mạng.

Bằng với tu vi của Bạch Tử Họa, bây giờ tiên thân đã được khôi phục, lại có yêu thần lực hỗ trợ, kể cả thiếu niên trước mắt này có sức mạnh rất lớn, nhưng hắn vẫn có thể ngăn cản. Ngay lập tức hắn xoay người bảo vệ Hoa Thiên Cốt, cùng thiếu niên kia đối mặt.

Hai người nhanh chóng ra tay, trong nháy mắt đã qua trăm chiêu, từ trên mặt đất lên đến trên trời, xung quanh cuồng phong gào thét, cây rung núi lở, Hoa Thiên Cốt lo lắng không kiềm chế được, chỉ xuống phía dưới hô to: “Su phụ, đừng đánh! Người đã giết hắn một lần, Tiểu Cốt cầu xin người không cần giết hắn lần thứ hai!”

Lời của Hoa Thiên Cốt, Bạch Tử Họa đương nhiên hiểu được, thiếu niên kia nghe xong bỗng dừng ngẩn ra, cuối cùng cũng phản ứng lại, thì ra người trước mặt, chính là người đã giết chết mẹ hắn!

Hắn oán hận nói: “Thì ra ngươi chính là người đã giết mẹ ta! Mẹ yêu ngươi như vậy, ngươi lại nhẫn tâm mà móc trái tim mẹ ra, cuối cùng để mẹ đau khổ tuyệt vọng mà chết!

Nhất định là ngươi cũng muốn giết ta, nhưng đáng tiếc ta vẫn còn sống! Ông trời giúp ta, ta sẽ báo thù cho cái chết oan uổng của mẹ ta!”

Thiếu niên kia ra tay ngày càng hung ác, Bạch Tử Họa lại chỉ phòng thủ, không tấn công.

Cảm xúc trong lồng ngực hắn trào ra, chỉ một khắc sơ ý đã phải chịu một chương của thiếu niên kia, từ trên không trung rơi thẳng xuống đất. Một bóng đánh màu trắng rơi thật mạnh xuống trước mặt Hoa Thiên Cốt, nàng hoảng loạn chạy nhanh đến bên cạnh Bạch Tử Họa, mà thiếu niên kia đã đuổi sát đến nơi, muốn giết cả hai người.

“Con không thể làm hại hắn, hắn là cha con!” Hoa Thiên Cốt quát to, thê lương mà tuyệt vọng. Tiếng thét đau đớn xé rách không trung.

Thiếu niên dừng một chút liền ngây ngẩn cả người, phụ thân? Hắn vừa nghĩ vậy, hai mắt lại càng sâu thẳm không thể nhìn ra.

“Cho nên ngươi bội tình bạc nghĩa với mẹ ta, biết rõ mẹ có ta mà còn muốn giết luôn cả hai người lúc ta sắp được sinh ra, vậy thì ngươi càng đáng chết hơn!”

Một chương của hắn bỏ về phía Bạch Tử Họa, chương phong như điện, Bạch Tử Họa lại đứng yên không tránh.

Nợ của hắn, hắn phải trả.

Một chương của thiếu niên kia vừa bỏ xuống, Bạch Tử Họa tuy có sức mạnh yêu thần hộ thể, nhưng cũng bị nội thương nghiêm trọng, phun ra một ngụm máu tươi, nhiễm đỏ một thân áo bào trắng, cuối cùng hôn mê bất tỉnh.

“Còn ngươi, ngươi chắc có lẽ là tình nhân mới của người mà ta gọi là cha kia, mẹ ta chết thảm như vậy, hai người các ngươi vẫn còn có thể phong lưu khoái hoạt, ngươi cũng cùng chôn với mẹ ta đi!”

Thiếu niên lại tung một chương đánh về phía Hoa Thiên Cốt, nhưng lại bị một ánh sáng vàng chặn lại.

Ở phía chân trời, hai bóng dáng màu trắng theo gió từ trên trời giáng xuống, thì ra là Ma Nghiêm và Sanh Tiêu Mặc.

Hai người bọn họ ở Trường Lưu phát hiện đá nghiệm sinh của Bạch Tử Họa có điều khác thường, hoá tốc tới ứng cứu, quả nhiên, Bạch Tử Họa bị trọng thương, hôn mê bất tỉnh.

Người bên cạnh hắn là Hoa Thiên Cốt?

“Hừ, lại thêm hai người nữa, cả đám đúng là vội vàng muốn chết sao?!”

Thiếu niên mặc kệ Hoa Thiên Cốt, tấn công về phía Ma Nghiêm và Sanh Tiêu Mặc, trong mắt hắn, đạo sĩ đều là những kẻ đáng chết!

Hoa Thiên Cốt nhìn đứa con mình giết người đến đỏ cả mắt, khàn cả giọng hô lớn: “Không được giết người! Mẹ là mẹ của con! Mẹ không chết! Không thể vì mẹ mà giết người!”

Ma Nghiêm và Sanh Tiêu Mặc nghe xong hoàn toàn mờ mịt, không hiểu chuyện gì đang xảy, bọn họ chỉ không gặp Bạch Tử Họa không lâu, thế mà lại xảy ra nhiều chuyện như vậy?! Bọn họ thật sự không theo kịp được diễn biến!

Thiếu niên nghe xong, quay đầu nghi hoặc nhìn Hoa Thiên Cốt nói: “Ngươi là mẹ của ta? Ngươi đang nói linh tinh cái gì thế?! Ngươi có tin ta đánh nát hồn phách ngươi hay không?!”

“Mẹ là mẹ con, mẹ là Thiên Tâm...”

Hoa Thiên Cốt lệ rơi đầy mặt, nói những lời này ra dường như đã lấy đi nửa cái mạng của nàng, không còn sức lực nói thêm một lời nào khác.

Thiếu niên không thể tin nhìn nàng, tuy rằng trong lòng cảm xúc quay cuồng như sóng cuộn, nhưng vẫn hung hăng nói: “Quả thực là rắm thối!”

Nói những lời này, tuy rằng hung ác, nhưng lại không có sát ý.

Nàng rõ ràng cùng tuổi với hắn, nhưng nàng lại nói nàng là mẹ của hắn?!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Chuyện cũ trước kia

~*~

Mười ba năm trước đây, Thiên Tâm rốt cục bị Bạch Tử Họa tự tay móc tim

Lúc ấy, mười ba nàng hồ ly tinh chỉ có thể tránh ở xa xa nhìn, đợi khi phản ứng lại thì sự tình đã không thể cứu vãn.

Bạch Tử Họa đi rồi, tất cả vọt tới bên người Thiên Tâm.

Trong tiên chương, nàng nâng bụng bầu nằm trên mặt đất, cả người đầy máu, không hề có sức sống.

Các nàng muốn ôm Thiên Tâm dậy, nhưng do tiên chương của Bạch Tử Họa ngăn trở, các nàng không chạm được tới Thiên Tâm.

Vì thế chỉ có thể ở bên, không muốn rời đi.

Vào ban đêm, bụng bầu của Thiên Tâm cử động, càng ngày càng mạnh mẽ. Rốt cục, một bé trai từ trong thân thể mẹ đi ra!

Hắn đã xuất hiện trên thế giới này, dùng tiếng khóc vang dội tuyên cáo khắp thiên địa sự tồn tại của hắn.

Hắn ở trong tiên chương ba ngày liền, không ai ôm hắn, nuôi nấng hắn, tự hắn dần lớn lên.

Rốt cục, ngày thứ tư, hắn đi ra khỏi tiên chương, nhóm hồ ly tinh vui mừng khôn cùng mà khóc.

Hắn kiên cường như vậy, hắn dựa vào chính bản thân mình chinh phục vận mệnh, giống như mẹ của hắn!

Từ nay về sau, hắn chính là Vương của Linh Mị tộc.

Tất cả hồ ly tinh vì hắn mà mỗi ngày giết một người, lấy máu nuôi dưỡng hắn.

Linh lực của hắn ngày càng cường đại.

Hắn gọi tất cả các hồ ly tinh là tỷ tỷ, các nàng đều là người thân của hắn.

Tuyết Cơ, lúc hắn mới biết nói đã nói cho hắn biết, mẹ hắn là Thiên Tâm, là Quý Vương nhân từ nhất Minh phủ. Cuối cùng mẹ hắn lại bị chính người mình yêu, sự phụ của nàng giết chết!

Nhưng các nàng thật sự không thể hiểu nổi, nếu sự phụ của nàng biết rõ nàng thương hắn như vậy, thì sao có thể tàn nhẫn tới cùng mà tự tay giết nàng!

Cho nên, tất cả hồ ly tinh càng thêm khẳng định kết luận: Người tiên giới, không có kẻ nào là người tốt!

Các nàng đặt cho hần một cái tên, theo họ mẹ, gọi là Thiên Mị, bởi vì các nàng cũng không thể khẳng định chắc chắn cha hần rốt cuộc là ai.

Cho nên, từ nhỏ Thiên Mị đã chán ghét đạo sĩ.

Thiên Mị và hồ ly tinh trải qua cuộc sống vui vẻ hạnh phúc, thời gian thấm thoát qua, tự do và an lành.

Vào sinh nhật lần thứ mười ba của Thiên Mị (là Thiên Tầm tứ ky, cũng là ngày sinh nhật mười ba tuổi của Hoa Thiên Cốt), hần đơn độc ở trong động phủ hồ ly, các tỷ tỷ vì hần xuất môn tìm thức ăn, nói là lần này phải thật long trọng, để hần trải qua sinh nhật thật đặc biệt.

Các nàng, thật sự rất thương hần.

Nhưng đợi mấy ngày vẫn chưa thấy các tỷ tỷ hồ ly tinh trở về, Thiên Mị cảm thấy không đúng, hần dựa theo mùi đặc thù của hồ ly mà tìm kiếm, nhìn thấy một khung cảnh thảm thương.

Mười ba tỷ tỷ hồ ly của hần đều bị giết chết. Chỉ còn Cửu nhi nhỏ nhất còn kéo dài hơi thở cuối cùng. Nàng nói với Thiên Mị, “Là.. Là một đạo sĩ giết chúng ta... Hần nói chúng ta là yêu tinh hại người, nên hần thay trời hành đạo giết chúng ta...”

Nói xong điều đó, Cửu nhi nuốt trút hơi thở cuối cùng, cũng đi theo các tỷ tỷ của nàng.

Lại là đạo sĩ! Đạo sĩ thật đáng giận, đầu tiên là giết chết mẹ hần, bây giờ còn giết mười ba tỷ tỷ của hần!

Hần lập lời thề máu, nhất định phải tự tay giết sạch tất cả kẻ tu tiên trong thiên hạ!

Đạo sĩ giết hại hồ ly tinh nói là thay trời hành đạo? Vậy thì mỗi ngày hần sẽ bắt mười người phạm tội hút máu bọn họ, sẽ vứt thi thể nhưng người này ở một chỗ, khiến cho bốc mùi tanh tưởi!

Hần thật muốn nhìn, có phải khi nhiều người bị giết thì mấy tên đạo sĩ coi là thay trời hành đạo sẽ chủ động đến tìm hần không!

Tới khi kẻ bị giết lên tới năm trăm người, Lạc Hà Đông xuất hiện. Cho nên Hoa Thiên Cốt và Bạch Tử Họa mới có thể chứng kiến một màn này.

Trong mắt Ma Nghiêm và Sênh Tiếu Mặc, thiếu niên này rõ ràng là tên cuồng đồ giết người. Đã giết nhiều người phạm vô tội như vậy, hiện giờ còn giết cả Lạc Hà Đông, lại khiến Bạch Tử Họa bị thương nặng, kẻ như vậy ắt phải chết!

Hai người họ liên thủ đánh Thiên Mị, Hoa Thiên Cốt có ngăn cản cũng không nổi.

Trận chiến gay cấn, Sênh Tiếu Mặc bị trọng thương, Ma Nghiêm kinh hãi muốn đến gần, Thiên Mị lại thừa cơ đánh Ma Nghiêm, Hoa Thiên Cốt khàn giọng nói: “Con trai, mẹ cầu xin con, đừng giết người nữa!”

Thiên Mị nghe xong, hơi chân chờ rồi thu hồi chiêu thức, đột nhiên vọt tới kéo Hoa Thiên Cốt về mình rồi biến mất, chỉ để lại Bạch Tử Họa đang hôn mê và Sênh Tiếu Mặc trọng thương.

Ma Nghiêm dùng cách thuật hạc giấy truyền âm cho các đệ tử Trường Lưu, rốt cục đội ngũ tới, hộ tống tam tôn thuận lợi trở về.

Thiên Mị đem Hoa Thiên Cốt về động hồ ly, đẩy nàng ngã xuống đất, lạnh lùng hỏi: “Người luôn nói người là mẹ ta, rốt cuộc là có ý gì?”

Hoa Thiên Cốt kể rõ sự việc từ đầu đến cuối, hần nghe xong không nói lời nào, sau một lúc lâu mới nói: “Chỉ bằng lời nói của người, sao ta có thể tin tưởng?”

Hoa Thiên Cốt nói: “Mị nhi, mẹ có thể mang con quay về địa cung, ở đó có cậu ruột của con, là người nhà con, bọn họ đều đang chờ con về.”

Hoa Thiên Cốt dẫn Thiên Mị trở lại địa cung, Quỷ Si và Ám Chấp liếc mắt một cái đã nhận ra, Thiên Mị đúng là thể hệ quý chủ tiếp theo! Trên người hần phát ra linh lực cường đại, khiến mọi người xung quanh cảm thấy hần hoàn toàn xứng đáng là Vương của địa phủ này!

Thiên Mị nhìn thấy trong quan tài thủy tinh là mẹ Thiên Tầm của hần, cực kỳ xinh đẹp, chỉ như đang ngủ mà thôi. Trong lòng hần khẽ rung động, lại nói: “Ta vẫn chưa thể khẳng định người thực sự là mẹ ta chuyển thế. Chỉ sợ tất cả đều do người bịa ra để gạt ta?”

Quỷ Si và Ám Chấp muốn giải thích, bị Hoa Thiên Cốt nhẹ nhàng ngăn lại. Nàng buồn bã nói: “Mẹ có thể chứng minh cho con xem. Chủ nhân của thân thể Thiên Tầm chính là mẹ, trừ hồn phách của mẹ ra, không ai nhập được vào trong cơ thể nàng ấy.”

Hoa Thiên Cốt ngồi xếp bằng, niệm pháp thuật xuất hồn, dẫn vào thân thể Thiên Tầm, trong quan tài thủy tinh, cô gái xinh đẹp chậm rãi mở to mắt, đôi mắt kia giống y như của Thiên Mị.

Thiên Mị rốt cục tin, hần nói với Hoa Thiên Cốt đang trong cơ thể Thiên Tầm: “Nếu người thật sự là mẹ ta, vậy về sau cứ là Thiên Tầm đi, không cần là Hoa Thiên Cốt! Mẹ có thể đồng ý với nguyện vọng nhỏ nhỏ này của con không?”

Thiên Tầm suy tư một chút liền nhẹ nhàng gật đầu, nàng nợ hần rất nhiều, sao lại không thỏa mãn yêu cầu nhỏ nhỏ này của hần chứ.

Sư phụ gặp lại Hoa Thiên Cốt thì nàng làm Tiểu Cốt của người. Thiên Mị gặp lại mẹ Thiên Tầm của hần, vậy nàng làm Thiên Tầm. Hai thân thể đều của

nàng, cũng như quần áo vậy, bộ này bộ kia, có gì khác nhau?!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Vô cùng đau đớn

~*~

Lúc Bạch Từ Họa tỉnh lại, phát hiện mình đang ở trong Tuyệt Tình điện.

Hắn mở mắt ra, người đầu tiên nghĩ đến là Hoa Thiên Cốt và thiếu niên kia, là đứa con của hắn và nàng.

Bạch Từ Họa từ trên giường xoay người đứng dậy, muốn đi tìm hai mẹ con, lại phát hiện bản thân mình bị cấm bế.

Cửa ngoài Tuyệt Tình điện bị tầng tầng pháp thuật cao cấp phong tỏa, mà kết giới kia rõ ràng là sư phụ hắn, Nam Cực Tiên ông bày ra.

Nam Cực Tiên ông vốn vân du tứ hải, nhưng ông đột nhiên nhận thấy Bạch Từ Họa có đại kiếp sắp xuất hiện, chỉ sợ nguy hiểm tới tánh mạng, cho nên đã nhanh chóng trở về Trường Lưu.

Lúc ông trở lại, vừa thấy Ma Nghiêm và đệ tử Trường Lưu mang theo Bạch Từ Họa hôn mê và Sênh Tiêu Mặc trọng thương cũng vừa trở về.

Ma Nghiêm đã bẩm với Nam Cực Tiên ông tình hình lúc ấy, nhưng tình huống cụ thể thế nào hắn cũng không hiểu rõ, hoàn toàn không biết.

Nam Cực Tiên ông chữa thương cho Bạch Từ Họa và Sênh Tiêu Mặc, trước khi Bạch Từ Họa tỉnh lại đã đọc hết trí nhớ của hắn, hiểu rõ tất cả.

Ông đã sớm nói, Hoa Thiên Cốt là kiếp sinh tử của Bạch Từ Họa, một khi gặp phải thì vận rủi sẽ quán thân, cả đời cũng không thể thoát.

Lần đầu tiên rõ ràng có thể cách xa, nhưng lần thứ hai, hắn lại tự mình đưa nàng lại gần.

Bạch Từ Họa là đệ tử Nam Cực Tiên ông thương yêu, đặc ý nhất, tu vi ngộ tính cao nhất lục giới, nhưng hôm nay hắn cư nhiên vì một chữ tình, bức mình đến nông nổi này, đúng là khiến sư phụ ông vừa vui vừa đau.

Làm sư phụ hắn, ông phải giúp hắn giải kiếp số này.

Nam Cực Tiên ông vừa làm kết giới bao vây Bạch Từ Họa ở Tuyệt Tình điện, vừa báo cáo với Ngọc Đế và Vương Mẫu: “Quý chủ Thiên Mị của địa phủ, trời sanh tính tàn nhẫn, lạm sát vô số tánh mạng, giết hại người phạm. Lão hủ khẩn cầu tiên đế, tiên hậu hãy thu phục hắn! Nếu không chỉ sợ hắn sẽ tiếp tục tai họa sinh linh, hậu họa vô cùng!”

Người tiên môn đương nhiên đã biết Thiên Mị chính là Quý chủ mới của Minh phủ, từ nhỏ linh lực đã cường đại, là kẻ đáng sợ, không thể không trừ bỏ.

Ngọc Đế chuẩn Nam Cực Tiên ông thỉnh tấu, lập tức phái Thái Bạch Kim Tinh mời Nam Hải Phật tổ. Phật tổ nghe Thái Bạch Kim Tinh giảng giải sự tình từ đầu đến cuối, biết Thiên Mị quả thật không thể giữ lại, đã tự mình dẫn theo tiên khí yêu tháp cứu trọng trấn cùng binh tướng tiên môn tới rồi La Sát Hải, truyền âm xuyên qua biển kêu gọi Thiên Mị xuất hiện cùng tiên nhân ứng chiến.

Thiên Mị tuổi trẻ khí thịnh, cực kỳ lợi hại, một mình xuất hiện ứng chiến giống như Thiên Tầm năm đó, rốt cục bị Phật tổ thu vào trong tháp. Khi đám người Thiên Tầm chạy đuổi tới, không biết nên làm sao.

Người trong tiên giới chỉ biết trước kia thần lực của yêu thần là ở trên người Thiên Tầm, bây giờ xuất hiện Thiên Mị, thần lực của yêu thần này chỉ sợ đã truyền lại cho hắn.

Nếu nói lúc trước tuy Hoa Thiên Cốt có được yêu lực đáng sợ nhưng dù sao cũng là thần, lạm sát kẻ vô tội là vi phạm thần tính của nàng, sự tồn tại của nàng đối với thế nhân mà nói là uy hiếp đáng sợ.

Hơn nữa, cho dù là Thiên Tầm, tuy rằng cũng có yêu lực, nhưng nàng thiên tính lương thiện nhu nhược, mọi người vẫn nhìn rõ. Sự tồn tại của nàng đối với thế nhân mà nói cũng như Hoa Thiên Cốt, là một uy hiếp đáng sợ.

Nhưng Thiên Mị thì không giống, hắn tuổi nhỏ đã tàn nhẫn thị huyết như vậy, đến khi hắn có được đủ yêu lực có thể phá hủy thế gian thì sẽ giống như Nam Vô Nguyệt hiện thế, tuyệt đối là tai kiếp thế gian này.

Cho nên, Thiên Mị phải chết.

Trong Tuyệt Tình điện, Bạch Từ Họa nhắm mắt ngồi xuống, vẫn là biểu cảm đạm mạc như nước, thế gian này không ai có thể nhìn thấu lòng hắn.

Nam Cực Tiên ông rót cục đẩy cửa vào, ông nói cho Bạch Tử Họa, Thiên Mị đã bị thu vào yêu tháp cửu trọng trấn, ông nói: “Đứa trẻ này đã hại nhiều mạng người lắm, tay dính đầy máu, chung quy thiên địa khó chứa.”

Mười ngày sau là thời điểm trăng tròn, đến lúc đó người tiên môn sẽ trói Thiên Mị tại cột thông thiên, cũng là chỗ Nam Vô Nguyệt chịu đựng cực hình thiên lôi. Ba đạo thiên lôi bỏ xuống sẽ khiến hấn hồn phi phách tán, đền bù tội nghiệt hấn gây ra.”

Bạch Tử Họa nghe xong, biểu cảm lãnh đạm biến mất, vẻ đau thương kịch liệt xuất hiện.

Hắn bình tĩnh quỳ xuống, nhìn sư phụ Nam Cực Tiên ông nói: “Sư phụ, đứa trẻ kia mặc dù làm hại nhiều tánh mạng vô tội, nhưng con vẫn là cha hắn, không đành lòng thấy nó chịu khổ hình như vậy mà chết. Đề từ khẩn cầu sư phụ khai ân, tha cho nó một mạng.”

Nam Cực Tiên ông vô cùng đau đớn nói: “Con biết rõ Hoa Thiên Cốt là kiếp sinh tử mà con không thoát được, lại kiên trì nhận nó làm đồ đệ, cũng may cuối cùng nó đã chết, tất cả đã chấm dứt. Nhưng nó lại chuyển kiếp thành Quý Vương, con vốn dĩ có thể cách xa nó, kiếp này không dây dưa. Nhưng con lại để nó tới bên người, còn có Thiên Mị này nữa, con biết sự tồn tại của nó chẳng khác nào Nam Vô Nguyệt, thế giới này không thể dung thứ nó!

Nếu con là cha, càng nên vì nó mà nhận trách nhiệm! Giết người đền mạng là thiên đạo, chẳng lẽ con không biết? Tội nghiệt của nó quá nặng, đền bù có một mạng đã là dung thứ nó nhiều rồi!

Tử Họa, thừa dịp bây giờ còn có thể vẫn hồi, buông hết chấp niệm đi, nếu không con sẽ thật sự vạn kiếp bất phục!”

Bạch Tử Họa nghe xong lời sư phụ nói, vẫn quỳ trên mặt đất không nhúc nhích, chấp nhất nói: “Đồ nhi chỉ cầu sư phụ bỏ qua cho đứa nhỏ kia một mạng, tội nghiệt nó phạm, đệ từ nguyện chịu thay hắn.”

Nam Cực Tiên ông tức giận hừ lạnh, không cần nhiều lời nữa, cảm giận phát tay áo rời khỏi Tuyệt Tình điện, vẫn cảm bẽ Bạch Tử Họa ở trong phòng, mà Bạch Tử Họa vẫn quỳ thẳng không đứng dậy.

Hắn ở phòng quỳ chín ngày, vẫn không nhúc nhích, y như tượng đất.

Rót cục tới ngày thứ mười, Ma Nghiêm đến thăm hấn, Bạch Tử Họa rót cục nói: “Sư huynh, huynh giúp đệ chuyển cáo tới sư phụ, ý của ngài, đệ hiểu được. Còn đứa trẻ kia, dù sao cũng là cha con, đoạn đường cuối cùng này hãy để đệ tiễn nó đi đi.”

Nam Cực Tiên ông rót cục đồng ý, ông giải cấm bế của Tuyệt Tình điện, Bạch Tử Họa rót cục chạy tới pháp trường.

Chính giữa pháp trường rộng lớn là cây cột thông thiên dựng thẳng, dây trói tiên đang quấn lấy người thiếu niên, mái tóc bạc và hắc kim Quý Vương bảo ở trong gió tùy ý phát phối, hiện ra một hình ảnh tuyệt mỹ.

Thiên Mị đương nhiên biết những người này muốn làm gì hấn, nhưng trên mặt hấn không có chút nao núng e ngại nào, ngược lại là trầm tĩnh như nước, đôi con ngươi màu bạc tràn đầy trào phúng hèn mọn nhìn các kẻ tiên môn.

Không phải là muốn tìm cơ giết hấn sao? Cái gì mà thay trời hành đạo, đều là một lũ sợ hãi nên muốn diệt hấn thôi!

Bọn họ không chấp nhận được sự tồn tại cường đại gây uy hiếp, chẳng qua cũng chỉ vì một chút cảm giác an toàn của bản thân, giống như khi họ muốn giết Hoa Thiên Cốt và Thiên Tầm vậy, đều là lấy cớ cả thôi!

Nhưng Thiên Mị trên cột thông thiên cao, từ xa nhìn thấy cha hấn – Bạch Tử Họa đang đi về phía hấn.

Hừ, hấn chẳng phải là tiên nhân sao? Chỉ sợ cũng đứng ở bên gọi là chính nghĩa kia, không ngờ lại cùng mọi người muốn giết hấn.

Thiếu niên quật cường phản nghịch, làm sao hiểu được tình thương của cha sâu sắc như núi. Mà cha của hấn sớm ra quyết định, muốn dùng tính mạng của mình đổi lấy một mạng của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 73: Tuyên cáo thiên hạ

Thiếu niên kiêu ngạo bị trói lên cột thông thiên, chung quanh hấn đều là người của tiên môn. Phật tổ, Ngọc Đế, Vương Mẫu, Nam Cực Tiên ông đều có mặt, và cả Bạch Liên cũng có mặt.

Sau Thiên Mị, nàng là người thứ hai thấy Bạch Tử Họa đến.

Bạch Tử Họa lập tức vái sư phụ Nam Cực Tiên ông, rồi đứng dưới hấn, cũng cùng mọi người đứng xa nhìn thiếu niên đứng giữa pháp trường. Không

nói gì hay làm gì, vẫn đăm đăm như nước, im lặng cùng mọi người đợi chuyện sắp xảy ra.

Nam Cực Tiên ông thấy Bạch Tử Họa như thế, trong lòng hơi được trấn an.

Chung quy vẫn là đồ nhi của hắn, tiên tính không thay đổi, chỉ là nhất thời bị chưởng nghiệt làm cho mê muội mà thôi. Nếu vượt qua được, thì hắn vẫn là Trường Lư thượng tiên mà mọi người ngưỡng mộ.

Rốt cục, mặt trăng biến thành xích đỏ như máu, giống như mắt ma thú, treo trên màn trời, trống rỗng nhìn xuống tất cả, giống như muốn cắn nuốt tất cả những gì phía dưới nó vậy.

Huyết nguyệt chi đêm, đúng là thời cơ tốt để xử quyết hành hình thiên lôi.

Ngọc Đế ra lệnh một tiếng, Thiên Lôi điện mẩu lấy pháp khí trong tay, phát ra một tia chớp chói mắt, đánh thẳng vào mặt trăng máu, sau đó lại bị phản xạ ngay trong chớp mắt, góc độ ấy đúng là nhằm vào Thiên Mị trên cột thông thiên.

Một đạo thiên lôi đỏ đậm đánh, thiếu niên kia đã mất đi nửa cái mạng, tu vi hầu như tan hết. Nếu phải chịu thêm đạo thiên lôi thứ hai thì thân thể hắn sẽ bị hủy, chỉ còn hồn phách. Còn đạo lôi thứ ba cuối cùng, sẽ khiến hồn phi phách tán, trở về cát bụi, không thể làm người.

Một đạo thiên lôi qua đi, Thiên Lôi điện mẩu đang định phát ra đạo lôi thứ hai thì lại bị Bạch Tử Họa dùng thuật ngăn lại.

Mọi người toàn bộ kinh ngạc, có gì? Trường Lư chưởng môn sao lại làm ra chuyện này, rốt cuộc là có ý gì? Không thể tưởng tượng nổi, không thể lý giải nổi.

Nam Cực Tiên ông thấy Bạch Tử Họa như thế thì cực kỳ tức giận, hắn thật sự không để người sư phụ này vào mắt sao?! Đúng là không nên thả hắn ra Tuyệt Tinh điện mà!

Bạch Tử Họa chỉ quỳ lạy Nam Cực Tiên ông, túc mục nói: “Đệ tử Bạch Tử Họa, biết rõ đã phụ sư mệnh, thẹn với Trường Lư. Bây giờ xin từ chức chưởng môn Trường Lư, tự trục xuất sư môn, từ nay về sau không còn liên quan gì đến Trường Lư nữa.

Thiên Mị là con ruột của con, con biết nó nghiệp chướng nặng nề, lý nên bị phạt, thiên đạo như thế. Không dạy được con, người làm cha cũng có tội. Vừa rồi hắn đã chịu một đạo thiên lôi, còn lại hai đạo thiên lôi, xin hãy để người cha này, Bạch Tử Họa, thay nó chịu.”

Bạch Tử Họa vừa nói ra, khắp nơi lập tức kinh ngạc.

Tuy nói ban đầu bọn họ cũng đã phát hiện, dung mạo Thiên Mị rõ ràng có vài phần giống Bạch Tử Họa, nhưng chung quy không ai dám nghĩ về hướng đó.

Dù sao Bạch Tử Họa cũng là tiên phiêu nhiên xuất trần, trong lòng hắn chỉ có tình yêu thiên hạ. Tuy lúc trước có Hoa Thiên Cốt nhưng ở trong mắt mọi người, nhiều lắm chỉ là một kiếp số mà Bạch Tử Họa không tránh khỏi thôi, nếu đã trôi qua thì không là gì cả.

Không khí im lặng, mọi người ngay cả hít thở cũng trở nên cẩn thận, càng không có ai dám gây ra một chút tiếng vang nào, Vương Mẫu là người thứ nhất chần chờ mở miệng nói: “Nhưng Thiên Mị trời sanh tàn nhẫn, hiện giờ lại có yêu thần lực trong người, thiên hạ chung quy không thể để hắn sống được. Mặc dù là con trai của thượng tiên, nhưng trên trời dưới đất, chưa có ai nói rằng con nợ cha trả.

Bản cung thấy thượng tiên yêu con nên sốt ruột thiếu suy nghĩ, tha thứ cho lời nói nhất thời và việc làm không thoả đáng của người, chính hình pháp này vẫn phải tiếp tục.”

“Yêu thần lực ở trên người ta.” Bạch Tử Họa tiếp tục không nặng không nhẹ nói.

Nhưng những lời này lại làm mọi người nghe thấy rất rõ ràng, khiến họ không biết nên phản ứng như thế nào.

Yêu thần lực gây tai họa cho thiên hạ nhưng hiện giờ lại ở trên người Trường Lư thượng tiên Bạch Tử Họa?!

Mọi người há mồm trừng mắt, hoàn toàn không thể lý giải rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ngay cả Ngọc Đế Vương Mẫu cũng mất đi vẻ bình tĩnh đoan trang thường ngày, không thể nói được gì.

Lần này, là Phật tổ thờ ơ lạnh nhạt mở miệng, dùng tiếng nói từ bi thiên hạ trang trọng đôn hậu chậm rãi nói: “Mục đích của thiên lôi hình chi là muốn phong ấn yêu thần lực một lần nữa, quý chủ Thiên Mị đã chịu một đạo thiên lôi để trừng phạt tội nghiệt của hắn. Minh phủ chung quy không thể một ngày không chủ, nếu không thì trụ cột lục giới sẽ bị dao động, khiến mọi sinh linh bất ổn.

Nếu hiện tại yêu thần lực ở trên người Bạch Tử Họa, hắn thân là thượng tiên, lại phạm vào sai lầm không thể tha thứ như thế, Thiên Mị lại là con trai hắn, chung quy có trách nhiệm không thể trốn tránh, hai đạo thiên lôi còn lại, hãy để hắn chịu hình đi.”

Thiên Mị bất tỉnh được thả ra, cả thân mình rơi thật mạnh xuống mặt đất pháp trường lạnh như băng, không hề nhúc nhích như đã chết đi.

Bạch Tử Họa trả cung vũ của chưởng môn lại cho Nam Cực Tiên ông, lại cời bỏ ngân quan cột tóc, áo bào trắng như tuyết, mái tóc đen dài đỏ xuống như nước, chậm rãi lột qua con trai của mình, cột mình vào cột thông thiên.

Một đạo thiên lôi đỏ bùng vô tình đánh thẳng xuống, Bạch Tử Họa tỏa yêu thần lực ra bốn phía, từng đợt từng đợt màu tím lan ra, nhẹ nhàng bay bổng, thu vào toàn bộ thập phương thần khí, phong ấn lên, mà thần khí kia lại bị phân cho các phái tiên môn để bảo vệ.

Mà bản thân Bạch Tử Họa, bởi vì mất đi kia yêu thần lực che chở, vết sẹo đáng sợ xấu xí do Tuyệt Tình Trì gây ra lập tức hiện lên.

Trước mắt bao người, hần để lộ mặt xấu nhất của mình cho thiên hạ, không hề che giấu.

Cảnh tượng tàn khốc trước mặt lại vượt qua khả năng chấp nhận của mọi người, trong cảm nhận của bọn họ, Bạch Tử Họa luôn cao cao tại thượng, thánh khiết, không hề dính một chút bụi bặm nào.

Mọi người trong tiên môn đều phải ngưỡng mộ hần, hần là trung tâm của cả tiên giới này, nhưng chính trung tâm này lại tự tay bị hủy chính hần.

Những vết sẹo đầy người khiến ánh mắt của mọi người phát đau, Bạch Tử Họa lựa chọn dùng cách cực đoan quyết tuyệt tàn nhẫn này để nói cho mọi người trên thiên hạ.

Hần không còn là Trường Lưu thượng tiên chỉ yêu thiên hạ nữa, hần đã có người mà mình không thể rời bỏ, tình yêu của riêng mình.

Người duy nhất không đổi sắc vẫn là nam hải Phật tổ đang ngồi ngay ngắn trong đài sen bồ đề ngũ sắc, tổng cộng có ba đạo thiên lôi, vẫn còn một đạo.

Tiếp theo là một đạo thiên lôi màu máu, xé rách cửu trọng thiên tức mục, đánh thẳng về Bạch Tử Họa đang điều linh suy tàn.

Tuy có lời nguyện bất tử trong người, nhưng dưới hai đạo thiên lôi, hồn phách của Bạch Tử Họa cũng bị thương nặng, cả người như ngủ đông, tuy không chết, nhưng cũng không thể coi là người sống.

Ngày đó, ngoài pháp trường, Hoa Thiên Cốt rốt cục mang theo mình giới công phá tiên giới, lòng nàng nóng như lửa đốt, chỉ nhìn thấy trên mặt đất trống trải lạnh như băng thiên pháp trường là hai người đang nằm mà nàng yêu nhất, nhưng một người vẫn không nhúc nhích còn một người không còn sức sống.

Phật tổ nói cho nàng, Thiên Mị bị trừng phạt đúng tội, vốn phải chịu ba đạo thiên lôi khổ hình, hồn phách sẽ biến mất, vĩnh viễn không siêu sinh. Nhưng hần chỉ bị một đạo, hai đạo thiên lôi còn lại là Bạch Tử Họa thay hần chịu.

Bọn họ, đều không chết.

“Bọn họ, người có thể mang đi.”

Giọng nói của Phật tổ giống như nhìn thấu hết thảy, nghe không ra hi vọng ái ố.

Hoa Thiên Cốt nhanh chóng cùng Âm Chấp, Quỷ Si giúp đỡ Thiên Mị và Bạch Tử Họa mau chóng quay về mình giới. Nhưng một đạo bóng trắng như điện hiện lên, là Nam Cực Tiên ông. Hần lạnh lùng nói: “Tử Họa chung quy là người của tiên môn ta, sao có thể ở cùng một kẻ quỷ môn như người? Quỷ môn tiên môn chung quy là không thể làm bạn.”

Rồi mang Bạch Tử Họa đi như một trận gió, Hoa Thiên Cốt mặc dù chứa nhiều không cam lòng nhưng vẫn không thể làm gì. Âm Chấp và Quỷ Si khuyên nàng mang Thiên Mị trở về trước, chữa thương quan trọng hơn, Nam Cực Tiên ông là sư phụ của Bạch Tử Họa, nhất định là mang theo hần đi tìm nơi chữa thương.

Hoa Thiên Cốt nghe xong cũng đành phải thôi, lập tức mang theo Thiên Mị trọng thương bất tỉnh cùng mọi người vội vàng mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Xả thân cứu người

~*~

Ngân Mi bị trọng thương, hôn mê, đã dùng rất nhiều linh đơn tiên dược, lại có Thiên Cốt, Sát Thiên Mạch vài hôm lại dùng nội lực giúp hần điều hòa khí huyết, cuối cùng cũng có chuyển biến tốt. Tu vi, võ công, sức khỏe từ từ được tắm bổ, rừng xanh còn đó lo gì ngày sau không còn cùi đốt, hiện tại người còn sống là tốt rồi.

Cũng chính hôm đó, Nam Cực Tiên Ông mang Bạch Tử Họa đi, từ đó trở đi liền bất vô âm tín, Hoa Thiên Cốt vẫn luôn vương bận trong lòng, nhưng lại không có cách nào.

Bỗng nhiên một ngày, tiểu quỷ giữ cửa nghe thấy âm thanh thì ra là của Nam Cực Tiên Ông. Hần báo cho Hoa Thiên Cốt rằng Bạch Tử Họa đang dưỡng thương trong núi Đại Linh, nếu nàng muốn gặp hần thì có thể tự mình đi tìm.

Bản thân Hoa Thiên Cốt vốn là thần nên việc đến núi Đại Linh thì không gặp trở ngại gì.

Vẫn trong gian nhà nhỏ đó, Bạch Tử Họa nhắm mắt nằm trên giường, cả người bị nước tuyết tình tàn phá, Hoa Thiên Cốt nhìn mà tan nát cõi lòng.

–“Sư phụ, tất cả đều do Tiểu Cốt hại người... Tiểu Cốt xin người mau tỉnh lại... xin người... Sư phụ”.

Hoa Thiên Cốt quỳ sụp bên giường Bạch Tử Họa, đau lòng khóc, nước mắt đầy mặt.

Sư phụ, nếu người vĩnh viễn không tỉnh lại. Tiểu Cốt sẽ vẫn ở bên cạnh người cả đời!

Giọng nói thoang thoang hư vô của nam Cực Tiên Ông, hắn nói: “Tử Họa bị thương quá nặng, dù ta đã trị liệu nhiều lần, còn dùng đến nước của ao hóa sinh phụ trợ, mặc dù có chuyển biến, nhưng vẫn không thể tỉnh lại. Nếu ngươi thật sự muốn cứu nó, ta có một cách, nhưng phải xem ngươi có nguyện ý hay không.”

–“Chỉ cần có thể cứu sư phụ, ta đều đồng ý!” Hoa Thiên Cốt nghe Nam Cực Tiên Ông nói có cách cứu Bạch Tử Họa, trong lòng dấy lên một tia hi vọng.

Nam Cực Tiên Ông lấy một cái bát ngọc trắng như sứ, chậm rãi bưng đến trước mặt Hoa Thiên Cốt, bên trong là nước ao hóa sinh trong suốt.

–“Nước ao hóa sinh nếu chỉ tiếp xúc với con người thì có tác dụng chữa thương thần kì. Nhưng nếu dùng để uống, bản thân người uống nó sẽ hoá thành một vũng máu loãng.

Hoa Thiên Cốt, ngươi thân là thần, nếu như ngươi đồng ý uống nước ao hóa sinh này, dùng máu loãng do thân ngươi hóa thành, đưa cho Tử Họa chữa thương, thì nó sẽ tỉnh lại. Các vết sẹo trên người cũng sẽ biến mất, nhưng ngươi phải nghĩ cho kỹ, quá trình này cực kỳ đau đớn.”

Ánh mắt nam Cực Tiên Ông thâm thúy mà không thể cân nhắc.

Hoa Thiên Cốt không hề nghĩ ngợi, một hơi uống hết bát nước ao hóa sinh kia, nàng đem bản thân thành thuốc máu để cứu Bạch Tử Họa.

Nam Cực Tiên Ông thu hồn phách Hoa Thiên Cốt, trả lại địa phủ, nàng lại luân hồi chuyển kiếp, trực tiếp đến minh phủ, 15 tuổi khôi phục trí nhớ, lại đến núi Linh Sơn tìm Bạch Tử Họa.

Nam Cực Tiên Ông cho Bạch tử Họa uống một giọt máu thuốc mỗi ngày, cuối cùng hắn cũng khôi phục hoàn toàn, tỉnh lại thấy Hoa Thiên Cốt lớn hơn trong trí nhớ một chút, hắn chau chừ mở miệng: “Tiểu Cốt, có phải ta đã ngủ thật lâu rồi không, con có vẻ lớn lên rất nhiều?”

Hoa Thiên Cốt vui đến phát khóc, nói: “Sư phụ, người tỉnh thì tốt rồi, về sau cả nhà chúng ta sẽ không bao giờ rời xa nhau nữa.”

Hoa Thiên Cốt cùng Bạch Tử Họa trở về Vân Sơn, hai người ngồi ở trên bàn đu dây hoa, ngắm nhìn núi non song nước mờ mịt dưới chân núi, từ đây chi nguyện làm uyên ương không nguyện làm thần tiên.

–“Tiểu Cốt” Bạch tử Họa thâm tình nhìn người trong lòng: “Vi sư trước kia đã để con chịu nhiều thiệt thòi, từ đây ta chỉ ở tại vân sơn này, sống bên nhau qua ngày, không quan tâm đến chuyện thế tục nữa.”

Hoa Thiên Cốt nghe mà trong lòng cảm động, sóng mắt nhẹ chuyển, gật đầu: “Uh”

Bạch tử Họa cúi đầu, dịu dàng hôn lên đôi môi đỏ mọng tươi ngọt của nàng, dây dưa, tình yêu tràn ra. Đúng lúc này thì đột nhiên có tiếng ho khan xấu hổ vang lên từ phía sau, thì ra là Ngân Mi.

Ngân Mi cứu 13 hồn phách hồ ly tinh khỏi bánh xe luân hồi, khôi phục thân thể hồ tiên lần nữa. Hắn còn quyết định từ giờ trở đi sẽ dùng cả đời mình để chăm sóc 13 vị tỷ tỷ này.

Lần này tới Vân Sơn là mời cha mẹ hắn tham gia tiệc mừng, hắn muốn cưới 13 hồ ly tinh này thành thê tử của hắn.

Bạch Tử Họa tuy cảm thấy cưới luôn 13 người một lúc thì hơi nhiều, nhưng dù sao hắn cũng chấp nhận được, huống hồ, theo truyền thống đại quý vương đều có đông cơ thiếp.

Lại nghĩ đến Hoa Thiên Cốt khi còn là quý vương lại chung tình chỉ một mình hắn, trong lòng lại cảm động.

Tiểu Cốt, Bạch Tử Họa ta về sau tuyệt đối không phụ nàng nữa, chúng ta là người một nhà, từ đây đoàn viên, không rời xa nhau nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Phiên ngoại 1 - Ngày vui

~*~

Đáp lời yêu cầu của Thiên Mị, Bạch Tử Họa cùng Hoa Thiên Cốt đã khôi phục thành Thiên Tầm cùng nhau tham gia tiệc cưới của hần và mười ba vị hồ Ly Tinh tỷ tỷ.

Bạch Tử Họa cùng Thiên Tầm ngồi ngay ngắn ở trên ghế, đầu tiên là Thiên Mị kính trà cho bọn họ, tiếp theo là mười ba người con dâu từng người dâng trà cho bọn hần.

Nhóm Hồ Ly Tinh thấy Thiên Tầm tự nhiên là cực kỳ vui mừng, chỉ là thấy Bạch Tử Họa đã có chút mất tự nhiên, có phần khấn trương cùng e ngại.

Mới đầu mấy chén còn được, nhưng suốt mười ba chén, có khi nào hơi nhiều hay không.

Thiên Tầm thì không thấy gì, chỉ thấy vui mừng, nhưng Bạch Tử Họa bắt giắc là lạ. Đương nhiên, người khác không nhìn ra.

Rất cục tới lúc động phòng, Bạch Tử Họa đột nhiên thấy kỳ quái, không lẽ Thiên Mị đồng thời ngủ mười ba tân nương sao? Không tránh khỏi quá mức, hoảng đê cũng đầu đến mức như thế !

Hần thật sự không nhịn được, lại không biết nói như thế nào, xấu hổ một hồi rồi ngập ngừng nói với Thiên Tầm: “Địa phủ các con đều ngủ ở trên giường sao?”

Thiên Tầm cảm thấy được sự phụ hồi lời này kỳ quái, trả lời: “Đương nhiên.”

“Thế nhiều người ngủ trên giường có chật không?”

Thiên Tầm nhất thời không hiểu gì, lại ngẫm lại, thì ra Bạch Tử Họa là ý này, không nhịn được khẽ cười nói: “Su phụ, không sao đâu! Bọn họ đều sống cùng nhau từ nhỏ đến lớn, đều là người thân nhất của nhau, không thể lấy tiêu chuẩn bình thường để so sánh!”

Su phụ nhìn thì nghiêm túc, thì ra suy nghĩ cũng thật phức tạp!

Bạch Tử Họa nghe Thiên Tầm nói như vậy cũng không nói nhiều lời nữa, thì ra chỉ Minh phủ bọn hần đặc sắc thôi. nét riêng của Minh phủ

Qua kỳ hưởng tuần trăng mật, Thiên Mị mang theo nhóm hồ Ly Tinh quay về Vân Sơn thăm hỏi cha mẹ hần, Hoa Thiên Cốt vội vàng chuẩn bị cho bọn họ rất nhiều đồ ăn phong phú.

Trên bàn cơm, mười ba vị hồ Ly Tinh cướp lấy đĩa rau gắp cho Thiên Mị. Người này nói, Đại vương ném thử chút này, kẻ kia lại nói, Đại vương lại ném thử chút này! Thiên Mị rất hưởng thụ, một miếng lại một miếng không ngừng vào miệng.

Hoa Thiên Cốt nhìn cảm thấy rất tốt, tình cảm vợ chồng rất tốt, nàng làm một người mẹ dĩ nhiên cao hứng. Bạch Tử Họa nhìn khung cảnh này lại cảm thấy không khí không khỏi có chút phóng túng, chỉ ăn sơ mấy miếng rồi để bát xuống, lạnh nhạt nói: “Ta no rồi, các con cứ từ từ ăn.” rất tốt

Nhóm Hồ Ly Tinh rõ ràng cảm thấy được một tia hàn khí, trong lòng lăm lăm, cho dù đẹp mấy đi nữa thì có gì tốt, chẳng khác gì băng sơn ngàn năm! Vẫn là Đại vương của các nàng tốt nhất, tuy trông không đẹp bằng, nhưng tính tình rất tốt, vẫn yêu thương các nàng như thế.

Cơm xong, Thiên Mị cáo từ cha mẹ hần, rồi nói với mười ba hồ ly tinh tỷ tỷ từng nuôi nấng hần lớn lên, bây giờ là vợ hần: “Hôm nay ở nhân gian là đêm thất tịch, nhất định có nhiều nơi vui chơi náo nhiệt, bốn vương mang các nàng đi chơi, nếu thích cái gì, coi trọng cái gì, thì cứ mua hết!” nhóm Hồ Ly Tinh nghe vậy, liền hoan hô nhảy nhót, vây quanh Thiên Mị vui mừng mà đi.

Bên kia Hoa Thiên Cốt thu dọn bát đĩa, bắt gặp Bạch Tử Họa ở dưới ánh trăng trông về phía xa, không biết suy nghĩ cái gì, nàng hô: ” Su phụ, người đang làm gì đấy?”

Bạch Tử Họa quay đầu nhìn thấy nàng nói: “Tiểu Cốt, con nói xem, có phải ta vẫn không thể hoàn thành trách nhiệm của một người cha hay không?”

Hoa Thiên Cốt tê rần trong lòng nói: “Sao lại nói vậy, lúc trước Mị nhi bị bọn họ cưỡng chế, bắt phải chịu ba đạo thiên lôi, nếu không phải su phụ vì con trai chịu hai đạo thiên lôi, Mị nhi làm sao có cuộc sống hạnh phúc như bây giờ?

Su phụ đối với Mị nhi đã tận tâm dành tình thương của một người cha, tuyệt đối xứng chức cha!”

Trong lòng Bạch Tử Họa rốt cục cũng thoải mái hơn, quả nhiên, thiên hạ này, chỉ có Tiểu Cốt mới hiểu lòng hần.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thiên Cốt 2* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

